

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



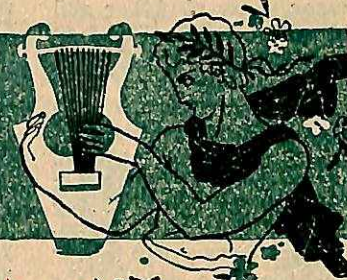
Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΑΡΚΕΤΑ!

№ 71 ★ ΔΡΧΜ. 5

Φ. ΑΜΠΡΙΓΙΕΡ

Μελαΐς Ιστορίας Θρύλου



ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ

Έρωτευμένος με την τωρινή του γυναίκα την σαγηνευτική Δηιάνειραν ο περιβόητος Ηρακλής, περνάει εύτυχισμένες στιγμές, άλλ' όμως και δεν λησμονάει τις δυο άλλες αγάπες του : Την λεπτοκαμωμένη 'Ιόλη, την μικρούλα κόρη του βασιλιά Εύρυτου και την θελκτική εκείνη βασίλισσα της Λυδίας, την θείαν 'Ομφάλη, που γινε σκλάβος της όμορφιάς και της χάρις της και της ωρίσθηκε φεύγοντας να ξαναγύριση κοντά της φέρνοντας της για δώρο την 'Ιόλη του...

Στην παραφορά της αγάπης του και σε στιγμή που μιλούσε ο έρωας μονάχα, ο Ηρακλής της υπέσχεθη κατά τρόπο επίσημο να ξαναγύριση φέρνοντας εκείνη που τόσο αγάπησε — την 'Ιόλη — απ' οδ' πριν έξοντώση όσους τον έδλαψαν. Η 'Ομφάλη του δώσε το λόγο της πως θα τον περίμενε όσονδήποτε κι' αν άργούσε. Κι' ο γίγαντας πούχει καρδιά τόσο μεγάλη να χωράη αγάπη για τρεις, ξαναρχίζει τους άθλους και την έκδική του, παντρεμένος τώρα με την Δηιάνειρα, άλλ' έρωτευμένος ταυτόχρονα και με τις άλλες δυο.

Έξωντωσε τους Δρύονες, τους Λατίθας κι' όλους τους έχθρους του και δεν έμενε παρά να πάη να έκδικηθ' τον Εύρυτο και ν' αρπάξη την κόρη του τη λατρευτή του 'Ιόλη, για να την πάη εκεί όπου ήθελε να πεθάν' από έρωτα στα πόδια εκείνης που ήταν πλασμένη μονάχα για έρωτα. Κι' ξεκίνησε για την τελευταία έκδικηση.

Απ' την ημέρα που παντρεύτηκε τον Ηρακλήα η όμορφη Δηιάνειρα ζούσε μέσα σ' ένα αδιάκοπο φόβο. Την είχ' σφηνωμένη, με τα παιδιά πουύκαναν, στην Τραχίνα, κι' αυτός έτρεχε πολεμώντας χωρίς διακοπή, πρόθυμος πάντοτε να προχωρήσει κι' έως του κό

σμου τα πέρατα, που χρειάζονταν εκεί φίλοι του τη δύναμη των σιδερένιων γερών του. Τον αγαπούσε, λαχταρούσε και περίμενε. — "Αν δεν γυρίσω σε δεκαπέντε μήνες — της είχε είπ' φεύγοντας την τελευταία φορά — θα είπ' πως επέθανα.

Κι' είχαν περάσει δεκαπέντε μήνες. Μήπως και πέθανε στην έκστρατεία του ;

— Εσύ που σε γεννάει η πλουμισμένη νύκτα πεθαίνοντας και σ' αποκοιμάει επίσης — προσευχήθηκε η βασίλισσα — σύ φλογισμένη ήλιε, ζητώ να φανερώσης που βρίσκεται της Αλκμήνης ο γιός, ο αγαπημένος μου. Αυτό να μου είπ'ης, Ικετεύω σε που φωτίζεις με την άστραπη, πλαγιασμένος στο στενόμακρο πέλαγος ή στις δυο ήπιους επάνω. Γιατί, με την ψυχή γεμάτη πόθο, φόβο άδέχαστο έχοντας, μάταια ζητάω ν' αποκοιμίσω τα βλέφαρα για να σταματή

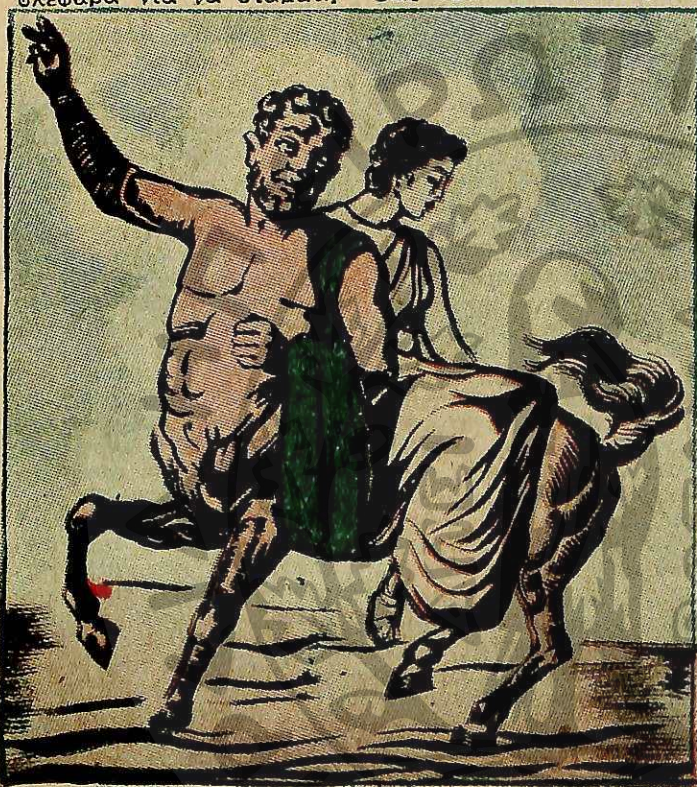
σω τα δάκρυα.

Η φιλενάδα της Τιμαρέτη που της έκανε συντροφιά στις κουραστικές ώρες της άσκοπης προσδοκίας της, της έδινε θάρρος, βεβαιώνοντας την ότι θα ξαναγύριζε και πάλι ο αίτητος άνδρας της, άλλ' εκείνη ανησυχούσε γιατί θυμότανε τα λόγια που της είχαν είπ'η, όταν έφευγε την τελευταία φορά : Της είχε δώσει οδηγίες για όλα και τι μερίδιο θάπερνε απ' την περιουσία του αυτή και ποιά τα παιδιά της αν δεν γύριζε ύστερ' από δεκαπέντε μήνες. Οι δεκαπέντε μήνες περάσανε και δεν είχε γυρίσει. Μήπως είχαν εκπληρωθ' οι φόβοι που εξέφρασε τότε ;

Και συζητούσαν ακόμη, όταν ένας αγγελιαφόρος έφθασε τρέχοντας κι' έφερε την ευχάριστη είδηση ότι ο Ηρακλής έρχεται στην Τραχίνα, αλλά θέλησε πριν να πάη έως το άκρωτήριο Κήναιον να προσφέρη στους θεούς τις ευχαριστήριες θυσίες του.

Η Δηιάνειρα σκίρτησε από συγκίνηση.

— Χαράς άλαλαγμός άς βροντήση στο παλάτι — ανέκραξε — απ' των μελλοנוμφων παρθένων το στόμα. Να ύψωθ' μαζί και των άνδρών η βροντερή φωνή, προς τον προστάτη τον Φοῖβο, πούχει την καλή φαρέτρα. Μαζί και σεις τον παιδία, τον παιδία σας ύψώστε, κορίτσια, να



Ο Ηρακλής και η Δηιάνειρα

επικαλεσθ'ητε την "Αρτεμιν, την κυνηγ των ελαφών, που κρατάει ανάμμένα οσάδια της χέρια. Και τις συντροφισσές της νύμφες επικαλεσθ'ητε ! Σκιρτάω και δεν μπορώ να λυτρωθώ δέσποτα της ψυχής μου, από την τυρανία σου...

Η 'Ηρακλής εξεστράτευσε με συμμαχικό στρατό εναντίον του Εύρυτου στην Εύβοια, νίκησε τον βασιλιά που τον πρόσβαλε, σκότωσε τα παιδιά του κι' αυτόν, πήρε σκλάβα την 'Ιόλη κι' όλες τις παρθένες και γύριζε θριαμβευτής στην Τραχίνα. Πριν θέλ'η να προσφέρει θυσίες, έστειλε τον σύντροφό του Λίχα να του φέρη καινούργιο χιτώνα για την τελετή και να συνοδεύση τις σκλάβες, κι' εκείνος πήγε στο Κήναιον.

Όμορφώτερη μέσα στην ανθοδέση των θελκτικών λουλουδιών η 'Ιόλη, με το κεφάλι σκυμμένο και το γλυκό πρόσωπό της σκιασμένο απ' τη θαθεία της μελαγχολία για το θάνατο όλων των προσφιλών της προχωρούσε με τις άλλες όμορφες σκλάβες άμιλητη κι' αδιάφορη στα επιφωνήματα του θαυμασμού εκείνων που την καμάρωναν για την όμορφιά της.

Δεν άπαντούσε σε κανένα. Δεν έλεγε ποιά ήταν και δεν είπε ούτε και στην Δηιάνειραν που κυττάζοντας την με συμπάθεια και συμπονώντας την για τη θαρεια θλίψι της, την πλησίασε να την ρωτήσει τι μπορούσε να κάνει για να μετριάση τον πόνο της.

— Σπλαχνίζομαι, βλέποντάς σας να πλανιέσθε έτσι σε ξένη χώρα — της είπε — μακριά απ' το σπίτι και τους γονείς σας, που ήσασταν ελευθέρων άνδρων κορίτσια, και ζητε τώρα, αλλοίμονο, την πικρή ζωή της σκλαβιάς. "Ω πόσος με κατέχει φόβος σάν σας βλέπω, άμοιρη νέα. Να σε είπα τάχα παρθένα ή μάννα παιδιών ; Απ' όσα καταλαβαίνω κρίνω πως δεν έγινες μάννα και πως είσαι από καλή γενιά. Δεν μ' άπαντάς ; Λίγα πές μου έσύ, ποιανού θνητού παιδι είναι η κόρη τούτη ; Καθαρά πές μου, γιατί πολύ την συμπάθησα βλέποντάς την τόσο περήφανη μέσα στη δυστυχία της...

Ο Λίχας προσποιήθηκε πως δεν ήξερε τίποτα και της δήλωσε πως η νέα δεν

είχε ανοίξει καθόλου το στόμα της κάτι να ειπεί. Και η γυναίκα του 'Ηρακλή διάταξε να την πάνε στ' ανάκτορα και να την περιποιηθούν όσο ήταν δυνατόν, για να μην της προσθέσουν κι' άλλη λύπη στην τόσο πικρία της.

'Αλλ' εκείνο που θέλησε να της κρύψει ο Λίχας, το απέκάλυψε άλλος κι' έντρομη η Δηιάνειρα έμαθε πως ο άνδρας της έρρηκε άφορμη να έκστρατεύση στην Εύβοια έπειδη άγαπούσε εκείνη την άμλιτη ξένη, την κόρη του Εύρύτου. Μήπως τα κάλλη της δεν πιστοποιούσαν αυτή τη θεβαίωσι, και το παρουσιαστικό της δεν έδειχνε την ευγενική της καταγωγή;

Η άγάπη που είχε για τον 'Ηρακλήα της έφερε ζηλεια κι' ο πόνος την έπνιξε, αλλά δεν καταράσθηκε την αντίζηλο. Τί της έφταιγε αν ήταν ώραία, κι' αν ο 'Ηρακλής την άγάπησε, αυτός δεν τόσες φορές τον έσκαλάβωσε το μεγάλο πάθος; Και πως θα νικούσε την άγάπη του με το μίσος ή με τη ζήλεια της, με δυο κακά που φέρνουν κακό;

Θυμήθηκε τότε τον Κένταυρο, τα λόγια του και τη συμβουλή του, τί να κάνει για νάχη πάντα του 'Ηρακλή την καρδιά. Κι' έτρεξε χαρούμενη να μεταχειρισθί εκείνο το τρομερό φυλαχτό που της είχε δώσει πεθαίνοντας.

★
"Ολα τ' ανάκτορα κι' όλη η πόλη άντηχούσε άπ' τα χαρούμενα τραγούδια των κατοίκων που γιόρταζαν τη νίκη και το γυρισμό του ήμίθεου.

Η Τιμαρέτη σκιρτάει κι' αυτή από χαρά άσυγκράτητη.

— Ω σεις, που κατοικείτε κοντά στις όλόξεστες πηγές τις θαλασσινές που είναι μαζί και θουνίσιες, κοντά στους λόφους της Οίτης! Είπε ένθουσιώντας στους μαζωμένους στ' ανάκτορα. Κι' όσοι κατοικείτε στών Μαλιέων τον κόλπο, κοντά στ' άκρογιάλι της κόρης πούχει τη χρυσή ήλακάτη, εκεί όπου τών 'Ελλήνων τα πλήθη μαζεύονται στών Θερμοπυλών τα συνέδρια! Ο αύλος με τη γλυκεία του θουή άς άφήση τραγούδι όχι κλαψάριο αλλά χαρούμενο, έπειδη του Διός το παιδί ξαναγυρίζει στο σπίτι του κομίζοντας της άνδρείας του πλουσιοπάροχα λάφυρα... "Ας έλθω — άς έλθω, άς μ' σταματήση το πολύκωπο πλοίο πριν φθάση έ-

δώ, άφήνοντας τη φωτιά τη νησιώτικη της θυσιά, που άναψε. Ο αύλος, άς ήχησιν τραγούδι χαρούμενο, τόν παιάνα, παιδιά, τόν παιάνα σας...

Χαίρονταν όλοι, έκτός από την Δηιάνειρα, που φαινόταν πως θασανίζότανε από κάποιο φόβο και κάποια ύπόνοια. Στην πιστή της φιλενάδα δεν έκρυψε την αίτία, όταν την συνήντισε το άλλο πρωί.

— Κάποτε — της είπε — μούκανε δώρο ο Νέσσος — Κένταυρος του παλίου και ρού — δώρο που είχα κρυμμένο μέσα σ' ένα καζάνι χρόνια πολλά. 'Ημουν άκόμη κορίτσι τότε, όταν ο Νέσσος πούχε τα δασωτά στήθια: ψυχομαχούσε πληγωμένος από θανατερό κτύπημα. Αυτός που περνούσε τούς ανθρώπους χωρίς κουπί, άπ' το ένα μέρος του Εύηνου ποταμού στο άλλο, πέρνοντας χρήματα. Αυτός με πήρε και μένα στους ώμους του κι' άκολουθούσαμε τον 'Ηρακλή: άλλ' όμως, όταν έρσικόμασσε στη μέση του ποταμιού, έβαλε άκόλαστα το χέρι του στο κορμί μου. "Αφησα φωνή. Κι' άμέσως ο άνδρας μου, γύρισε κι' έκάρφωσε μία φαρμακερή ναίτα στα στήρνα του Κένταυρου που έφθασε του δύστυχου ως τα πλεμόνια του. Και καθώς ψυχομαχούσε ο Νέσσος μου είπε: «Κόρη του Οινέως, μη νομίσης πως δεν θα βγής κερδισμένη που οε πέρασας τελευταίαν έγώ άπ' το ποτάμι. "Αν μαζέψης με τα χέρια σου γύρω άπ' τις πληγές το πηγμένο μου αίμα πούδγαλε ή μαύρη σαίτα ή θουτηγμένη στο φαρμάκι της Λερναίας "Υδρας, θάχης, σου λέω, τον τρόπο να κρατάς του 'Ηρακλήα τον στοχάσμο, ώστε να μην προτιμήση καμιά άλλην». Τα θυμήθηκα κι' έβασπα μ' αυτό, που το θα στούσα καλά φυλαγμένο, τόν χιτώνα που σούστειλα, χωρίς να ξεχάσω όλα όσα μου είπε εκείνος, πεθαίνοντας. Μά... τρομάζω στη σκέψη πως έκανα κακό άντί για καλό...

— Και ποιάναι ή αίτια του φόβου σου;

— "Ακουσε το άπίστευτο. 'Η τουλούπα του άσπρου μαλλιού, με την όποια έτριψα το πηγμένο αίμα επάνω στο χιτώνα που τούστειλα να φορέση, γίνηκε στάχτη στην πέτρα όπου την είχα τοποθετήσει. Και κάτι χειρότερο συνέβη άκόμη... Μά άκουσε να σου εξιστορήσω τα πράγματα λεπτομερέστερα. "Απ' όσα μου είπε ο άγριος Κέν

ταυρος, όταν το θέλος του καιγε το πλευρό, δεν έλησμόνησα τίποτε. "Επρεπε να θάλω το φίλτρο σ' από μερο τόπο, μακριά από φλόγα κι' άπ' τις άκτίνες του ήλιου, έως τη στιγμή που θα το τοποθετούσα επάνω στο φόρεμα του άνδρός μου που είχα κάνει. Τότεριψα επάνω στο φόρεμα και πέταξα σήμερα την τουλούπα το μαλλι, αλλά μόλις ζεστάθηκε στις άκτίνες του ήλιου, διαλύθηκε και σκόρπισε κι' έγινε σάν τη σκόνη του ξύλου που πέφτει άπ' το πρίονισμα. Και γύρω της σηκώνονταν θερμοί άφροί που σιγόθραζαν, όπως θράζει στο χώμα ο μούστος...

Οι δυο γυναίκες κυταχθήκανε έντρομες κι' η Δηιάνειρα κλαίγοντας έψιθουρισε πως δεν θα ζούσε άν του είχε προξενήσει κακό...

★
'Ενώ ο 'Ηρακλής έτοιμαζότανε να προσφέρη θυσίες για τη νέα περιλαμπρή νίκη στο θωμό του Διός που ήταν στην άκροθαλασσιά Κάναιον, στο άγιο άλσος έφθασε άπ' την Τραχίνα ο Λίχας φέρνοντας τόν ώραίο χιτώνα.

Ο 'Ηρακλής τόν φόρεσε με χαρά και δειήθηκε στους θεούς, ενώ έκαιγε της θυσίας ή φλόγα κι' έτοιμαζόντανε τα σφακτά. Ο ιδρώντας έλουζε το γιγάντειο κορμί του και ο χιτώνας κόλλησε επάνω στις πλευρές του και σ' όλα τα μέλη του, σάν κάποιος τεχνίτης να το προσπαθούσε ώρα πολλή.

Κι' άμέσως τότε τόν έπιασε λιγούρα θαθεία έως τα κόκκαλα και σπασμοί μαζί και σέ λίγο το φαρμάκι της φονικής "Υδρας άρχισε να τόν τρώη. Φώναξε με ίσχυρή βουή τόν Λίχα, τόν δυστυχισμένον άθών του κακουργήματος, με άστραφτερά μάτια τόν ρώτησε ποιά πανουργία τόν έκανε να φέρη τόν δλέθριο εκείνο χιτώνα κι' αυτός άπήντησε πως τόν τόν έστειλνε δώρο ή Δηιάνειρα.

Μόλις άκουσε αυτή την άπάντηση ο 'Ηρακλής, στα σωθικά του όποιου φλόγιζ' ο πόνος, τόν άρπαξ' από την κνήμη μουγκρίζοντας, και τόν τινάξε επάνω στο θράχο τόν προχωρημένο μέλα στη θάλασσα. Το κεφάλι του Λίχα έσπασε, και ξεχύθη το υπόλοιπο μυαλό του άνακατεμένο με αίμα ραντίζοντας τα μαλλιά του.

Στο αντίκρυσμα του τραγικού θεάματος του σπαράζόμενου αθώου και του 'Ηρακλή που ξεφωνούσε πεθαίνοντας, ο περίορμος

κόσμος θρηνούσε, αλλά δεν τολμούσε κανείς να σιμώσει.

Επείθε ο ήρωας με σπασμούς στη γή κι' άναπνέοντοσε φωνάζοντας και ούρλιαζοντας, κι' αντίαλουσαν τριγύρω οι θράχοι κι' οι χαράδρες. Τέλος, άφου οί κουράσθηκε να κυλιέται κουράσθηκε να κλάψει, κι' άχάμω στο χώμα και ν' άναθεματίζη το γάμο του με την Δηιάνειρα, γύρισε τ' άγριέμένο του μάτι άπ' τη φλόγα του θωμού, ξεχώρισε μέσα στο πλήθος τόν άπαρηγόρητο γυίο τόν άπ' "Υλλο και πνιγμένος στα δάκρυα τόν παρεκάλεσε να μὴν τόν άφήση να πεθάνη εκεί. "Υπάκουσαν. Κι' ένώ σ' αυτός έβρουχάτο μέσ' στους σπασμούς του τόν θάλανε σ' ένα καράβι, και τόν πήγαγε στην Τραχίνα.

"Ακουσε ή Δηιάνειρα αυτή την άφήγηση, άκουσε τις κατόρες του γυιού της, και χωρίς να προσφέρη λέξι, έφυγε σάν να την κυνηγούσαν.

— Άλλοίμονο, θα χαθή ο ήμίθεος! Άναστενάζω — έξακολουθούσε — και κανείς δεν θα μωρέση να ειπεί άλλοτε. Γυναίκα τώρα, έγώ ο άνδρας, θρέθηκα να μαι. Κοντά στο γονιό σου έλα, παιδί μου. Να! Έσεκε πάζω να ιδής την κατάντια τ' άθλιου κορμιού μου. Πέφτουν οι σάρκες μου, το αίμα θράζει, μου λιώνουν τα κόκκαλα. Πάλι με φλέγει το κακό ο σπασμός... "Αδη άνακτα, δέξου με! "Αστροπελέκι του Διός χτύπα! Ρίξε μου κατεπάνω σαίτα τον κεραυνό σου, πατέρα, γιατί με τρώει πάλι, με δαιμονίζει. Με κουρελιασμένες σάρκες, με σάπια τα μέλη μου,

λυώνω άπ' τη μυστηριώδη άρρώστεια. Χερια, χέρια μου, ώμοι και στήθος, άγαπημένα μου μέρη, είσα σε σεις που σκοτώσατε το λιοντάρι κι' έκάνετε όλα τα άλλα πούφθασαν τη δόξα μου έως τ' άστέρια;

Δάκρυα ιρέχαν από τα μάτια του γιγάντος που σπάραζε κι' άγωνιούσε ικετεύοντας το γρήγορο θάνατο. "Αναγκασε τέλος τόν "Υλλο να όρκισθί πως θάκανε τις τελευταίες θελήσεις του και του ζήτησε να παντρευτή αυτός την "Ιόλη για να την κάνει να ευτυχίση κι' έπειτα να μαζέψη ξύλα, ν' άνάψη φωτιά και να τόν ρίξη σ' αυτήν να καή και τ' άπαγόρευσε να χύση κι' ένα δάκρυ επάνω της, αν δεν ήθελε άσχη τη θαρεια του κατάρρα.

★
"Υπακούοντας στην πατρική προσταγή ο άπαρηγόρητος νέος μαζέψε επάνω στην Οίτη κλαδιά και κακό κι' άπ' τούς πόνους

— "Ω, ζώ, που θρίσκομαι; ψιθύρισε. Σε ποιούς ανθρώπους ήμουν έτσι πλάγιασμένος και παραδομένος σ' άπαυτους πόνους; Δυστυχισμένος που είμαι. Ποιό ξόρκι, ποιός γιατρός έκτός άπ' το Δία θα με γιάνη άπ' το καταραμένο κακό κι' άπ' τούς πόνους

θα με γλυτώση; "Αφήστε με, αφήστε τόν άτυχο ν' άναπαυθί για τελευταία φορά, αφήστε με τόν δύστυχο να κοιμηθώ... Γιατί μ' έγγίξατε; Γιατί ξυπνήσατε ένα κοιμισμένο κακό; Με πιάνει πάλι, ο πόνος με φλέγει, ποιος από σας θα μου κόψη το κεφάλι να με γλυτώση άπ' την τυραννία μου; Παιδί μου "Υλλο, πού είσαι; Πιάσε με, σηκώσε με... Ξαναγυρίζει πάλι ή φρικτή αυτή άρρώστεια, ή άδυσώπητη... 'Εσύ παιδί μου, λυπήσου τόν πατέρα σου και χωρίς να φοβήθης φόγους, χτύπα με στο λαιμό... "Αδη γλυκε, του Διός άδελφέ, κοίμισέ με! Με γοργό θάνατο κοίμησέ με και θάλε τέλος στα θάσανά μου...

Θρηνούσε, γόγγυζε, στριφογύριζε άναστενάζοντας κι' ικετεύοντας να τού δώσουν τόν θάνατο.

— Σάν μία παιδούλα κλαίω κι' άναστενάζω — έξακολουθούσε — και κανείς δεν θα μωρέση να ειπεί άλλοτε. Γυναίκα τώρα, έγώ ο άνδρας, θρέθηκα να μαι. Κοντά στο γονιό σου έλα, παιδί μου. Να! Έσεκε πάζω να ιδής την κατάντια τ' άθλιου κορμιού μου. Πέφτουν οι σάρκες μου, το αίμα θράζει, μου λιώνουν τα κόκκαλα. Πάλι με φλέγει το κακό ο σπασμός... "Αδη άνακτα, δέξου με! "Αστροπελέκι του Διός χτύπα! Ρίξε μου κατεπάνω σαίτα τον κεραυνό σου, πατέρα, γιατί με τρώει πάλι, με δαιμονίζει. Με κουρελιασμένες σάρκες, με σάπια τα μέλη μου,

λυώνω άπ' τη μυστηριώδη άρρώστεια. Χερια, χέρια μου, ώμοι και στήθος, άγαπημένα μου μέρη, είσα σε σεις που σκοτώσατε το λιοντάρι κι' έκάνετε όλα τα άλλα πούφθασαν τη δόξα μου έως τ' άστέρια;

Δάκρυα ιρέχαν από τα μάτια του γιγάντος που σπάραζε κι' άγωνιούσε ικετεύοντας το γρήγορο θάνατο. "Αναγκασε τέλος τόν "Υλλο να όρκισθί πως θάκανε τις τελευταίες θελήσεις του και του ζήτησε να παντρευτή αυτός την "Ιόλη για να την κάνει να ευτυχίση κι' έπειτα να μαζέψη ξύλα, ν' άνάψη φωτιά και να τόν ρίξη σ' αυτήν να καή και τ' άπαγόρευσε να χύση κι' ένα δάκρυ επάνω της, αν δεν ήθελε άσχη τη θαρεια του κατάρρα.

★
"Υπακούοντας στην πατρική προσταγή ο άπαρηγόρητος νέος μαζέψε επάνω στην Οίτη κλαδιά και κακό κι' άπ' τούς πόνους

— "Ω, ζώ, που θρίσκομαι; ψιθύρισε. Σε ποιούς ανθρώπους ήμουν έτσι πλάγιασμένος και παραδομένος σ' άπαυτους πόνους; Δυστυχισμένος που είμαι. Ποιό ξόρκι, ποιός γιατρός έκτός άπ' το Δία θα με γιάνη άπ' το καταραμένο κακό κι' άπ' τούς πόνους



ΤΟ ΔΡΑΜΑ

Πάπου πρὸς το τέρμα 'Ιπποκράτους ήταν το καινούργιο σπίτι της Σουσοῦς. Ο άξιώτιμος σύζυγος έδωκε την διεύθυνσι στον σωφὸρ και άφησε όλα τα άλλα στη Σουσοῦ.

— Νοικοκυρά είσαι, κάνε ό,τι θέλεις.

— Φεύγεις;

— Έχω δουλειά. Μάζεψε όλα τα τζάντζαλα και τα μάνταλα και φτιάξε το σπίτι. Έχω δουλειά έγώ.

Φωτιά. Ο 'Ηρακλής πέταξε πρώτα μέσα σ' αυτή το δερμα του λιονταριού που φορούσε. Καί τη στιγμή που οι φλόγες ήταν ύψωμένες σέ στήλες γιγάντιες, άτρόμητος και άπόητος, άκτινοβολώντας ολόκληρος από ύπερηφάνεια μπήκε στο τεράστιο εκείνο καμίνι κι' έκάη χωρίς να βγάλη μιλιά, χωρίς άλλο βογγητό πόνου.

★
Τα χρόνια περνάνε και ή 'Ομφάλη άγίατρευτα έρωτευμένη με τόν διάσημο ήρωα, μάταια περιμένει το γυρισμό του. Τα χρόνια περνάνε και τ' άνθη της νεότητος μαραινόνται, άλλ' ή βασίλισσα τών ψυχών, άτενίζει άπ' το παραθύρο της πρὸς τα έλληνικά άκρογιάλια, περιμένοντας τόν ήμίθεο, εκείνον που ένας θεός μοναχά μόρεσε και τόν νίκησε: Ο "Ερωτας...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Απανορεύεται ή άναδημοσίευσις)

— 'Εδω; Είναι το σπίτι μου, κυριε! Και να σας πω άλλη φορά τα γυαλιά σας να οικρινετε μια κυρία από μια πλουστρά! Ζων!

Η κατάπληξις του κυρίου γινόταν άκομα πιο γάλη:

— Μη θρίζετε έτσι ματάμ!

— 'Ετσι σου πρέπει βλαξ...

— Το σπίτι αυτό το νοικιασά έγώ.

Η Σουσοῦ τότε κατάλαβε το λάθος της. 'Εδάγκωσε έλαφρώς τα χείλη της, εφάρμοσε τα φασμαίν στα μάτια, τόν έκύτταξε πάλιν από κεφαλής μέχρι ποδών και στόν ίδιο αξιοπρεπή τόνον:

— Δεν σας το φάγαμε.

— Μήπως νοικιάσατε το κάτω πάτωμα;

— Ούτε συζητήσις! Μου το έδειξε αυτό ο κύριος ιδιοκτήτης και μου ήρτε άναγούλα! 'Ενοίκιασα το άπό κάτω πάτωμα κυριε! 'Ωραίους γειτόνους που θα κνάω. "Αν ήξερα ότι θα το παίρνανε το άπό πάνω κύριοι σάν κι' εμένα, κρῖε, δε θα πάταγα το πόδι μου έδω μέσα!

Και με τα λόγια αυτά έκανε μεταβολή, έστράφη πρὸς τις σκάλες τις όποιες και κατέβηκε άργά-άργα, και έπίσημα θρονιώντας τα τακούνια της όσο μπορούσε δυνατώτερα.

Εν τῷ μεταξύ οι άνθρωποι που είχαν φέρι τα πράγματα άρχισαν να φωνάζουν. Η Σουσοῦ πέρασε στο πρώτο πάτωμα, έβγήκε στο παράθυρο και με την 'Ξιδαν έπισημότητα διάταξε να άρχιση το άδειασμα:

— Εμπρός!

— Σε, έχασαμε μαντάμ.

— Εμπρός, εμπρός! Άρχίσατε να μεταφέρετε τα έπιπλα! Και άκουσε έδω ψηλές! Προσόχη τα γυαλιά! Και να λύσετε την ντουλάπα!

Η φωνή της Σουσοῦς, τόσο δυνατή, έπίσημη και έπιτακτική έκανε τούς γειτόνες να θυγούν στα παράθυρά τους για να παρακολουθήσουν την νέα γειτονισά τους. 'Ηταν δέ γι' αυτούς μεγάλη διασκέδασις να βλέπουν σκάφες, κοφίνια, τενεκέδες, καρέκλες με τριάμινη πόδια, τραπέζια, έτοιμόρροπα, μπουκάλια με σπασμένα χείλη, ολόκληρη την άτελείωτη σειρά της πιο θαυμασίας κουρελαρίας του κόσμου που ο Παναγιώτης άπέκάλεσε τόσο έπιγραμματικά ατζάντζαλα

δω τότε;

Δ ΨΘΑΣ

‘Η Έκπληξις

Υπό ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

«Αγαπητέ φίλε,

» Αν δεν έχετε τίποτε καλύτερο να κάνετε, μεθαύριο Σάββατο 23 να πάτε με την γυναίκα σου να δήτε την υπερέτα «Απρόοπτη Εύτυχία» που είναι κάτι υπέροχο. Σου έσω κλείω δυο εισιτήρια πλατείας πρώτης σειράς. ‘Η ευχαρίστησής μου να σε ξαναϊδώ ύστερα από τόσα χρόνια είναι μεγάλη.

» Ο παλιός σου συμμαθητής «Όττο Μύλλερ».

Σκεπτικός πολύ καθεται ο νεαρός σύζυγος, στριφογυρίζει το χαρτί στα χέρια και προσπαθεί να μαντέψει από ποιόν εστάλη το γράμμα αυτό.

Φυσικά του φαίνεται παράξενο στην σημερινή εγωιστική εποχή μας να τον θυμήθη κάποιος παλιός συμμαθητής και να του στείλη δυο εισιτήρια για το πιο άριστο κρατικό θέατρο.

— Για κύτταξε, ‘Ινγκε, ένα λαχείο!...

‘Η μικρούλα και άγονήρευτη γυναίκα του χτυπά τα χέρια της από χαρά.

— «Απρόοπτη Εύτυχία»! Άκουσα από τις φίλες μου να λένε ότι το έργο αυτό είναι θαύμα. Φυσικά, θά πάμε, ‘Αλφρεντ!

— Ασφαλώς, παιδί μου.

— Μα δεν μου λες, ποιός είναι αυτός ο ‘Όττο Μύλλερ;

— Μα το διάβασες και μόνη σου; Ένας παλιός συμμαθητής. — Και γιατί αυτή ή καλω-
νη;

— Ίσως να τον έβοήθησα

άλλοτε στα μαθήματά του, όταν ήμασταν σχολείο.

— Και πώς είναι αυτός; Συμμαθητής σου;

— Δεν έχω ιδέα. Πού να θυμάμαι ύστερα από τόσα χρόνια και από τόσους Μύλλερ που είχαμε στο σχολείο;

Δυσπιστία στα μάτια της γυναίκουλας.

— Δεν μου λες, ‘Αλφρεντ, μήπως είναι κανένας συμμαθητής... με φουστάνια και άπ’ το σχολείο του έρωτος;

— Μα, ‘Ινγκε, ξέρεις καλά, ότι ‘όλ’ αυτά ξεχάστηκαν πιά.

Σιωπή απόλυτη για μερικάς στιγμές.

— Για δώσε μου να ξαναϊδώ αυτό το γράμμα.

‘Η ‘Ινγκε εξετάζει προσεκτικά το γράμμα και έν τω μεταξύ σκέπτεται.

— Ίσως νάναι ή Γκίτα, που είχε τόσο ταλέντο και ίσως νάνινε ήθοποιός και τον θυμήθηκε. ‘Ήσαν πάντα ταιριασμένοι οι δυο τους... ‘Η μήπως ή Λέττα, που τον συμπαθούσε τόσο...;

— Αφού ή ‘Ινγκε ετελείωσε την εξέταση, εφώναξε με περιφρόνησι:

— Αυτό είναι γυναικείο γράμμα. Θέλει να σου δείξη την ευγνωμοσύνη της για καμμιά υπηρεσία που της προσέφερες...

Αυτό δεν μου τ’ο γάγεις άπ’ το μυαλό. Γι’ αυτό άν θες μπορείς να πς μόνοι σου στο θέατρο. Έγώ θά μείνω εδώ...

Έχω να μαντάρω τις κάλτσες, και τόσες άλλες δουλειές. Καλή διασκέδασι με τόν... κύριο Μύλλερ.

— Άδικα όμως... Ούτε στο διλεμμά δεν παρουσιάζεται κανείς. Άλλ’ ούτε και στο τέ-

λος της παραστάσεως. Ο ‘Αλφρεντ βρίσκει το πράγμα περιεργό. Ίσως να θέ-
λη ή άγνωστος φίλος να τους κάμη μεγάλη έκπληξη και να τους περιμένη στην έξοδο του θεάτρου. Γι’ αυτό βγαίνουν μεταξύ των τελευταίων και περιμένουν...

Και πάλι τίποτα. Επιστρέφουν σπίτι, μάλλον απογοητευμένοι και δεν βρίσκουν ούτε την διάθεσι να κριτικάρουν το έργο, όπως κά-
νουν συνήθως.

Πρίν προλάβει ή ‘Αλφρεντ να γυρίση το κλειδί, ή πόρτα άνοίγει. Άνάβει το φως και στέκει στο κατώφλι καταρο-
μαγμένος: Τό σπίτι είναι άνω κάτω. Τα παλτά και τό πόρτ-
μαντώ λείπουν. Προχωρούν στην τραπέζα: Τ’ άσημικά έχουν εξαφανισθή. Τα συρτάρια του γραφείου άνοιχτά, χρήματα δεν βρίσκονται πουθενά και τα χαρτιά όλα είναι σκορπισμένα κατά γης.

— Όστε αυτή είναι ή μεγάλη έκπληξις! φωνάζει ή ‘Αλφρεντ.

— Έπάνω στο γραφείο του βλέπει ένα γράμμα με τόν ίδιο γραφικό χαρακτήρα του πρώ-
του:

«Άξιότιμε κύριε,

»Να μάς συγχωρήτε που έ-
λάβαμε τό θάρρος κατά την ά-
πουσία σας να επισκευθούμε
τό σπίτι σας. Πάντως φατήκα-
με πολύ ευγενείς απέναντί
σας, γιατί χάρις σε μάς περά-
σατε δυο ευχάριστες ώρες και
τό έργο: «Απρόοπτη Εύτυχία»
είναι άπό τά καλύτερα. Ί-
σως σάς ένδιαφέρει να σάς
πούμε ότι ή ψυχολογία στο
όλο αυτό που μεταχειριζόμα-
στε συχνά, μάς δίνει πάντα
λαμπρά αποτελέσματα.

»Μεθ’ ύποληψης
»Όττο Μύλλερ και Σία»

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΦΡΑΣΕΩΝ

«Είσαι ο πρώτος

ΑΝΔΡΑΣ

της ζωής μου!»

Μέχρι του 425 οι άνδρες έρωτοδούσαν τις γυναίκες:

— Εγνώριζες άλλους άνδρες πρίν από μένα;

— Ναι, δώδεκα, άπαντούσαν εκεί-
νες. ‘Η δεκατέσσερις... δεν θυμώμαι καλά.

Αυτό εξακολούθησε, έως ότου ή Μαρί Μπισόν άρραβωνιάσθηκε με κά-
ποιον Έμιλ. ‘Η Μπισόν ήταν παράξε-
νος τύπος γυναικός, φίλη όλων τών μάγων και τών μαγισσών του τόπου
της, που άφθονούσαν την εποχή εκεί-

νη. Είχε την πεποίθησι ότι ξαναεν-
σάρκωνόταν κάθε 3 χρόνια! Έτσι,
άπό 17 έως 21 ετών έπίστευε τόν έαυ-
τό της μετενάρκωνιν της Σαπφούς,
άπό 21 έως 23 ετών της Θεοδόρας,
άπό 23 έως 26 της Κλεοπάτρας... Κά-
θε φορά δέ, έπροσπαθούσε να προ-
σαρμοσθή όσο τό δυνατόν περισσότε-
ρο πρός την περασμένη ζωή κάθε
μιάς άπό τις διάσημες αυτές γυναί-
κες. Άπεμιμείτο τό περιβάλλον της,
την έκφρασί της... και τις πολυάρι-
θμες έρωτικές περιπέτειές της:

— Όταν έφθασε στα 26 χρόνια της,
τρομοκρατημένη άπό ένα διάταγμα,
που κατεδικάζε κάθε ύποπτον για μα-
γεία ή άθεΐα, να καίεται ζωντανός, έ-
θεώρησε φρονιμώτερο στο έξής να
μείνη για πάντα άπλώς και μόνον ή
Μαρί Μπισόν.

Την ήμέρα που πήρε την άπόφασι
της αυτή, παρουσιάσθηκε στο σπίτι
της ή έραστής της Πασκαλούζο, διά-
δοχος πολλών προκατόχων του.

— Αγαπημένη μου Κλεοπάτρα! της
είπε. Ποιός χορός θά μού χορέψης
σήμερα για να με διασκεδάσης;

— Κανέναν, άπήντησε ψυχρά ή
πρώην Κλεοπάτρα. Διότι άπό σήμερα
είμαι ή Μαρί Μπισόν, στην όποιαν δεν

αρεσente καθόλου. Ξεφορτώημε με,
λοιπόν!

Ο Πασκαλούζο άναγκάσθηκε να
ύποταχθή και να φύγη.

‘Η Μαρί έβγηκε άπό τό σπίτι της
και έπήγε για περίπατο στον δημόσιο
κήπο. Έκεί έγνώρισε κάποιον Έμιλ
και του έδωσε ένα ραντεβού.

Τό ίδιο θράδυ, ξανασυναντήθηκαν
κάτω άπό την άραιά πανσέληνο. Άν-
τήλλαξαν φιλή, χάδια, όρκους πί-
στεως.

— Εγνώριζες άλλους άνδρες πρίν
άπό μένα; έρώτησε ή νέος, παρακα-
λώντας ένδομύχως να μη είνε πολύ
μεγάλος ή αριθμός τών προηγουμέ-
νων ένοίκων της καρδιάς της Μαρί.

— Όχι... άπήντησε ή Μαρί. Είσαι
ή πρώτος άνδρας της ζωής μου!.

Και πράγματι ήταν ειλκρινής κατά
βάθος. Ός Μαρί Μπισόν δεν είχε ά-
ποκτήσει άκόμη κανέναν φίλο, καθό-
σον την προσωπικότητά αυτήν την εί-
χε άπό λίγες ώρες μόνον.

Ο Έμιλ, ένθουσιασμένος, έσπευσε
να διηγηθή στους φίλους του την άπί-
στευτη τύχη του!

— Είμαι ή πρώτος άνδρας της ζωής
της! τούς είπε με υπερηφάνεια.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΜΑΓΙΣΙΩΝ, ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΤΗΣΕ ΠΟΤΕ ΑΝΔΡΙΚΟ ΠΟΔΙ Τό βασιλείον της σινης ΚΑΜΑΡΟΥΠΑ και του θανάτου



Οι άνθρωποι μιλούν με τρόπο για
τη χώρα αυτή και κανείς δεν
ξέρει πού ακριβώς βρίσκεται. Μερικοί
ταξιδιόωται την τοποθετούν
στα σύνορα του Θιβέτ, μέσα στα πε-
λώρια δάση του Άνναμ. Οι Ιθαγενείς
δταν τους ρωτήση «κείνις γι’ αυτήν,
δείχνουν με τό χέρι μιά διεύθυνσι
πρός βορράν, αλλά σωπαίνουν κατό-
πιν. Έχουν άκούσει πολλά, αλλά δεν
λένε τίποτε. Ίσως δεν ξέρουν άλλω-
στε.

‘Η Καμαρούπα είνε τό βασιλείον
των μαγισσών της Άσίας. Κάτι ανά-
λογο πρός τά μοναστήρια του Θιβέτ.
Με μόνη τη διαφορά ότι, ένφ στα μο-
ναστήρια αυτά βρίσκονται μόνο άν-
δρες, στην Καμαρούπα βρίσκονται
μόνο γυναίκες.

Κανέναν άνδρα δεν έχει τό δικαίω-
μα να εισχωρήση σ’ αυτήν. Μπορεί
να είνε έκ των προτέρων θέβασιος ότι
θα πληρώση με θάνατο την τόλμη
του. Κι’ άν πάλι δεν τόν θανατώσουν,
θά τόν υποβάλουν σε τόσο φρικώδη
θασανιστήρια, που θά τόν μεταβά-
λουν σε πραγματικό έρείπιο και θά
του άφαιρέσουν κάθε διάθεσι για τη
ζωή.

Καμαρούπα σημαίνει θάνατος. Γι’
αυτό οι Ιθαγενείς, όταν άκούνη αυτή
τη λέξι, καταλαμβάνονται άπό έναν
έντοικτώδη φόβο, σαν να προφέρουν
τό όνομα μιάς τρομεράς και μυστη-
ριώδους δυνάμεως, έμπρός στην ό-
ποιαν νοιώθουν τόν έαυτό τους άνι-
κανον να άμυνθή.

Τελευταία, ένας Άμερικανός δημο-
σιογράφος κατάρθωσε να άνακαλύψη
σε ένα μικρό χωριό, στα σύνορα του
Θιβέτ, μιά γρηά μάγισσα που είχε
ζήσει άλλοτε στην Καμαρούπα και
είχε έκδιωχθή άπό εκεί έπειδή παρέ-
βη τούς κανονισμούς της κοινότητος.

Νά, τί του είπε ή μάγισσα αυτή:

ΜΟΝΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Δεν μπορώ να σοδ πδ πδ βρί-
σκεται ή Καμαρούπα. Δεν έχω τό δι-
καίωμα και άν τό έκανα ή τιμωρία
θά με έβρισκε άμέσως, όπουδήποτε
και άν βρίσκώμουν.

— Μάθε μόνο τούτο: ότι ή δύναμις
που έχουν οι μάγισσες της Καμαρού-
πα είνε άπεριόριστη. Χτυπούν εκείνον
που θέλουν να πλήξουν άπό άποστά-
σεως εκατοντάδων μιλίων και τό
χτύπημά τους είνε θανατηφόρο. Μπο-
ρούν άκόμη, με τά μαγικά μέσα που
διαθέτουν, να ξηράνουν μιά όλόκληρη
συγκομιδή ή να ρίξουν μιάν άσθένεια
στα ζώα, τά φυτά και τούς ανθρώ-
πους.

»‘Η Καμαρούπα άποτελείται άπό
μοναστήρια, μέσα σ’ά όποια ζούν
μόνο γυναίκες. Οι άνδρες δεν έχουν
τό δικαίωμα να μπουν μέσα σ’ αυτά.
Άκόμη και τά ζώα που χρησιμοποι-
ούνται μέσα σ’ αυτά τά μοναστήρια
είνε θηλυκά.

»Οι μάγισσες της Καμαρούπα έπι-
δίδονται σε διάφορες μαγικές τελετές
και αίματηρές θυσίες κατά τις φάσεις
της σελήνης.

»Δέν τούς επιτρέπεται να έχουν
καμμιάν έπικοινωνία με τόν έξωτερι-

κό κόσμο.

»Εγώ έρισκομαι στη θέσι αυτή,
γιατί περιέπεσα σε ένα φοβερό σφάλ-
μα. Δεν μου άφήρεσαν τη ζωή, όπως
είχαν κάθε δικαίωμα να τό κάμουν,
άπό σεβασμό πρός την ύψηλή θέσι
που κατείχα. Είχα φθάσει στον υπέρ-
τατο βαθμό της μνήσεως και ήμουν ή
πρώτη άκόλουθος της Βασιίσης.
Μου άφήρεσαν όμως τό μεγαλύτερο
μέρος της δυνάμεως που είχα και με
έκαμαν σήμερα ένα πραγματικό έρεί-
πιο.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ
ΘΑΝΑΤΟ

»Είχα μιά μέρα την άτυχία να θγδ
άπό την ιερή πόλι και περιπλανήθη-
κα έπί άρκετη ώρα στην έξοχή, γιατί
είχα χάσει τό δρόμο μου. Σε μιά σι-
γμή συνήντησα έναν κυνηγό, που εί-
χε κι’ αυτός περιπλανηθή και δεν ή-
ξερε πού να διευθυνθή. ‘Η τύχη μάς
ένωσε και ή άγάπη γεννήθηκε μέσα
στην καρδιά μας.

»Ήταν άραιός, νέος και δυνατός
αυτός ή κυνηγός. Θά μπορούσα, ως
τόσο να τόν θανατώσω με τη μαγική
δύναμι που είχα, γιατί ή κανονισμός
της Καμαρούπα επιτρέπει στη γυναι-
κα πού θά συναντήση στο δρόμο της
έναν άνθρώπο πού ταρασσει τη σκέψι
της και την φέρνει σε πειρασμό να ά-
παλλαγί άπ’ αυτόν σκοτώνοντάς τον.

»Εγώ δεν τό έκαμα γιατί ή άγά-
πη ήταν πιδ δυνατή μέσα μου.

»Στό τέλος, έπειδή δεν μπορούσα
να τόν βλέπω διαφορετικά, τόν έμπα-
σα μέσα στο μοναστήρι, ντύνοντάς
τον γυναίκα.

»Έτσι οι έρωτές μας διήρκεσαν
έπί άρκετούς μήνες.

ΤΟΝ ΕΦΑΓΑΝ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

»Αλλά μιά μέρα, ή ιέρεια πού έ-
προφήτευε, καθισμένη άνάμεσά μας,
έγύρισε πρός τό μέρος που και δει-
χνοντάς με στις άλλες, είπε:

— ‘Η γυναίκα αυτή άμάρτησε. Πα-
ρέβη τούς ιερούς νόμους της Καμα-
ρούπα και υποδουλώθηκε στους νό-
μους της ύλης. Ο συνένόχός της βρι-
σκεται μέσα στο μοναστήρι, ντυμένος
γυναίκεια. Κυττάξετε να τόν βρήτε.

»‘Η βασίλισσα έκαμε τότε ένα νεύ-
μα και πέντε άπό τις γυναίκες-φρου-
ρούς της Καμαρούπα με συνέλαβαν
και με έρριξαν μέσα σ’ ένα σκοτεινό
κελλι.

»Δέν ξέρω πιά τί συνέβη άπό εκεί-
νη τη στιγμή. Φαίνεται όμως ότι έ-
μεινα άρκετόν καιρό μέσα σ’ αυτό τό
κελλι, γιατί, όταν με έβγαλαν, έπρό-
σεξα ότι ή σελήνη είχε προχωρήσει
κατά δύο φάσεις. Θά είχαν περάσει,
λοιπόν, περί τις δεκαπέντε μέρες.

»Ενοιώθα ένα τρομερό κενό μέσα
στο μυαλό μου, σαν να τό είχαν άδει-
άσει άπό τό περιεχόμενό του. Έκα-
τάλαθα τότε ότι με είχαν άποστερή-
σει άπό τη δύναμι μου.

»Μιά γυναίκα με ώδήγησε έξω άπό
εις πόλεως.

»Σε μιά στιγμή, έθυμήθηκα τόν ά-
γαπημένο μου και έρώτησα εκείνη



Ιουδή

Η Ανέραζη κόρη
τῆς Βεθούλης
ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

12ον

Ἡ τακτική αὐτῆς τοῦ Ὀλοφέρνης ἀνάγκασε τὸν Χάν νὰ ἀλλάξῃ καὶ τὴ δική του.

Διεβίβασε ἀμέσως διαταγὲς πρὸς ὅλα τὰ τμήματα νὰ ἐξαπολύσουν καὶ αὐτὰ μὴ ὀρμητικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. Χιλιάδες βελῶν διέσχισαν τότε μὲ ἕνα δὲξὺ σύριγμα τὸν ἀέρα καὶ εἰσεχώρησαν μέσα στὶς πυκνὲς μάζες τῶν Ἀσσυρίων, προκαλοῦντα μὴ τρομακτικὴ θραῦσι στὶς τάξεις τους.

Οἱ θάλασσοι δὲν ἐπερίμεναν τὴν σφοδρότητα αὐτῆς τῆς ἐπιθέσεως καὶ γι' αὐτὸ ἐξεπλάγησαν τὴν πρώτη στιγμή.

Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν μερικὲς ἀπὸ τὶς θέσεις ποὺ ἦσαν περισσότερο ἐκτεθειμένους στὰ βέλη τῶν Ἰουδαίων.

Ἀλλὰ ξαναγύρισαν σὲ λίγο, πὺδ ὀρμητικοὶ ἀπὸ πρίν.

Ἔτσι ἡ μάχη ἄρχισε λυσσαλέα καὶ ἀπὸ

ποῦ μὲ συνώδευσεν εἶχε ἀπογίνει.

— Τὸν ἔφαγαν ζωντανὸν τὰ σκυλιὰ τοῦ Ὀυθέτ, μοῦ ἀπήντησε, μὲ ἕναν ἀπαίσιο μορφασμό.

— Ἀπὸ τότε γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ βρῶ πούθενά τὴν ψυχὴ μου.

ΕΝΑΣ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΘΑ-
ΝΑΤΟΣ

Πὺδ σκληρὴ ὑπῆρξε ἡ τιμωρία ἐνὸς νεαροῦ Ἀγγλοῦ πράκτορος τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις», ποῦ, μεταμφιεσμένος σὲ γυναῖκα, κατάρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς τὴν τρομερὴ Καμαρούπα.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς Ἀγγλὸς ἔμεινε ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες στὴ μυστηριώδη πόλιν καὶ παρακολούθησε πολλὰ ἀπὸ τὶς μαγικὰς τελετὰς τῶν γυναικῶν ποὺ ζοῦν σ' αὐτήν.

Μὴ ἀποκαλύφθηκε ἡ ταυτότητάς του. Ἐπειτα ἀπὸ μυρίους κόπους διέφυγε τὴ σύλληψιν καὶ τέλος κρύφθηκε κατεστηνὴν ἐνὸς Ντελχί.

Τὴν ἄλλην μέρα συνεικονώθησαν σ' αὐτὴν γραφεῖο μερικοὶ ἀνώτεροι τιτλοῦχοι τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» καὶ ὁ νεαρὸς Ἀγγλὸς ἄρχισε νὰ τοὺς ἀπηγγέλλεται ὅσα εἶχε ἰδῇ στὴν Καμαρούπα.

Δὲν εἶχε ὅμως προφθάσει νὰ ἀρθρῶσιν παρὰ μερικὰς λέξεις μόνον ὅταν, ξαφνικὰ, ἐσταμάτησε νὰ μιλάει καὶ ἔπεσε θορὸς κάτω στὸ πάτωμα.

Ἦταν νεκρὸς!...

Οἱ λατρεῖς ποὺ τὸν ἐξήτασαν, εἶπαν πὺς εἶχε πάθει ἀπὸ συγκοπήν τῆς καρδιάς.

Οἱ μάγισσες τῆς Καμαρούπα εἶχαν ἐκδικηθῇ.

MARIANNA NTABY

τὰ δύο μέρη συγχρόνως.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ ψηλὸ δῶμα τῶν ἀνακτόρων, ἡ Ἰουδὴ παρακολουθοῦσε πάντοτε τὸν ἀγῶνα.

Δίπλα τῆς ἐστέκετο ἡ Ραχὴλ. Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ἡ κόρη τοῦ ἀρχοντος τῆς Βεθούλης ἦταν πολὺ ἀτιμέλητη. Οὐδὲ λουτρὸ εἶχε κάμει, οὔτε μὲ μύρα εἶχε ἀλείψει τὸ σῶμα τῆς.

Οἱ θεραπευτὲς ποὺ ἦλθαν πολλὰς φορὲς νὰ τῆς ὑπενθυμίσουν ὅτι τὸ λουτρὸ ἦταν ἐτοιμὸν καὶ νὰ τὴν παρακαλέσουν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ κτενίσουν τὴν ξανθὴ τῆς κόμην, δὲν ἔλαβαν καμμιά ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν Ἰουδὴν.

Τὸ βλέμμα τῆς ἦταν καρφωμένο πάντα πρὸς τὸ μέρος τῶν τειχῶν καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν πορεία τῆς μάχης.

Τὰ συρίγματα τῶν βελῶν ἐξέσχιζαν τὴν καρδιά τῆς καὶ οἱ πολεμικὲς κραυγὲς ποὺ ἐθγαίναν καὶ ἀπὸ τὰ δύο ἀντιμαχόμενα μέρη ἔκαναν τὸ πρόσωπό τῆς νὰ ὀχρεῖται.

Μὴ τρομερὴ πάλιν διεξήγετο μέσα στὴν ψυχὴ τῆς.

Ἐβλεπε τὴν τρομακτικὴν ὑπεροχὴ τῶν πολεμίων καὶ τὴν ἀσυγκράτητη ὀρμὴ τῶν καὶ ἄρχισε τώρα νὰ σκέπτεται μήπως ἡ ἀπόφασίς ποὺ εἶχε πάρει ἦταν ἀσύνετη καὶ καταστρεπτικὴ γιὰ τὴν πατρίδα τῆς.

Δὲν θὰ ἔπρεπε μήπως νὰ ὑποκύψῃ, νὰ θυσιάσῃ, ἀφοῦ μὲ τὴν θυσίαν τὴ δική τῆς θὰ ἐσώζετο ἡ Βεθούλη καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἰουδαία ἰσως;

Καὶ ἂν ἄλλοτε ἐγινόταν σύζυγος τοῦ Ὀλοφέρνης, ποτὲ δὲν θὰ ἔπαυε νὰ ἀγαπᾷ τὸν Χάν, ποτὲ δὲν θὰ ἔπαυε νὰ τοῦ ἀνέκηκε ψυχικῶς καὶ νὰ στρέφῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς λογισμοὺς τῆς.

Ἡ θυσία αὐτὴ θὰ τῆς ἦταν ὀδυνηρὴ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὴν ὑποστή μὲ καρτερία καὶ θάρρος γιὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα τῆς.

Ἡ Ἰουδὴ ἐγύρισε τότε πρὸς τὴν Ραχὴλ καὶ εἶπε:

— Κάλεσε ἀμέσως τὸν Εὐφραῖμ νὰ ἐλθῇ ἐδῶ.

Ὁ δοῦλος ἐμφανίσθηκε πελιδνὸς σὰν νὰ ἦταν ἐτοιμοθάνατος.

— Εὐφραῖμ! εἶπε ἡ Ἰουδὴ, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησιν, τρέξε ἀμέσως τὸν πατέρα μου καὶ πὺς του...

— Ὁ ἀρχὼν Μανασῆς; εἶπαι... τραυματῶσιν...

— Ἐλπεε ὅτι βρίσκεται ἐδῶ ὁ πατέρας μου, Εὐφραῖμ; Ἀλλὰ πὺς συμβαίνει αὐτό;

Ὁ δοῦλος ἐδίστασε.

— Ὁ ἀρχὼν Μανασῆς εἶπαι... τραυματῶσιν, δέσποινά...

Μὴ μεγάλην κραυγὴν ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιν τῆς Ἰουδὴ καὶ ἀμέσως ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά τῆς Ραχὴλ.

Πράγματι, ὁ γέρον Μανασῆς εἶχε τραυματισθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεγάλης

συμπλοκῆς. Καὶ τὸ τραῦμα τοῦ ἦτο θανατηφόρον. Καμμιά ἐλπίς δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν νὰ σωθῇ.

Μαχόμενος ὅπως τὰ θηρία ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποσποῦν τὸ νεογνόν, εἶχε ἀψηφῇ τὸν κίνδυνον καὶ εἶχε ἐκτεθῇ τόσο πολὺ στὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν, ὥστε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὸν ἐπληξε στὸ μέσον τοῦ στήθους.

Ὁ πρῶτος ποὺ ἀντέληφθῃ τὸν τραυματισμὸν τοῦ ἀρχόντος ἦταν ὁ Χάν.

Ὅταν τὸν εἶδε νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτῃ ἐνοιωσε ἕνα ράγισμα στὴν καρδιά του.

Ἐτρεξε ἀμέσως κοντὰ του καὶ τὸν ὑπεβάστασε στὰ στιβαρὰ χέρια του.

— Ἀγαπητέ μου κύριε!... εἶπε, καταπνίγοντας ἕνα λυγμὸν ποὺ ἐφούσκωνε τὸ στήθος του...

— Μὴ φοροντίζῃς γιὰ μένα, Χάν, εἶπε ὁ γέρον. Οἱ στρατιῶται μὲ ἔχουν μεγαλυτέρην ἀνάγκην ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου...

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ προφέρῃ ἄλλη λέξι, γιὰτὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ ῥεῖ ἀπὸ τὴν πληγὴν του καὶ ἡ φωνὴ του ἐκόπη.

Ὁ Χάν διέταξε τότε νὰ κατασκευάσουν ἕνα πρόχειρον φορεῖο καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὰ ἀνάκτορα.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Ραχὴλ καὶ ὁ Εὐφραῖμ, ὑποβαστάζοντες τὴν Ἰουδὴν, τὴν ἔφεραν στὸν γυναικωνίτη. Ἐχρηιάσθησαν τότε πολλὰς περιποιήσεις καὶ φροντίδες, ἕως ὅτου κατορθώσουν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στὶς αἰσθησεις τῆς.

Τότε μόνον ἡ Ἰουδὴ ἐβγήκε ἀπὸ τὸν γυναικωνίτη καὶ ἔτρεξε ἐξάλλη στὸν κοιτῶνα τοῦ πατρὸς τῆς.

Τὸ σῶμα τοῦ ἀρχόντος Μανασῆ ἦταν αἰμόφυρτο ἐπάνω στὸ πολυτελὲς κρεβάτι του.

Ἐνα πλῆθος ἀπὸ δούλους καὶ ἄλλους θεράποντες τῶν ἀνακτόρων εἶχαν τρέξει κοντὰ του, προσπαθόντες νὰ τὸν σώσουν μὲ χυμοὺς βοτάνων καὶ ἄλλα φάρμακα.

Ἀλλὰ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀκατάπαυστα καὶ τὰ βλέφαρα τοῦ γέροντος εἶχαν κλεισθῇ. Μόλις ὅμως προσήλθε ἡ Ἰουδὴ συνέβη κατὰ τὸ παράδοξον.

Σὰν νὰ ἠσθάνθη τὴν παρουσίαν τῆς, ὁ γέρον Μανασῆς ἀνοίξε τὰ βλέφαρά του καὶ περιέφερε τὸ θολὸ βλέμμα του γύρω.

Κάποια φευγαλέα λάμψις ἔπερασε μέσα ἀπὸ τὸ βλέμμα του αὐτό, μόλις ἀντίκρισε τὴν Ἰουδὴν.

Ἀπῆλθε μὲ ἀγωνία τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ μέρος τῆς, σὰν νὰ ἠθελε νὰ τὴν σφίξῃ γιὰ τελευταία φορὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Ἰουδὴ ἐγονάτισε κοντὰ του καὶ ἐπῆρε τὰ παγωμένα χέρια του στὰ δικά της.

— Πατέρα μου! ἐφώνασε, τί ἔχεις; Μὴ φεύγεις, μὴ με ἀφήνεις μόνην...

Τὸ πρόσωπο τοῦ γέροντος ἐρρυθρίσθη. Κατέβαλε μὴ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ἡ ἔκφρασίς του ὅμως ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε:

«Θέλω νὰ μείνω πρὸς χάριν σου, Ἰουδὴ, ἀλλ' ὁ θάνατος μὲ σέρνει καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀντισταθῶ».

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ γέρον περιέπεσε σὲ μὴ κοματώδη κατάστασιν.

Ἦταν φανερό πᾶς ὅτι καμμιά ἐλπίς δὲν ὑπῆρχε νὰ σωθῇ.

Ἀλλὰ, λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ πρόσωπό του ἐφωτίσθη ξαφνικὰ. Τὰ μάτια του ἀνοίξαν καὶ πάλιν καὶ ἐστηρίχθησαν μὲ πόνο ἐπάνω στὴν Ἰουδὴν.

Καὶ τότε μὲ φωνὴν ποὺ ἔμοιαζε πὺδ πολὺ μὲ ψῆφον, εἶπε:

— Περαιτέρω προτοῦ ἡ χώρα μου σωθῇ. Προσπάθησε, κόρη μου, νὰ τὴν σώσῃς ἐσὺ.

Ἐπειτα, ἄφησε ἕνα δυνατό ἀναστεναγμό, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴν ἐξοδὸν τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Ἐμεινε ἀκίνητος καὶ βοῶδς ἐπάνω στὸ κρεβάτι του καὶ τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὴν θολὴν ἐκείνην ὅπιν ποὺ ὁ θάνατος τοὺς ἐπὶχύνει.

Ὁ ἀρχὼν Μανασῆς ἦταν νεκρὸς.

Ἡ Ἰουδὴ, ποὺ μὲ πολὺ κόπο συγκρατοῦσε ὡς ἐκείνην τὴν στιγμήν τὰ δάκρυά τῆς, ἔπεσε τότε ἐπάνω στὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐξερράγη σὲ λυγμούς.

Ἦταν θλιβερὸ τὸ θέαμα τοῦ σπαραγμοῦ τῆς ψυχῆς τῆς κόρης τοῦ ἀρχόντος τῆς Βεθούλης.

Ἐκλαιγε καὶ ἐφώνασε τόσο πολὺ, ὥστε οἱ δούλοι καὶ αἱ θεραπαινίδες εἶχαν ἀρτίσει τώρα ν' ἀνησυχοῦν καὶ γι' αὐτήν.

Στὸ τέλος, ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς γύρω, σὰν νὰ ζητοῦσε κατὰ γὰρ νὰ συγκρατηθῇ, τὸ βλέμμα τῆς ἔγινε θολὸ καὶ κατέπεσε ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ἀφήνοντας μὴ πνιγμένη κραυγὴν.

Ἡ Ἰουδὴ εἶχε λιποθυμήσει.

Ἐτρεξαν τότε κοντὰ τῆς καὶ τὴν μετέφεραν καὶ πάλιν στὸ γυναικωνίτη.

Ἄλλοι θεράποντες μετέφεραν συγχρόνως μύρα, γιὰ ν' ἀλείψουν τὸν νεκρὸ τοῦ ἡγεμόνος.

Τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα μετέφερε στοὺς στρατηγούς, ὁ Εὐφραῖμ. Ὁ Χάν ἄκουσε τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχόντος Μανασῆ μέσα στὴ βοή τῆς μάχης, καὶ διεξήγετο τώρα μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ τῶν Ἀσσυρίων ἦταν καταπληκτικὴ. Κάθε στρατιώτης ἐμάχετο μὲ τὴν μανίαν καὶ τὴν δίψαν τῆς ἐδικῆς αἵματός του Ὀλοφέρνης.

Μὴ βροχὴ ἀπὸ βέλη διεσταυρώνετο μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν καὶ τὸ αἷμα ἔρεε ἀπὸ παντοῦ.

— Ὁ! Θεέ μου! ἐκραύγασε ὁ Χάν, μόλις ἐπληροφορήθη τὸν θάνατον τοῦ Μανασῆ. Τί μπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ μόνος τώρα ἐμπρὸς σ' ὅλην αὐτὴν τρικυμία τῶν ἐχθρῶν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Η ΑΓΩΝΙΑ ΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ

Μεγάλα ζητήματα προέκυψαν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχόντος Μανασῆ. Ὁ γέρον δὲν εἶχε ἀφήσει κανένα ἄρρενα ἀπόγονον καὶ τὸ ζήτημα ἦταν σὲ πόδιν θὰ περιήχετο ἡ ἡγεμονία τῆς Βεθούλης.

Φυσικὸς διάδοχος του ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ Ἰουδὴ.

Ἀλλὰ ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τὸ σκεφθῇ αὐτὸ σὲ μὴ περιστάσει ὅπως κείνη στὴν ὁποίαν βρισκόταν τώρα ἡ Βεθούλη;

Ἡ Ἰουδὴ ἡγεμονίς! Ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς λαοῦ ποὺ ἐμάχητο τὸ ἴστατον ἀγῶνα γιὰ νὰ διασώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του!

Ὁ ἀρχιερεὺς Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη ἀμέσως γιὰ νὰ ἐνταφίσῃ τὸν νεκρὸ, συνήθευσε τοὺς πρεσβυτέρους καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς μετέβη στὰ ἀνάκτορα.

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἰουδαϊκὸν ἔθιμον, ὁ νέος ἡγεμὸν ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῇ μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, προτοῦ ἀκόμῃ ἐνταφιασθῇ ὁ προκατόχος του.

Ὁ ἀρχιερεὺς ἐμίλησε στοὺς παριστάμενους καὶ ἀφοῦ τοὺς παρέστησε τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε ἡ πατρίς, τοὺς ὑπενθύμισε τὴν ἀνάγκην νὰ προβοῦν ἀμέσως στὴν ἐκλογὴ νέου ἡγεμόνος.

— Ἡ Ἰουδὴ! ἀκούσθησαν μερικὲς φωνές.

Ἀλλ' ὑπῆρχαν ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἀντέτειναν.

Πὺς ἦταν δυνατόν, εἶπαν, νὰ τεθῇ μὴ ἀπειρος νέα ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς μαχομένου λαοῦ. Δὲν θὰ ἰσοδυναμοῦσε αὐτὸ πρὸς παραφροσύνην;

Μὲ τὴν γνώμην αὐτῶν συνετάχθη καὶ ὁ

ἀρχιερεὺς.

— Ὅλοι, εἶπε, ἀγαποῦμε καὶ σεβόμεθα τὴν Ἰουδὴν καὶ ὅλοι γνωρίζομε τὰ προτερήματα καὶ τὰ χαρίσματα τῆς Ἰουδὴ. Ἀλλὰ πὺς εἶναι δυνατόν σὲ μὴ ἐκκίνυν περιστασίᾳ ὅπως ἡ σημερινὴ νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ τὴν τύχην τοῦ λαοῦ καὶ τῆς χώρας μας; Ἡ Βεθούλη κινδυνεύει σήμερον καὶ ἡ Ἰουδὴ εἶναι τελείως ἄπειρη γιὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν γιὰ τὴν ὁποῖα τὴν προορίζετε.

— Ὅθ' λάβῃ πεπειραμένους συμβούλους, ἀπήντησαν οἱ πρῶτοι.

— Ἐκείνος ποὺ χρειάζεται σήμερον στὴ Βεθούλη, εὐνεχίσει ὁ ἀρχιερεὺς, εἶναι ἕνας δυνατός καὶ στιβαρὸς ἀρχηγός, ποὺ νὰ μπορέσῃ ν' ἀναλάβῃ στὰ χέρια του τὴν διοίκησιν τοῦ λαοῦ μας.

— Ὅθ' εἶναι οἱ ὁδηγοὶ καὶ οἱ σύμβουλοι τῆς ἡγεμονίδος μας, ἀπήντησαν ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστήριζαν τὴν ὑποψηφιότητά τῆς Ἰουδὴ.

Καὶ οἱ ἀντιρροήσεις τῶν ἄλλων κατέπεσαν σιγὰ—σιγὰ. Ἔτσι ἡ Ἰουδὴ ἐξελέγη ἡγεμονίς τῆς Βεθούλης.

Τὸ ἀπόγευμα, ἐνῷ ἡ πόλις ἀντηχοῦσε ἀπὸ τοὺς θόρονος καὶ τοὺς κοιτοὺς τῶν ἀπορραφισμένων, ἔγινε ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ ἀρχόντος Μανασῆ.

Μετὰ τὴν ταφὴν, ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχόντες ἀνέβηκαν στὰ ἀνάκτορα, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε ἡ Ἰουδὴ, μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, μὲ τὸ χρυσοστόλιστο θρόνον.

Οἱ νόμοι τοῦ γυναικωνίτου δὲν ἴσχυαν πιά γι' αὐτήν, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ ἐκαίετο στὴ διαδοχὴ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου τῆς Βεθούλης.

Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ μὴ σεμνὴ τελετὴ, ἄκουσε ἀπὸ τοὺς ἀρχόντας τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ὡς ἡγεμονίδος τῆς Βεθούλης καὶ ἔλαβε τὶς εὐλογίας τοῦ ἀρχιερέως Ἰωακείμ.

Ἀλλ' ὁ ἀρχιερεὺς, μαζί μὲ τὶς εὐχὰς του, δὲν παρέλειψε νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ πόσο βαρὺ ἦταν τὸ φορτίο ποὺ ἀνελάμβανε καὶ νὰ τῆς συστήσῃ νὰ συγκρατῶσιν ὅλες τὶς ψυχικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις τῆς γιὰ νὰ φανῇ ἀξία τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς.

Τότε ἡ Ἰουδὴ ἀντέληφθῃ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιά καιρὸς γιὰ θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς.

Τὸ καθήκον τῆς ἐπέβαλε νὰ φανῇ γενναία, νὰ καταπονήσῃ τὸν πόνο τῆς καὶ νὰ ἀναλάβῃ μὲ στιβαρὰ χέρια τὴν διακυβέρνησιν τοῦ λαοῦ τῆς καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως.

Μὴ αἰφνιδία μεταβολὴ ἔγινε τὴν στιγμήν ἐκείνη μέσα στὴν ψυχὴ τῆς. Δὲν ἦταν πιά ἡ ἀμερικὴν νεά, ποὺ ἔξοιδε κάτω ἀπὸ τὴν θαλπωρὴν τῆς πατρικῆς στοργῆς. Ἐπῶν στοὺς ὤμους τῆς ἐβάθυνε ἡ τύχη ἐνὸς δολοκλήτου λαοῦ.

Ἐσχημάτισε τότε μὲ μὴ ἀξιοπρεπὴ κίνησιν ἀπὸ τὸν χρυσοποικίλον θρόνον καὶ, κυττάζοντας μὲ σταθερὸ καὶ θαρραλὸν βλέμμα τὸν ἀρχιερέα καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχόντας, εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐκλογὴν σας, ἀλλὰ πρέπει εὐθύς ἀμέσως νὰ σὰς πῶ ὅτι ἀντιλαμβάνομαι σὲ ὅλην τὴν ἐκτασί πὺς εἶναι τὸ χρέος μου. Ἡ Ἰουδὴ τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσατε δὲν ὑπάρχει πιά. Στὴ θέσιν τῆς ἔχει ὑψωθῇ μὴ ἄλλη, γεμάτη θέλησιν καὶ ἀποφασιστικότητι. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι εἶμαι ἡγεμονίς ἐνὸς λαοῦ ποὺ μάχεται αὐτὴ τὴν στιγμήν ἐναντίον ἐνὸς βαρβάρου ἐπιδρομέως καὶ ποὺ πεθαίνει ἐπάνω στὰ τεῖχη. Ἡ κληρονομία ποὺ ἀνέλαβα εἶναι πολὺ βαρεία. Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι οἱ ὅμοι μου δὲν θὰ λυγίσουν καὶ ἡ γὰρ μου δὲν θὰ καμφθῇ. Ὅθ' ἀφῇ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν μου.

Ἐκτὸς τοῦ θρόνου, ἐκληρονόμησα ἀπὸ τὸν ἀκληρόντο πατέρα μου τὴν ἐντολήν νὰ σώσω τὴν πατρίδα μας. Ὅθ' ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴν ἐντολήν ἐστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ θυσιάσω γι' αὐτὸ τὴ δική μου ζωή.

Ταχεῖα σὰν ἄνεμος διεσπάρε ἀμέσως σ' ὅλην τὴ Βεθούλην ἡ φήμην ποὺ ἀνήγγειλε στοὺς ἀπελπισμένους κατοίκους τὰ λόγια ποὺ εἶπε πῇ ἡ Ἰουδὴ ἀναλαμβάνοντας τὸν θρόνον.

τις πλατείες. Ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος.

—Ο κίνδυνος είναι κοινός για όλους μας.

—'Αλλ' ή ήγεμονία έχει καθήκον να προστατεύει τον εαυτό της, για να είναι εις θέσιν να προστατεύσει και τους άλλους.

—Δεν μπορώ να διαφυλάξω το σπαχίον μου, ενώ όλος ο λαός διακινδυνεύει το δικό του.

—Μην έκτεθής, αρχόντισσα, είπαν και άλλοι από τους αξιωματούχους.

—Αυτό που μου ζητάτε είναι αδύνατον, απάντησε ή 'Ιουδύθ. Θέλετε λοιπόν να φανώ κατώτερη και από τον τελευταίο στρατιώτη; Αυτό δεν στέκει σε μία ήγεμονίδα της Βεθούλης.

Και χωρίς να περιμένη περισσότερο, άρχισε να κατεβαίνει τα τείχη, περιβαλλομένη από τους σωματοφύλακες του άνακτόρου.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΙΟΥΔΗΣ

Ο ήλιος έπλησίαζε τώρα στη δύσι του και κάθε ώρα που περνούσε έφερνε πιο κοντά τη Βεθούλη στην καταστροφή.

Οι 'Ασσύριοι είχαν προχωρήσει τόσο πολύ, ώστε δεν έχριζάντο πια παρά το σκότος της νυκτός για να έπιχειρήσουν την τελευταία τους έφοδο.

Οι υπερασπιστάι της πόλεως, κουρασμένοι από τον άνισο άγώνα και άποκατισμένοι από τα βέλη του έχθρου, θα ήταν άδύνατο πια να άντισταθούν περισσότερο.

Ο τρόμος, άλλωστε, είχε άρχισει να κυριεύει τις ψυχές των.

Η νύκτα που έρχόταν θα μπορούσε να είναι ή τελευταία των.

Γιατί κανείς δεν περιμένα καμιά έπείκεια από μέρους του νικητού. Όλοι ήξεραν ότι την είσοδο του νικητού μέσα στην πόλη θα έπακολουθούσε άγρία σφαγή, από την όποιαν κανείς δεν θα μπορούσε να διαφύγη.

Η σφαγή άποτελούσε έθιμον του πολέμου της μακρινής εκείνης εποχής. Ο άντίπαλος των ήταν άλλωστε ο τρομερός Όλοφέρνης, του όποιου ή φήμη είχε μεταδώσει στα πέρατα της οικουμένης την παροιμιώδη άγριότητα και βαρβαρότητα.

Η κατάσταση αυτή δεν διέφυγε την αντίληψη της 'Ιουδύθ. Ήξερε πολύ καλά τί έπερίμενε τους ήπηρεσους της και πιο πολύ τί έπερίμενε αυτή την ίδια, αν οι 'Ασσύριοι έμπαιναν νικητάι στην πόλη.

Την ώρα εκείνη, ή 'Ιουδύθ άνέβηκε και πάλι στα τείχη. Είδε τους στρατιώτες να μάχονται με το πάθος εκείνο που φέρνει ή άπόγνωση, και τον Χάν να προσπαθί με όλες του τις δυνάμεις να τους ένθαρρύνει. Η προσπάθεια ήταν πραγματικά υπεράνθρωπη.

Σε μία στιγμή, ο Χάν άπεσπάρθη από τους συμπολεμιστάς του και ήθε κοντά στην 'Ιουδύθ.

Τα βλέμμάτα του έστυλώθηκαν επάνω της με άγωνία, αλλά καμιά φωνή δεν έβγήκε από το στόμα του.

Τί μπορούσε, άλλωστε, να πη;

Μήπως ή 'Ιουδύθ δεν άντελκαμβάνετο όλη την τραγικότητα της θέσεως στην όποιαν είχαν περιέλθει;

Εκείνη τη στιγμή ένας τρομερός θόρυβος άντήχησε έξω από τη σκηνή.

Οι πρώτοι 'Ασσύριοι είχαν άναρριχηθή επάνω στα τείχη. Οι υπερασπιστάι της πόλεως που έφύλασσαν στο μέρος αυτό ήταν ελάχιστοι και συνετρίβησαν κάτω από τον όγκο των πολεμίων.

Εν τώ μεταξύ, εκείνοι που άνερχοιχ-

θησαν πρώτοι είχαν προχωρήσει αρκετά μέσα στην πόλη, ενώ άλλοι τους άκολουθούσαν σε μικρή άπόσταση, εκβάλλοντες άγριες ιαχές θριάμβου.

Η συμπλοκή είχε τώρα γενικευθή και ένισχύσεις έτρεχαν από άλλα σημεία των τειχών. Άλλα παρ' όλα αυτά, οι 'Ασσύριοι έπροχωρούσαν πάντα.

Προτού ή 'Ιουδύθ προφθάσει να άρθώσει λέξιν, ο Χάν ένινάχθηκε από τη θέσι του, άρπαξε το άκόντιό του στα χέρια και ώρμησε προς το μέρος των 'Ασσυρίων, φωνάζοντας με στενωρεία φωνή.

—Ακολουθήστε με οι γενναίοι!

Πολλοί στρατιώται έτρεξαν κοντά του. Η συμπλοκή που έπληκούθησε ύπηρξε τρομακτική. Και από τα δύο μέρη έμάχοντο με άληθινή λύσσα.

Άλλ' ο Χάν, έπωφελούμενος από την ταραχή των πολεμίων, διέσχισε με μερικόνους στρατιώτες τις τάξεις των, σκορπίζοντας γύρω του τον θάνατο και τους έπετέθη εκ των όπισθεν, ενώ οι άλλοι πολεμιστάι τους άπέκρουαν κατά μέτωπον.

Οι 'Ασσύριοι ήθέλhσαν τότε να άποχωρήσουν, άλλ' έπεσαν επάνω στη μικρή φάλαγγα του Χάν και ελάχιστοι μόνο κατώρθωσαν να διαφύγουν τον θάνατο.

Σωροί πτωμάτων εκάλυψαν το μέρος όπου είχε γίνει ή συμπλοκή.

Η Βεθούλη είχε σωθή και τη φορρά αυτή.

Εκείνοι που προσπαθούσαν να άνέβουν ακόμη στα τείχη παρητήθησαν από την προσπάθειά τους, όταν είδαν την πανωλεθρία που είχαν ύποστη οι άλλοι 'Ασσύριοι.

Λίγη ώρα άργότερα, ή μάχη κατέπαυσε έντελως. Πολιορκητάι και πολιορκημένοι είχαν ανάγκη να άναπαυθούν, για να συνεχίσουν πιο έντονο τον άγώνα την έπομένη.

Η νύκτα άπλώθηκε όλόμαυρη επάνω από τους γόους των πληγωμένων και τους θήνους των γυναικοπαίδων που είχαν χάσει τους δικούς των κατά την διάρκεια της ήμέρας.

Ο Χάν έκοιμήθηκε εκείνο το θράδυ στη σκηνή του.

Η 'Ιουδύθ παρέμεινε στα άνάκτορα. Καμιά λέξι δεν έπρόφθασαν να άνταλλάξουν παρ' όλη την διάρκεια της ήμέρας για την άγάπη τους, για τους φόβους των, για τον μέγα κίνδυνο ό όποιος τους άπειλούσε.

Τό πρωί της άλλης ήμέρας επανήρχισε ο άγών.

Η μονία των έπιτιθεμένων είχε γίνει μεγαλύτερη τώρα. Εφαρμούσαν με πραγματική λύσσα και με μεγάλη δυσκολία οι πολιορκούμενοι κατώρθωσαν να ύποστηρίξουν τις θέσεις των.

Άλλά τό μεσημέρι ή μάχη διεκόπη άποτόμως.

Ότε ο Χάν έγνώριζε τον λόγο.

Εκκληκτος έτρεξε άμέσως στα άνάκτορα και έζήτησε να έμφανισθή έμπρός στην 'Ιουδύθ.

—Εγώ φρόντισα να διακοπή, απήντησε ή νεαρά ήγεμονία.

—Κατά ποιον τρόπο;

—Εκαμα από τό άνάκτορό μου σημα να άνασταλή επί μερικές ώρες ή μάχη, έπει-

δή θέλω να κάμω μία πρόταση στους άντίπαλους μας.

—Άλλά τί σκέπτεσαι λοιπόν να κάμης; έρώτησε χωρίςν ο Χάν.

—Μη με πιέζης με έρωτήσεις, Χάν, απήντησε ή 'Ιουδύθ. Θα τό μάθης μόνον άφού έκτελεσθή.

—Άλλ' όχι, δέσποινα. Νομίζω ότι έχω τό δικαίωμα να σου τό ζητήσω... Καμιά συνεννόησις δεν είναι δυνατή με τον Όλοφέρνη, κατά την γνώμη μου. Ο άγών αυτός είναι μέχρι θανάτου. Άλλωστε, αυτή τη στιγμή δεν χωρεί καμιά ύποχώρησις...

—Δεν κάνω ύποχώρησιν, Χάν, τον διέκοψε ή 'Ιουδύθ. Άλλά νομίζω ότι μπορώ να χειρίζομαι την ύπόθεσιν της πατρίδος μου, χωρίς να είμαι ύποχρεωμένη να δίδο λόγον εις κανένα. Δεν είναι έτσι; Ο Χάν δεν απήντησε.

Εκατέβασε τό κεφάλι εις σημείον ύποταγής.

Άλλά μέσα στα σπλάγχνα του έμεινετο ή θύελλα.

Αποτραβήχθηκε σε μία γωνία του θαλάμου και έκρυψε τό κεφάλι του μέσα στα χέρια του. Ο πόνος τον κατέτρωγε. Ότε ή καταστροφή της πόλεως δεν ήλ τον έδασάνιζε τόσο, όσο ή ζηλοτυτία του. Τί τάχα ήταν εκείνο που ή 'Ιουδύθ είχε να διαμνησθή προς τον Όλοφέρνην;

Η ήγεμονία εκάλεσε άμέσως τον πιστόν Εύφραϊμ κοντά της.

—Θά έκτελέσης άμέσως, του είπε, την διαταγή την όποιαν σου έδωκα. Θα μεταβής στο στρατόπεδο των 'Ασσυρίων και θα ίδής τον Όλοφέρνη εκ μέρους μου. Όταν σε φέρουν μπροστά του, θα του πής όσα ακριβώς σου έχω έμπιστευθή.

Η 'Ιουδύθ έξηκολούθησε χαμηλοφώνως τις διαταγές της προς τον Εύφραϊμ.

Άλλά τώρα ο Χάν είχε πλησιάσει.

—Εύφραϊμ, είπε, δεν μπορείς... δεν πρέπει να έκτελέσης αυτή τη διαταγή...

Περισσότερο από την 'Ιουδύθ, έταραχθήκαν όλοι όσοι ήσαν μέσα στην αίθουσα τη στιγμή αυτή.

Τό να άντιλέγη κανείς στις διαταγές του ήγεμόνος άποτελούσε έγκλημα, που έτιμωρείτο διά θάνατον.

Μήπως λοιπόν ο Χάν, ώθούμενος από την άπελπισία που τον κατείχε, ήθελε να άπαλλαγί από τη ζωή, που την έθεωρούσε ως ένα περιττό βάρος, άφού, όπως νόμιζε, ή 'Ιουδύθ τον είχε έγκαταλείψει;

Άλλ' ή ήγεμονία προσεπειθήθη ότι δεν έπρόσεξε την διακοπή του.

Τό έβριξε μόνο ένα άυστηρό βλέμμα και έπειτα είπε και πάλι προς τον δούλο:

—Πήγαινε, Εύφραϊμ, και φρόντισε να έκτελέσης όσο τό δυνατόν συντομώτερα την διαταγή που σου έδωκα.

—Πηγαίνω, κυρία, απήντησε ο δούλος και άπεμακρύνθη.

Λίγα λεπτά άργότερα, ο Εύφραϊμ έβγαине από τό άνάκτορο.

Η 'Ιουδύθ έγύρισε τότε προς τους παρισταμένους και είπε:

—Διαλαλήστε στο στρατό και στο λαό της Βεθούλης ότι ή σωτηρία είναι πολύ κοντά. Νομίζω ότι ο άνθρωποκτόνος αυτός πόλεμος θα παύση.

Η φράσις αυτή άπετέλεσε ένα νέο πληγμα για την ψυχή του Χάν.

Άλλά, συμμορφούμενος προς την διαταγή της 'Ιουδύθ, ήθέλhσε κι' εκείνος να φύγη από την αίθουσα για να μεταδώσει στους κατοίκους και τό στρατό της Βεθούλης τά λόγια της ήγεμονίδος.

Την τελευταία όμοια στιγμή, ή 'Ιουδύθ τον συνεκράτησε με ένα νεύμα.

Ο Χάν έπλησίασε στο θρόνο.

(«Ελλάς»)

(Ακολουθεί)

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΙΔΟΥΛΑ

ΑΓΑΠΗΣΕ...

Μόλις είχε γυρίσει από τό σχολείο ή μικρή 'Ελεονώρα Δ. 'Επήγαινε στην τρίτη Γυμνασιού.

Ήταν τότε δεκατεσσάρων χρονών. Έμπηκε στο δωμάτιό της κι' επέταξε την σάκκα της σε μία γωνία. Αίφνης, άκούει μουσική πιάνου, που έρχόταν από τό κάτω πάτωμα. Παραξενεύθηκε.

Βγαίνει στο σαλόνι και ρωτά τη μητέρα της.

—Ποιός παίζει πιάνο, μαμά;

—Ένας μουσικός, παιδί μου. Ένοίκιασε ένα δωμάτιο στο κάτω πάτωμα.

Τό πιάνο εξακολουθούσε να παίζει. Αυτά έγιναν κάποιο φθινοπωρινό μεσημέρι του έτους 1925, σε μία πολυκατοικία της όδου 'Αριστοτέλους.

Η 'Ελεονώρα έπήγαινε πρωί κι' άπόγευμα, στο σχολείο. Και όταν έρχόταν στο σπίτι, πρώτη της δουλειά ήτο να διαβάσει τά μαθήματά της. Άλλά συχνά, την ώρα που ήταν βυσιμένη στα βιβλία και στα τετράδια άντηχούσε ή μουσική του πιάνου. Τότε ή σκέψις της έφευγε από τη μελέτη και μαγεμένη από τους τρυφερούς τόνους κάποιου τραγουδιού του Σουμπέρ ή από τό μεγαλείο κάποιας συμφωνίας του Μπετόβεν, άνέβαινε σε ούρανους πλημμυρισμένους φώς.

Ήταν πολύ αισθαντική ή μικρή μαθήτριά.

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Ενα πρωί, που κατέβαινε τις σκάλες με την σάκκα στη μασχάλη, συνήντησε έναν μεσόκοπο κύριο.

Δεν φορούσε καπέλλο. Τά πλούσια καστανά μαλλιά του, μέσα στα όποια ήσαν μετρεμένες πολλές άσπρες τρίχες, έπλαισιώναν ένα πρόσωπο χλωμό, όπου καθρεφτιζόταν μία θαθεία ευγένεια και μία άόριστη θλίψη. Με απέλεισε έντελως παιδική, τον ρώτησε:

—Εσείς είσθε ο μουσικός;

—Ναι, απήντησε αυτός με καλόκαρδο ύφος.

—Παίζετε πολύ ώραία, προσέθεσε ή κοπέλλα. Κάθομαι ώρες και σάς ακούω...

Εκείνος έχαμογέλασε.

—Εύχαριστώ, δέσποινι, απήντησε.

Από τότε γνωρίσθηκαν. Και μία οικειότης άνεπτύχθη μεταξύ του μουσικού και της μαθήτριάς. Ήταν οικειότης δύο ευγενικών, λεπτών ψυχών, που διαπιστώνουν από την πρώτη στιγμή ότι συνδέονται με μίαν έκλεκτική συγγένεια.

Η 'Ελεονώρα έπαιρνε πολλές φορές τό μικρό της άδερφάκι και την άδεια από την μητέρα της και κατέβαινε στο διαμέρισμα του μουσικού και τον έβαζε να παίζει πιάνο. Και καθόταν κι' άκουε. Στη γλυκειά χλωμορρόδινη μορφή της παιγνιδίζαν οι άνταύγειες των συναισθημάτων, που ξυπνούσε ή μουσική στην τρυφερή της ψυχή. Μεταμορφωνόταν τις ώρες εκείνες.

Όταν τελείωνε τό παίξιμο κι' ενώ



ακόμη έφτερουγίζαν οι νότες στην άτμόσφαιρα του δωματίου, ο μουσικός της μιλούσε για τις θείες δημιουργίες της τέχνης του. Της έλεγε για τά μεγάλα φλογερά αισθήματα, που είχαν κλείσει στα έργα τους οι άθάνατοι μύσται της μουσικής. Για τις άνηυχίες του Βάγνερ, τά βάσανα του Σοπέν, τις άτυχίες του Σουμπέρ...

Για όλ' αυτά μιλούσε με μία μελωδική φωνή, γεμάτη πόνο και πάθος. Και παρέσυρε μέσα σε κύματα καλλιτεχνικής συγκινήσεως την κοπέλλα. Λες και άνάδευε, μ' αυτά του τά λόγια, τις χορδές της καρδιάς της.

Σκεπτική, σαν βυθισμένη σε όνειρο, έφευγε πάντα ή 'Ελεονώρα από τό διαμέρισμα του μουσικού.

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Ήταν άπόγευμα. Ένας μεγάλος, πορφύρος ήλιος, που βασιλεύει, έχυνε τον χρυσό καταρράκτη του φωτός του από τό παράθυρο. Ο ρα ειρήνης και μελαγχολίας. Ο μουσικός καθισμένος στο πιάνο παίζει μία νυκτωδία. Είναι ή μελωδία των παλμών μιας καρδιάς πονεμένης από τον έρωτα.

Η μικρή 'Ελεονώρα, καθισμένη παράμερα, άκούει. Στα μάγουλά της έχουν άνεβή δύο ρόδινες φλόγες. Η έναπονη της είναι βαρεία...

Τό κομμάτι τελειώνει. Οι τελευταίοι τόνοι ξεψυχούν μέσα στην γαλήνη του δειλινού.

Αυτή τη νυκτωδία, λέει ο μουσικός, την έγραψε ο Σοπέν, ύστερα από μίαν έρωτική του δοκιμασία. Έτσι λέει ή παράδοση.

Περνούν λίγα δευτερόλεπτα σιωπής. Κι' ο μουσικός ξαναλέει:

—Πόσο βασανισμένη έστάθηκε ή ζωή του!

—Για ποιον λέτε; Ρωτά ή 'Ελεονώρα.

—Για τον Σοπέν...

Πάλι σιωπή. Ο μουσικός με στηριγμένους τους άγκωνες επάνω στο πιάνο και με τό κεφάλι μέσα στα χέρια μένει σκεπτικός. Μία θαθεία θλίψις έχει χαραχθή στο πρόσωπό του.

—Τί έχετε; τον ρωτά με στοργή ή κόρη. Φαίνεται πολύ λυπημένος...

—Τίποτε, απήντησε. Σκέπτομαι μία καλή ιστορία.

—Θέλω να μου την διηγηθήτε...

—Δεν αξίζει τον κόπο... Είναι μία ιστορία τόσο συνηθισμένη, που καί στο πιο άσημαντο διήγημα δεν θ' άξιζε να γραφή... Εκείνος αγαπά. Χτίζει όνειρα και μαγικά παλάτια. Κι' εκείνη του τά γκρεμίζει όλα ένα πρωί και φεύγει. Και τό αφήνει άδεια την ψυχή... Μα τί κάθεται και σου λέω; Τί μπορώ να σ' ενδιαφέρουν έσένα όλ' αυτά; Είσαι ακόμη στην εύτυχισμένη ήλικία της άμεριμνησίας...

ΤΟ ΠΛΗΓΜΑ

Σηκώθηκε από τό πιάνο, έπήγε στο παράθυρο κι' έκύτταξε πέρα, προς τη Δύση. Τά σύννεφα ήταν σαν να είχαν πόσει φαντα

—Άλλη μία μέρα πεθαίνει, είπε. Και τί όραϊός είναι ο θάνατός της; Ξεψυχά επάνω στις φλόγες των νεφών της Δύσεως, σαν τον μυθικό 'Ηρακλή. Έμιας στο σχολείο 'Ελεονώρα, πώς πέθανε ο 'Ηρακλής;

—Ναι... Άλλά θάθελα να μιλήσωμε για κάτι άλλο.

—Για ποιά πράγμα;

—Πέστε μου... Αυτός, για τον όποιον μιλούσατε προηγουμένως, πού είδε τά όνειρά του να γκρεμίζονται, είστε εσείς;

Δεν απήντησε. Μονάχα μία μεγαλύτερη κατήφεια έχύθηκε στο πρόσωπό του.

Και δεν μπορείτε να μην την σκέπτεσθε πια αυτήν την γυναίκα; Ξαναρώτησε ή 'Ελεονώρα. Δεν μπορείτε να δοήτε άλλοτε την παρηγορία;

—Μου φαίνεται ότι είναι πολύ άργά πια, απήντησε με θλίψη.

—Μά γιατί τό λέτε αυτό; Δεν θά μπορούσε τάχα κανείς στον κόσμο να σας παρηγορήσει;

—Μά ποιος;

—Εγώ, να πούμε...

Όταν έπρόφερε αυτή την φράσι, έγινε κατακόκκινη. Χαμήλωσε τά μάτια. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Εκείνος την έκύτταξε στοργικά και χαμογέλασε με καλωσύνη.

—Μά έσύ, της είπε, είσαι ακόμη παιδί...

Εσήκωσε τό βλέμμα της και τον έκύτταξε παράκλητικά. Η συγκίνησις της έδενε τη γλώσσα. Άλλά ή ματιά της, πλημμυρισμένη από μυστικόν έρωτα, έλεγε τόσα πολλά. Οχι έλεγε ή ματιά της. Οχι, δεν είμαι μικρή. Σε άγαπώ, σε άγαπώ...

Άλλ' ο μουσικός δεν κατάλαβε τό σοβαρό νόημα αυτής της ματιάς. Έχαίδεψε, σαν να ήταν πατέρας, τις μπούκλες των μαλλιών της και της ξανάπε:

—Ναι, 'Ελεονώρα... Είσαι πολύ μικρή ακόμη και δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τά αισθήματά σου. Μία άλλη συμπάθεια την παίρνεις για άγάπη. Έχεις καρπό, παιδί μου, ν' άγαπήσης ειλικρινά και θαθεία. Τώρα είσαι ακόμη παιδί...

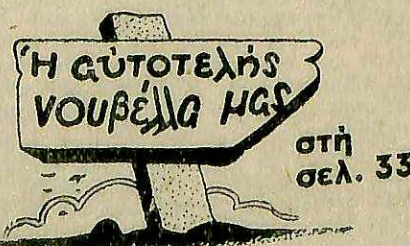
Μία τρομερή άπόγνωσις έρριξε άργά-άργά τό σκοτεινό της πέπλο στο πρόσωπό της, που λίγο πριν έφλογιζόταν και έλαμπε από έρωτα. Χλωμή, άμυλητη, άπογοητευμένη, έβγήκε με άργό βήμα από τό δωμάτιο.

Υστερα από λίγες μέρες εξέσπασε μία φοβερή κρίσις των νεύρων της. Χωρίς λόγο άρχισε να κλαίη και μία μέρα τρέχοντας άνέβηκε στην ταρατσα. Η μητέρα της και ή όπηρετρια την άκολουθήσαν και μόλις έπρόφθασαν να την συγκρατήσουν. Ήταν έτοιμη να ριχθή στο κενόν.

Την έφεραν στο δωμάτιό της και την έπρόσεχαν. Έφεραν γιατρό. Τά παραληρήματα και οι κρίσεις δεν έλεγαν να σταματήσουν. Δεν ήξεραν τί είχε. Μέχρις ότου ή μητέρα της άνεκάλυψε μέσα στη μαθητική της σάνα μερικά γράμματα.

Ήταν γράμματα, που προωρίζονταν για τον μουσικό, μά που ποτέ δεν έφθασαν στον προορισμό τους. Γράμματα γεμάτα άγνόν πάθος, γράμματα πλημμυρισμένα έρωτα, που περιείχαν τό δράμα μιας παιδικής καρδιάς που άνθισε πρόωρα, άτυπώμονα, σαν την άμυδαλίαν τον 'Ιανουάριον και που μαράσθηκαν τ' άνθη της τόσο τραγικά από την φρικτή παγωνιά της τρέλλας.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ





Ο θρακίτης των πολέμων είναι ο πόλεμος που τον Αύγουστο του 1896 εκήρυξε κατά της 'Αγγλίας ο Σουλτάνος της Ζανζιβάρης. Ο πόλεμος εκείνος διήρκεσε μόλις 37 λεπτά της ώρας! Μόλις έγινε η αμέσως διαταγή του στρατηγικού ή αγγλική κυβερνήσεως διέταξε ένα αγγλικό πολεμικό να καταπλεύσει στη Ζανζιβάρη. Το πολεμικό έφθιξε με αόριστες ελπίδες ελε φουγίν, αφού στο άνακτορό του ύψωση ή λευκή σημαία. Επίσης κατέβηκε στη μοναδική πλοία του στόλου του Σουλτάνου. Οι έθνοπραξίες διήρκεσαν 37 λεπτά.

Σε πολλά ιχθυοτροφεία της 'Ισπανίας τρέφουν διάφορα ψάρια αποκλειστικά με μέλι, γιατί πιστεύουν ότι με τον τρόπο αυτόν της διατροφής το κρέας τους καθίσταται εξαιρετικά εύγεστο.

Τα έργοστάσια Φορδ ανήγγειλαν ότι κατά το 1940 θα κατασκευάσουν έννεακόσιες χιλιάδες αυτοκινήτων.

Τα τελευταία ποδήλατα κυκλοφορούν στην Κληθέλαν της πολιτείας του 'Οχάιο της Βορείου 'Αμερικής. 'Ενώ στο έμπροσθιο μέρος τα ποδήλατα αυτά έχουν συσκευή ραδιοφώνου στο πίσω έχουν διμερέλλα, που είναι αρκετά πολύτιμη στα μέρη εκείνα, που θέλουν συχνά.

Ο πόλεμος έστέρησε τα γαλλικά κινηματογραφικά στούντιο από αρκετούς διασίμους καλλιτέχνες. 'Ετσι έχουν έπιστρατευθεί μέχρι σήμερα οι: 'Αλμπέρ Πρέζαν, που είναι αξιωματικός αεροπορίας Πίκο Μπλάνσας, αξιωματικός έπισης Φονταντέλ, αξιωματικός Ζαν Πιέρ 'Ωμόν και πολλοί άλλοι.

Τί γίνεται και τί διαδάζεται

Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ

Ο Καναδός παράγει 500 πλάκες σοκολάτας.

Τα αγγλικά ανθρακωρυχεία βγάζουν 600 τόνους ναφθαλίνου.

Στην Γερμανία ο αριθμός των κτηνών ελαττώθηκε κατά δύο ζώα.

Στην 'Αμερική πωλούνται κατά μέσον όρου 50 αντίτυπα περιοδικών που δημοσιεύουν αστυνομικά μυθιστορήματα και έν γένει έργα περιπέτειας.

Στη Σουηδία γίνονται κατά μέσον όρου, δύο γυμνάσιες τηλεφωνήματα.

Στην 'Αμερική καταναλώνονται διακόσιες γυμνάσιες κλωδάς ηλεκτρικού ρεύματος.

Η 'Ιταλία παράγει δέκα τέσσερα περίπου κιάλια έφθατος από νόδα.

Οι έφηβοι που προσκολλούνται από τον ηλεκτρισμό, στις 'Ηνωμένες Πολιτείες ανέρχονται σε 500 δολάρια.

Οι έφηβοι επίσης που... άλλα το λεπτό μας έπρασσε.

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ; ΤΕΧΝΗΤΑ ΑΥΓΑ

Ο δόκτωρ Κράμερ, χημικός της Στουτγάρδης, ανέκαλυψε δύο είδων τεχνητά αυγά. Το ένα των τεχνητών αυγών κατασκευάζεται από λίπος φολανίνης. Τέσσερα γερμανικά πλοία ειδικά για την αλιεία των φολανινών εφίσκιναν στη Βόρειο Θάλασσα αλιεύοντας φολανίνες. Μέσα στα πλοία αυτά, υπάρχουν έργοστάσια ποτε μετατροπής του λίπους των φολανινών σε φολίνη. Με την φολίνη αυτή και με την προσθήκη χημικών τινών ούσιων κατασκευάζεται μια κόνις, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί, αντί αυγού στη μαγειρική και στη ζωοτροφολογική. Το χημικό διώει αυτό αυγό το συναγωνίζεται το 'Μίλεν, έφθισσε το ίδιο χημικό που είναι πάλι κόνις αυγού κατασκευασμένη από νόδα. Το δεύτερο αυτό τεχνητό αυγό είναι, λέγουν, εύγευστοτερο.

ΧΙΟΥΜΟΡ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΠΑΘΕΙΑ

"Ένας λόρδος ταξιδεύει με τον υπηρέτη του Τζών, διδροδρομικός.

Στον δρόμο ή άμαρτωσία έκτροχιάζει, ο λόρδος έκτίνασσεται μακριά κι' ο Τζών άνοιγεται τι άπένεινε.

—Οδής φωνάζει ο λόρδος προς ένα σιδηροδρομικό υπάλληλο, που είναι ο Τζών ο υπηρέτης μου.

—Αυστηρά, μιλώρδε κόπηκε στα δύο από τους τροχούς.

—Κάμε μου την χάρι να δής σε ποιά από τα δύο κομμάτια του βρίσκονται τα κλειδιά της βελίτσας μου!



BIBIAN ROMANZ

«Νανά». 'Εάν σάς έρωτοσαν ποίαν ηθοποιό του κινηματογράφου θα ένομιζατε πιο κατάλληλη για να παίξει το ρόλο της πρωταγωνίστριας στο περιήλιο αυτό άριστολόγιο του Ζολά θα άπαντούσατε άσφαλώς: ή Βιβιάν Ρομάν. Αυτή είναι και ή γυνή όλων των κινηματογραφικών κύκλων της Γαλλίας. 'Ιδού επί παραδειγματι τί έγραφε πρό ήμερών ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πιέρ Βόλφ: «Ποτέ ο 'Εμιλ Ζολά δεν φαντάστηκε ότι θα εύρισκετο μια Βιβιάν Ρομάν για να ζωντανέψει την ήρωίδα του έργου του!...»

Ποιός είναι εκείνος που δεν είδε στον κινηματογράφο έστω και μεν φορά την Βιβιάν Ρομάν; Ποιός δεν θυμάται την πρώτη πενήντη έπιτυχία της στις «Ναπολιτάνικες έρασίδες». Κατά την παρελθούσα χειμερινή περίοδο έθριαμύευσε σε έξη έργα: «Η γυναίκα της άμαρτίας», «ο άνθρωπος με τα δύο πρόσωπα», «ο πόθος της άμαρτίας», «Γυναικείες φυλάκες», «Γιζελάντα» και «Παίκτης». 'Εφέτος όμως ή Βιβιάν θα γνωρίσει σιγά σιγά τον μεγαλύτερο θρίαμβο. Προάγεται, κατά την περίοδο 1939—1940 πρόκειται να προβληθούν 7 ταινίες της, τα όνοματά των οποίων είναι τα έξης: «Η λευκή σκιά», «Σε προσμένω έα νά», «Κυνηγώντας την άμαρτία», «Επιστροφή στον Παράδεισο», «Αντέλκιν» (το ρόλο του σ' αλίσκος), «Απασιονάτος» και τέλος το άριστολόγιο «Νανά» που πρόκειται να γυρισθί στην Γαλλία λίαν προσεχώς, παρ' όλην την έμπολεμον κατάσταση.

ΠΩΣ ΑΝΕΔΕΙΧΘΗ

Και τώρα αφού μιλήσαμε για τις διάφορες έπιτυχίες της, ας κυττάσουμε το πως άνεδείχθη και τα πρώτα νύδια της καλλιτεχνικής της σταδιοδρομίας.

Το παλαιότερον όνομα της Βιβιάν Ρομάν είναι Παλίν 'Ορμάν. Η μητέρα της έκανε την νοσοκόμα, ο δέ πατέρας της ήταν και έσκολογός ή να πορτιένη άγνωστος. Η ζωή της είχε γεμάτη άπόδοπα λίγες γυναίκες έχουν μια ζωή τόσο ποικιλιμένη σαν την δική της. Άοις από Ζανόφρος στην Λυών, σε ήλικία δέδεκα έτών, 'Ηλθε κατόπιν στο Παρίσι όπου άνευνησε σε μια θεατρική σχολή. Παράλληλα έλάτρευε ή ένα μεγάλο όικο ρομπιές. Η φιλοδοξία της όμως δεν την άφήνει ήσυχη και ύστερα από πανυμνική άνάκη καταρθώνει να άπό πανυμνική άνάκη καταρθώνει να συμπεριληφθί στα υπαλλήλα του περιήλιου Μοντέρ Ροζέ.

Το 1931 ή Παλίν έλαβε μέρος στα καλλιστεία άρωατίτες και άνεκρύθη καλλιτέχνης «Μίς Παρίσι». Εάν ήθελε θα ήμπορεσε τότε να άποκατασταθί καλά ήμ κανεναν από τους πλουσίους που την πολιορκούσαν. 'Εκείνη όμως άπέριψε δ' γυναίκα τους. 'Εκείνη όμως άπέριψε δ' λες τις δέλεαρτικές προτάσεις που της έκαναν οι έκατομυριοίχοι θανατοιστά της.

«Θά μείνω στο θέατρο! είπα με πείσμα. Λένε για μένα ότι είμαι άπλόη άρατα γυναίκα. 'Εγώ όμως θα άποδείξω σε όλο τον κόσμο ότι είμαι και καλή καλλιτέχνης!»

Ο Σταύρος ο διαβόητος άπατεών, την προσέλαβε τότε σ' ένα από τα πολλά θέατρα που με έπαιρογκο μισθό. Ο 'Αλέξανδρος Σκουφάς, ο γνωστός 'Ελληνογάλλος συγγραφέας που έδολοφονήθη υπό αυθηκας που παραμένουν μυστηριώδεις μέχρι σήμερα, έδειξε ζωποό ένδιαφέρον γι' αυτήν και την περιέβαλε με την προσοχή του.

Σιγά-σιγά ή Παλίν 'Ορμάν άνεδήκε στον ναό της Τέχνης. Άπό την έπιθεώρησι μετετέθηκε στο καμπαρέ, από το καμπαρέ στην ύπερρετα, από την ύπερρετα στο στούντιο.

Την έποχήν άκρίως αυτή ή 'Ιταλός σκηνοθέτης Άβουστός Τζενίνα έζητούσε μια πρωταγωνίστρια για την νέα του μουσική ταινία «Ναπολιτάνικες έρασίδες». Φυσικά ο θόρυβος και οι φωτογραφίες της Βιβιάν 'Ορμάν έκίνησαν την προσοχή του και την έπομένη ήμερα την έγάλεσε στα γραφεία των στούντιο, στή όποια θα έγυρζαν την ταινίαν αυτή, με πρωταγωνιστή τον Τίνο Ρόσι.

Όταν ή Παλίν του έπαρουσιάσθηκε της είπε:

—Σεις δεσποινίς, πως λέγεσθε; Βιβιάν Βιδιάν. Ρο... Ρομάν, εάν δεν άπατώμαι. 'Ετσι δεν είναι;

«'Ηθελε να είπ ή 'Ορμάν και κατά λάθος έλεγε Ρομάν. Αυτό ήταν μια έξαιρετική τύχη για την Βιβιάν ή όποια έζητούσε από καιρό να εύρη ένα ψευδώνυμο. 'Επί τέλους το εύρισκε τώρα και μόλις ένα θανάσιο: Βιβιάν Ρομάν. 'Ηταν περιήλιος!».

Σε μια ώρα είχε υπογράψει συμβόλαιον με τον σκηνοθέτη Τζενίνα ο όποιος της άνέθετε τον ρόλο της άλμομνητου Λολίτας, στον όποιον ως γνωστόν έσημείωσε πρωτοφανή έπιτυχία. Άπό τότε ή Ρομάν έγινε περιήλιη. Η μια ταινία διεδέχτο και διεδέχεται την άλλη.

Σήμερα ή Βιβιάν Ρομάν είναι 27 έτών. Για την ιδιαιτελική της ζωή κυκλοφορούν οι πιο συνταρακτικοί θρύλοι. Την παρουσιάζουν ως μια γυναίκα με άναολις έρωτικές περιπέτειες. Η Βιβιάν όμως άρκεται να μειδί, χωρίς να διαψεύδη τίποτε.

Εάν έξερτε όμως με πόσους κόπους και πόσες στερήσεις ή Βιβιάν έπαγγαμτοποίησε τα καλλιτεχνικά της όνειρα!

Η ήθοποιός αυτή που με ά παρουσιάζεται πάντοτε σε ρόλους μοιραίων ή φιληθόνων γυναικών, είναι στον ιδιωτικό της βίο ή προσωποποίησι της νοικοκυμένης, της σεμνότητας και της ένορτακότητας. Πρό ποτώς όμως της μελέτης!

Κάθε πρωί μόλις σηκωθεί, θα έτοιμάση μόνη της το πρόνυμιό της και άφορτελειώση την τουαλέτα της δέ παρσίση στην διελοδοθήκη της όπου θα μείνη έως τις ένδεκα, διεδέχοντας.

Μη φαντασθήτε όμως ότι διαδέχει έλαφρά μυθιστορήματα. Η ιστορία του θεάτρου και της τέχνης είναι δύο διελάς που συνκεντρώνουν όλο το ένδιαφέρον της. Άλλά και τα ρομάντα που διαδέχεται είναι διελεγμένα μεταξύ των καλλιτεχνών και πιο σθεσρών της παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Κατά τις ένδεκα θα ριέη μια ματιά στην κουζίνα και θα ίδ ή έαν το σπιτί της είναι καλά συνυρισμένο. 'Επειτα θα κάνει μια δόλτα, θα παρσίση από τα καταστήματα και θα άνορσή ή τί της χρειάζεται, γιατί κάνει μόνη της όλες τις άνορές άκόμη και τις άνορές των τροφίμων. Όταν έπιστρέψη σπιτί της γευματίζει, κοιμάται λίγο και έπειτα έτοιμάζεται να δεχθί τους φίλους της. Το κουφό της σαλόνι είναι σθεδόν κάθε άπόγευμα γεμάτο από καλλιτέχνες, συγγραφείς ζωγράφους κλπ. Ο γνωστός άκαδημαϊκός Πιέρ Μπενουά, ο ζωγράφος Βάν Ντάγκεν ο ποιητής Ζάν Κατώ είναι οι καλύτεροι φίλοι της.

Εννοείται ότι το πρόγραμμα αυτό άνατρέπεται όταν ή Βιβιάν γυρίζ κανένα φίλμ. Τότε πηγαίνει από το πρωί στο στούντιο και όταν το θράδυ έπιστρέψη στο σπιτί της κλειδώνεται στο δωμάτιό της και δεν δέχεται κανένα γνωστό της.

Η ζωή της είναι μετεωμένη σαν ρολόι. Άν έκαμε στο παρελθόν μερικά νεανίσια έρωτάς της ίσα ή με άναγχα ήμ ΡΟΜΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡΣ

Μιά βραδυά μελαγχολίας

Μιά βραδυά μελαγχολίας: μια γυναίκα κυττάζεται στον καθρέφτη και μαζί με τη μορφή της κυττάει και στα κατάβαρα της καρδιάς της. 'Ετσι έξανθλάνει όλη την περασμένη της ζωή. Η ζωή μιας γυναίκας άρχίζει με την πρώτη άγάπη και, κάποτε, τελειώνει με την τελευταία. Άλλά πολύ συχνά ή πρώτη άγάπη άρχίζει πολύ νωρίς και πολύ συχνά τέρα ή τελευταία άγάπη έρχεται πολύ άργα.

'Ετσι συνέβη και με τη γυναίκα, που κυττάζεται στον καθρέφτη, που δεν είναι κι' αυτή παρ' μια γυναίκα όποιαδήποτε: μια γυναίκα άναμεσα στις τόσες άλλες: την Άννα Σερένα.

Κάποτε ήταν δεκαοκτώ χρονών, είχε μάτια δόλωφα και γελαστά και μακριά ξανθά μαλλιά. Και μ' αυτά τα λίγα που είχε, ένόμιζε ότι ήμπορούσε να κατακτηση τα πάντα. 'Ετσι, άφισε να την αγαπήσουν, χωρίς ν' αγαπήση ποτέ.

Η Άννα έξανθλάνει τώρα τον πρώτο άνδρα που της έδωσε ένα φίλμ, παραξάνοντας κάπως την ψυχή της, αλλά χωρίς ν' άνοίξη έντελως την καρδιά της.

Της φαινόταν γέρος, γιατί ήταν κάμποσα χρόνια μεγαλύτερος της ο Σύλβιο 'Αρντέντα. 'Ηταν πλουσιώτατος, και στή νέα, που έμεινε μόνη με τη μητέρα της, θυμάται και οι δύο ένός ανθρώπου που σκοτώθηκε την παραμονή της χρεωκοπίας του, έφάνηκε πολύ φυσικό ότι ο οίκογενειακός τους φίλος τις έπροστάτευσε, μόνο και μόνο για να μην 'δη τη σκία της άπογνώσεως που έπέρασε για μια στιγμή έμπρος άπ' τα μάτια της Άννας. Καί της έφάνηκε πολύ φυσικό ν' αγαπηθί όταν σ' ατς, εις αντίλλαγμα των όσων έκαμε γι' αυτήν και τη μητέρα της, έζητησε να τον αγαπήση λιγάκι, να γίνη ή λάτρευσή του σύντροφος για όλη τους τη ζωή.

Κάθε πρωί μόλις σηκωθεί, θα έτοιμάση μόνη της το πρόνυμιό της και άφορτελειώση την τουαλέτα της δέ παρσίση στην διελοδοθήκη της όπου θα μείνη έως τις ένδεκα, διεδέχοντας.

Μη φαντασθήτε όμως ότι διαδέχει έλαφρά μυθιστορήματα. Η ιστορία του θεάτρου και της τέχνης είναι δύο διελάς που συνκεντρώνουν όλο το ένδιαφέρον της. Άλλά και τα ρομάντα που διαδέχεται είναι διελεγμένα μεταξύ των καλλιτεχνών και πιο σθεσρών της παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Κατά τις ένδεκα θα ριέη μια ματιά στην κουζίνα και θα ίδ ή έαν το σπιτί της είναι καλά συνυρισμένο. 'Επειτα θα κάνει μια δόλτα, θα παρσίση από τα καταστήματα και θα άνορσή ή τί της χρειάζεται, γιατί κάνει μόνη της όλες τις άνορές άκόμη και τις άνορές των τροφίμων. Όταν έπιστρέψη σπιτί της γευματίζει, κοιμάται λίγο και έπειτα έτοιμάζεται να δεχθί τους φίλους της. Το κουφό της σαλόνι είναι σθεδόν κάθε άπόγευμα γεμάτο από καλλιτέχνες, συγγραφείς ζωγράφους κλπ. Ο γνωστός άκαδημαϊκός Πιέρ Μπενουά, ο ζωγράφος Βάν Ντάγκεν ο ποιητής Ζάν Κατώ είναι οι καλύτεροι φίλοι της.

Εννοείται ότι το πρόγραμμα αυτό άνατρέπεται όταν ή Βιβιάν γυρίζ κανένα φίλμ. Τότε πηγαίνει από το πρωί στο στούντιο και όταν το θράδυ έπιστρέψη στο σπιτί της κλειδώνεται στο δωμάτιό της και δεν δέχεται κανένα γνωστό της.

Η ζωή της είναι μετεωμένη σαν ρολόι. Άν έκαμε στο παρελθόν μερικά νεανίσια έρωτάς της ίσα ή με άναγχα ήμ ΡΟΜΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡΣ



Γυναίκα του! Αυτή ή σκέψις την είχε τρομάξει. Της είχε φανή πως άφανικά ο όρίζων έκλεισε γύρω της και ότι ο κύκλος της υπάρξεως της την έσφιγγε στο λαιμό και την έμ πόδιζε ν' άπλωθί στον κόσμο των όνειρων της και των έλπίδων, που ήταν τόσο άκαθόριστος αλλά κα' τόσο ρόβινος. Και σ' όν κόσμο αυτόν έδέσποζε μια άντρίκεια μορφή ώραι ότατη, που είχε τόσες όμοιότητες με τους ήρωες του Γουόλτερ Σκωτ και με τον Βέρθερο, με τον Ρομπέν των Δασών, τον ευπατρίδη αυτόν που έγινε ληστής, με τον Ντέ Γκριέ, τον άπελπισμένο σύντροφο της ώραιας Μανών, και με τόσους άλλους φανταστικούς ή πραγματικούς ήρωες, τόσο διαφορετικούς τον έναν από τον άλλον, που τους θυμόταν από κάποιο διελίο που έδιάβασε ή από κάποιο έργο που είδε στο θέατρο. Άπ' όλους όμως αυτούς τους ήρωες έβγαине ένας και ιδανικός, αυτός τον όποιον όνειρεύονται τα κορίτσια όλων των έποχών και των χωρών: το βασιλόπουλο του παραμυθιού.

Ο Σύλβιο 'Αρντέντα δεν ήταν το βασιλόπουλο του παραμυθιού. Το πολύ-πολύ ήμπορούσε να ήταν ένας άλόχρυσος πριγκίπας, αλλά ή ίδιο της αυτή δεν ήταν έθέβαια άρκετη για να σαηνεύση ένα ρομαντικό κορίτσι δεκαοκτώ χρονών.

Η Άννα έσκέφθηκε για μια στιγμή, ότι για να γίνει μια γυναίκα εύτοχισμένη ίσως άρκει ν' άφήση τον άνδρα να την αγαπή. 'Υστερα, όμως, μ' αυτήν την άπελπιστική φιλαυτία που νοιώδουν όλες οι γυναίκες, δεν υπόρεσε να έγκαταλείψη την έλπίδα, που θάσθινε για πάντα άν έπαρνε τον Σύλβιο 'Αρντέντα. Δεν έπιστευε αυτό που της έλεγε ή μητέρα της, αυτό που λένε όλες οι μητέρες, έρχινώντας πως ήσαν κάποτε κι' αυτές κορίτσια: «Θά τον αγαπήσης με τον καιρό».

Και άκόμα δεν έπίστευε ότι το άσθημα του Σύλβιο 'Αρντέντα θα την ύποχρέωνε κάποτε, άσυναίσθητα, να νοιώση γι' αυτόν την ίδια στοργή. Γι' αυτό άνήθηκε όλες του τις προτάσεις, μαλώνοντας και με τη μητέρα της την όποιαν έθεωρούσε τυφλωμένη από την ευγνωμοσύνη. Ο Σύλβιο 'Αρντέντα έφυγε και από τότε δεν τον έανόθε πιά. Και κανένας πιά, από τότε, δεν την αγαπήσε τόσο πολύ. Ωστε να την βοηθήση στη ζωή με μόνο αντίλλαγμα λίγη έλπίδα στοργής. Η Άννα άναγκάσθηκε έτσι να έργασθί και να δοκιμάση χίλιες δυο ταπεινώσεις για να ζήση. Κανείς δεν την αγαπήσε από τότε πιά, ούτε κι' αυτή αγαπήσε κανέναν.

Μια μέρα, άφανικά, ή καρδιά της θέλησε να πάρη πίσω τα όσα έχασε σε γι' αυτόν έαυτο του, για την έργα

Σερένα έρωτεύθηκε έναν άνδρα κατ' όλο νωτερο της, τον πορτογαλό 'Αλμπ, ένα ωραίο παλληκαρι, έγωιστήν και πάντα γελαστόν, που ύπουεχτοαν σθεδόν με άσαιοφία την άπεραινή έρφερωήτα της, που ήταν κάποτε μητρική.

Ίσως, καθώς ήταν γλεντζές, θα του φαινόταν κάπως γελοία ή γυναίκα αυτή, μεγαλύτερη του στα χρόνια, τόσο περιπαθής, τόσο έρωτευμένη, τόσο στοργική, που έκανε τόσες προσπάθειες για να δημιουργήση γύρω της μιάν ατμόσφαιρα εύτοχίας. Δεν την αγαπούσε. Άπλως της έπέτρεπε να τον αγαπή. Όπως άλλοτε αυτή, σγκαταβάτικη και άκατάδεκτη, έπέτρεπε στον Σύλβιο 'Αρντέντα να την αγαπή. Και 3-πως έκείνος υπέφερε για την άδιαφορία της, έτσι και τώρα υπέφερε αυτή για την άδιαφορία του Λουτσιάνο Ντ' Άλμπ.

Και δεν ήμπορούσε να καταλάβη πως ήταν όωστό αυτό. Γιατί όποιος έπηρε πολλά άπ' τη ζωή, πρέπει να δώση τα πάντα. Είναι ο νόμος της ανταμοιβής.

Άλλά ήθε ένα θράδυ γεμάτο με λαγχολία. 'Ηταν ή μελαγχολία έκείνη που σφίγγει την καρδιά κάθε ανθρώπου όταν βρίσκειται μόνος με τον έαυτο του και δεν βρίσκει πια ούτε ένα άθλιο κουρέλι μιας στερνής αταπάτης για να σκεπάση τη φτώχη, ταπεινωμένη μοναξιά του.

'Ηταν το θράδυ μιας ήμέρας κατά την όποιαν, άπροσδόκητα, έρέθη κε στο πλείρο του άνθρωπου που την είχε πρώτος αγαπήσει. Είχε δη τον Σύλβιο 'Αρντέντα, γερασμένο, κυρτωμένο, με θαυλωμένα μάτια και στο στόμα όλη την πίκρα μιας ζωής που πέρασε δίχως χαρά. Κάποτε οι άνδρες μένουν πιστοί σε μιάν άγάπη. Καί ο Σύλβιο ήταν ένας άπ' αυτούς.

Εμίλησαν για τόσα άσήμαντα πράγματα, θυμήθηκαν μαζί τους περασμένους καιρούς. Αυτός της μίλησε για τον έαυτο του, για την έργα

σία, για τους αγώνες του και τα ταξίδια, για τα πένθη που έσκασαν βαθύτερα γύρω του τη μοναξιά : η μητέρα και η αδελφή του δεν υπήρχαν πιά. Και καμιά άλλη γυναίκα δεν αναφέρθηκε στις κουρασμένες αδηγήσεις του. Πριν χωριστούν, αυτός, που δεν φανέρωσε καμιάν επιθυμία να την ξαναϊδύ, της είπε κρατώντας το χέρι της σφιχτά στα δικά του :

— Τι θλιβερό πού είναι, Άννα, να σκέπτομαι ότι σάς αγάπησα τόσο πολύ, και ότι έσεις πιθανόν να μην το έκταλάβατε καν !...

Έκείνη δεν του απάντησε, γιατί μόνο ένα πράγμα θα μπορούσε να του πη, ένα πραγματάκι άσημαντο και γελοίο : «Με συγχωρείτε, Σύλβιο, πού δεν σάς αγάπησα».

Δεν ήταν αλήθεια, όχι, ότι δεν είχε αντιληφθή τον ερωτά του. Ή σως τότε ήταν ακόμη πολύ νωρίς, ίσως δεν ήταν ακόμη η ώρα της ν' αγάπηση. Έτσι, όπως τώρα ήταν πολύ άργα, γιατί έπέρασε γι' αυτήν η εποχή της αγάπης.

Ίσως, ύστερα από λίγα χρόνια, βλέποντας ξανά τον Λουτσιάνο Ντ' Αλμπας, είτε το έπανελάμβανε αυτό που της είδε ο Σύλβιο τότε : «Τι θλιβερό πού είναι, Σύλβιο, να σκέπτομαι ότι σ' αγάπησα τόσο πολύ, και ότι πιθανόν να μην το κατάλαβες καν !...»

Και τι θλιβερό πού ήταν ακόμα να μην έχη τη δύναμη ν' απομακρυνθί, να φύγ, όπως έκαμε τότε ο Σύλβιο, σώζοντας τουλάχιστον την αξιοπρέπειά της !

Οι έρωτευμένες γυναίκες, πρό παντός όταν δεν είναι πιά νέες, δεν ξέρουν να είναι αξιοπρεπείς. Κρεμασμένη απελπιστικά από την στερνή αυτήν άχτιδα της ζωής της, ήταν διατεθειμένη να ταπεινωθή ακόμα πιο πολύ, ελπίζοντας σ' ένα θαύμα που δεν θα γινόταν ποτέ : τη στοργή του Λουτσιάνου.

Βραδυά μελαγχολίας. Κι' ενώ η Άννα προσμένει τον Λουτσιάνο που άργει νάρθει και που δεν θα δικαιολογηθί καν για την άρροπορία του, βρίσκοντας πολύ φυσικό το ότι αυτή έκαθεσε και τον έπεριμενε, μόνη, με συντροφιά την αγωνία και την προσδοκία της, σκέπτεται ότι επί τέλους έμαθε γιατί λένε πως η εύτυχία είναι μια δύσκολη κατάκτηση.

Γιατί... από δύο ανθρώπους που νομίζουν πως αγαπιούνται στην πραγματικότητα ο ένας μονάχα αγαπάει, ενώ ο άλλος άπλως αγαπιέται...

POZA NT' ΕΣΤΕ

Χιούμορ

Μέσα στο τραίμ Άθηνών—Φαλήρου κάθονται δύο νέες και συζητούν φιλικά. Η μία απ' αυτές είναι έξαιρετικά λεπτή και ώριμη. Άπέναντι στις δύο φίλες, ένας κύριος καλοντυμένος περιεργάζεται προσεκτικά την τελευταία. Στην Καλλιθέα, η όχη νέα κατεβαίνει και μένει μόνη η φίλη της. Τότε, ο κομφοντυμένος κύριος, χαϊρετώντας ευγενικά, την ρωτά :

—Με συγχωρείτε, είμαι γιατρός και ήθελα να μάθω αν ή διάγνωση μου είναι καλή. Η φίλη σας καθ' όλα τα φαινόμενα έχει καρδιακό πάθημα...

—Αυστηρώς, ναι !

—Μήπως είναι μυοκαρδίτις ;

—Όχι ! είναι... επισημνίτης !

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Λευκή γέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥ-

ΜΕΝΑ.—Κρυμμένος ο Ζωζό πίσω από το παραπέτασμα του δωματίου διπλάσι-
ας της βίλλας του «Μεγάλου Δάσους» παρακολουθεί την συζήτηση του Ντεζανιέρ και του Ιπποκόμου Άρσιμπάλντ, που συζητούν για την Τζέννη. Στο δωμάτιο αυτό έχει έτοιμασθ πλουσιώτατο τραπέ-
ζι. Κάποια στιγμή ο Ντεζανιέρ λέγει εις τον Ιπποκόμο :

—Να εγώλως άμέσως τα σύρματα από το μουκάλι — κι' έδειχνε το σφραγισμένο με κόκκινο πώμα μουκάλι — ώστε όταν θάρη η στιγμή να μην έχω παρά να κόψω τους σπάγγους μόνο.

—Έτσι πραγματικώς μια καλή ιδέα, απάντησε ο Ιπποκόμος και έκαμε, ότι τον διέταξαν

Γυρίζοντας έπειτα στον Ντεζανιέρ :

28ον

—Την ώρα αυτή, πρόσθεσε, που είσθε βέβαιος ότι όλα πάνε καλά, αντί ν' άνυπομονήτε περιμένοντας εδώ, μπορούσατε κάλλιστα να πάτε ως τον δρόμο για να δήτε μήπως διακρίνεται τ' άμάξι. Δηλαδή, πρέπει να ξέρετε, πως το κουπέ δεν θάρη από την μεγάλη δενδροστοιχία...

—Πώς το ξέρετε σιτό ;

—Άκουσα την διδα Λευκή να λέγη ότι έπρεπε ν' άποφύγουν να περάσουν το κουπέ μπρός από το περίπτερο της πα-
ραμάνας.

—Αυτό είναι μια άνοφελη προφύλαξις, άφου ή Φραγκίσκα Μπερέν είναι τυφλή....

—Τυφλή, ναι, δεν είναι όμως και κουφή ! Άν άκουε ένα άμάξι θάστελνε την Διονυσία να μάθαινε τί συμβαίνει στην έπαυλη.

Στο όνομα της Φραγκίσκας Μπερέν, που έφθασε σ' αυτιά του Ζωζό λίγο έλειψε αυτός να φωνάξη.

Ήταν ή πρώτη φορά που άκουε το όνομα αυτό, από τότε που ο μάριμα Βισέτρο, έτάνω στην έξαψη της μανίας του, το είχε αναφέρει μπροστά του.

★

Είχαν περάσει χρόνια όλόκληρα από την εποχή εκείνη. Ο Ζωζό δεν ήταν παρ-
α το Παρισινό εκείνο χαμίνι, που έρχο-
χνε ντουφεκιές από τα όδοφράγματα της όδου Άγίου Ιακώβου, κι' άπότσο το όνομα αυτό του είχε μείνει πάντοτε άπο-
τυπωμένο στη μνήμη.

Άπό τότε πήρε την άπόφασιν ν' άναζη-
τήση την γυναίκα αυτή, για να μάθ, αν ήταν δυνατόν, απ' αυτήν, το άληθινό όνομα εκείνου που, άφου δεν ήταν δυνατόν να πιστοποιηθί ή ταυτότης του, τον εί-
χαν έπονομάσει μπάρμπα Βισέτρο.

Και ο Ζωζό άπανελάμβανε τώρα με συγκίνησιν : «Φραγκίσκα Μπερέν !...» «Φραγκίσκα Μπερέν !...»

Χρειάσθηκε βέβαια να καταβάλη μεγάλη προσπάθεια τώρα για να μην δημήση έπάνω στους δύο άνδρες, και να τους ζητήση εξηγήσεις. Στη σκέψη όμως ότι κρυμμένος απ' εκεί πίσω θα μπορούσε να βοηθήση θετικά την άτυχη που έπρόκειτο να πέση στα χέρια των άρρεων κα-
τόρθωσε και πάλι να συγκρατηθί.

Ξαφνικά όμως, καθώς άρχισε ν' άκούη την συνέχεια της συζητήσεως, ρίγας διέ-
τρεξε όλο το κορμί του. Ότι άκουγε του πάγωνε κυριολεκτικά το αίμα...

Ο Ντεζανιέρ, με τόνο υπερβολικής κε-

νοδοξίας έλεγε στον αθάδη Ιπποκόμο που ή Λευκή ντ' Ωμόν τούδωσε ως συνένχο :

—Είναι πολύ όμορφη ή μικρή αυτή.

Κι' ακόμα έκρινε πως είναι και πολύ εύ-
αίσθητη, την ήμερα που μίλησα μαζί της. Δέν θα μου φαινόταν καθόλου παράδοξο να της έκαμα εντύπωσιν την ήμερα εκείνη.

Ο Ζωζό δάγκωνε τα χείλη του για να μη φωνάξη. Ότι άκουγε τον έκαμε να στέκη κατάπληκτος.

—Τί λοιπόν, σκεπτόταν. Γνωρίζονται ;

Έχουν ξαναϊδωθί ; Της μίλησε κι' αυ-
τή τον άκουσε : Μα αυτό είναι άδύνατο ! Ψέματα θα λέη, ψέματα !

Κι' ο δίστυνος νέος έτρεμε από κατά-
πληξι και όργη.

Ο Έδουάρδος Ντεζανιέρ έξηκολούθησε :

—Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι δεν μου άποκρίθηκε άμέσως, όπως ήθελα !...

—Άπό δειλία βέβαια, διέκοψε ο Άρ-
σιμπάλντ.

—Πού είναι πολύ φυσική όταν ένα κο-
ρίτσι μιλη για πρώτη φορά σε κάποιον, απήντησε ο φαμφαρόνος. Ήξερε όμως και ότι την άκολουθούσα πολλές φορές κι' ότι πάντα τα κατάφερα να βρίσκωμαι μπροστά της, όταν πήγαινε στο έργαστή-
ριό της...

—Είσθε σπουδαίος ! φώναξε ο Ιπποκό-
μος.

—Ένα κορίτσι, βλέπεις, τα καταλα-
βαίνω όλα. Μου φαίνεται λοιπόν ότι ή-
ταν καλή ή ιδέα μου να προετοιμάσω τη συνάντησιν που θα γίνη σε λίγη ώρα εδώ...

Είχε τον καιρό ή μικρή να σκεφθί κι' ελπίζω να μη φανή και πολύ δύσκολη...

Πίσω από το παραπέτασμα κρυμμένος πάντοτε ο Ζωζό, δεν έχασε ούτε λέξη απ' όσα έλέχθηκαν λίγα θήματα μακριά του.

Στη λύσσα του, έσφιγγε τις γραθίδες του και δάγκωνε τα χείλη του. Φανταζόταν την Τζέννη, να σκέπτεται τις προτάσεις του άθλιου αυτού και ξαφνικά θυμήθηκε ότι, από δυό μήνες τώρα, ο νέος πού τόσο συ-
χνά έπισκεπτόταν την εργάτρια και που φερόταν ως άρραβωνιαστικός της, δεν είχε παρουσιασθί καθόλου στο σπίτι του Μενιέ. Ξεφθόθηκε μετά ότι ή φτώχεια είναι πολύ κακός σύμβουλος και ότι πολ-
λά ένάμετα κορίτσια την φοβήθηκαν σε βαθμό ώστε να παρασυρθούν από επιτή-
δειους άπατεώνες.

Όλες αυτές οι σκέψεις έστροβιλίζονταν τώρα στο μυαλό του Ζωζό και τον έτρό-
μαζαν :

—Εάν αυτό είναι αλήθεια, έλεγε μέσα του, εάν ή δύστυχη Τζέννη, έγκαταλείμ-
μένη από τον άρραβωνιαστικό της και μη έχοντας δουλειά για να επαρκήση στις καθημερινές ανάγκες, δεν θέλησε να βλέ-
πη τον πατέρα της να ύποφερη στερήσεις που από ήμερα σε ήμερα γίνονταν μεγαλύ-
τερες...

Η ύπόθεσις αυτή τάραιε τον νεαρό έρ-
γάτη και τον απήλπιζε. Άρνιόταν βέβαια να πιστέψη πως ή εργάτρια ήταν δυνατόν ποτέ να σκεφθί να παραδοθί συγχρόνως όμως θεωρούσε εύτυχημένο τον εαυτό του που είχε έρθει στην έπαυλη.

Έπρεπε όμως τώρα να έμποδίση με κάθε θυσία, τον μπάρμπα Βισέτρο να πα-
ρευρεθί στη σκηνή που έπρόκειτο να συμ-
βή και σκέφθηκε ότι για να το κατορθώ-
ση αυτό θάραιε να έγκαταλείψη άμέσως την κρύπητη του και να πάη να περιμέν

στο δρόμο τον γέρο κλειδαρά.

Και ήταν έτοιμος ο Ζωζό να έξορμηση να σωρήσει τους δύο άνδρες και να έπω-
φελθί από την κατάπληξι τους και να φύγ, όποτε είδε τον Ντεζανιέρ να διευ-
θύνεται προς την πόρτα και να λέγη στον Ιπποκόμο :

—Αλήθεια, θ' άκολουθήσω την συμ-
βουλή σου, παληόπαϊδο, γιατί δεν μπο-
ρώ να κρατηθώ από την άνυπομονήσιν μου.

Μετά όμως, σάν να του ήλθε μια νέα σκέψις :

—Δέν πρέπει όμως να με δη ή μικρή, πρόσθεσε, πριν έλθω εδώ μέσα. Έχω τους λόγους μου γι' αυτό.

—Κι' έχετε δικη, κύριε Ντεζανιέρ. Κα-
λύτερα να σάς βοηθώ.

—Τότε σου άναθέτω έσένα να την κα-
τεβάσης από το άμάξι.

—Μα θα χρειασθί να ξέρω πότε.

—Θα σε είδοποιήσω όταν πρέπει.

—Με ποιόν τρόπο ; ρώτησε ο Ιπποκό-
μος.

—Είναι άπλούστατο, θα δης.

Κι' ο Ντεζανιέρ πήγε και ξεκρέμασε, από μια κυνηγετική πανοπλία, μια μεγάλη σφυρίστρα.

—Την βλέπεις ; είπε δείχνοντάς την στον Άρσιμπάλντ.

—Ναι, σφυρίζουν τα λαγωνικά μ' αυ-
τήν, το ξέρω.

—Λοιπόν, μ' αυτή θα σε φωνάξω όταν δώ να έρχεται τ' άμάξι !

—Δαμπρά !

—Θα σφυρίξω τρεις φορές δυνατά, θα καταλάβης τί σημαίνει αυτό.

—Μη φοβάσθε, κύριε Ντεζανιέρ, μόλις σφυρίξετε, θα τρέξω να προϋπαντήσω το άμάξι.

—Σύμφωνοι, λοιπόν !

Κι' ο Ντεζανιέρ βγήκε από την πόρτα.

Η ΣΑΜΠΑΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΠΩΜΑ

Σχεδόν άμέσως, μ' ένα πήδημα ο Ζωζό βρέθηκε μπροστά στον Ιπποκόμο.

Άναγνωρίζοντάς τον ο Άρσιμπάλντ, δεν έκαμε άλλη σκέψη, παρά να φύγ. Δέν τα κατάφερε όμως γιατί ο εργάτης, αρ-
πάζοντάς τον από τους ώμους, τον άνάγ-
κασε να γονατίση λέγοντάς του :

—Φρόνιμα, άνθρωπάκο μου, γιατί θα σε θυμωμάτω σάν γυναιλ αν κάνης και μόνο πως θέλεις να μου ξεφύγης.

Ο Ιπποκόμος που κατάλαβε ότι δεν μπορούσε εύκολα να γλυτώση από τα νερά της χέλιας του αντίπαλου του, δοκίμασε να ξε-
γέλαση τον Ζωζό με την πανουργία του.

—Πώς βρίσκεσαι εδώ ; Πώς υπήρξες ; έκαμε προσπαθώντας να πάρη ύφος επι-
τακτικό.

—Τί σε μέλλει έσένα κανάγια ; Μήπως πρέπει να σου δώσωμε λόγο γι' αυτό ;

—Μα σε ρώτησα, γιατί σίγουρα θα την έχης άσχημα, αν σε βρούν εδώ μέσα, έ-
καμε ύποκριτικά ο Άρσιμπάλντ.

—Άς δοκιμάσουν λοιπόν ! απήντησε ο νεαρός κλειδαράς στριφογυρίζοντας τον αντίπαλό του στο πάτωμα.

—Δέν είπαμε κι' έτσι, μουρμούρισε ο Ιπποκόμος προσπαθώντας να σταθί στα πόδια του. Τί σου φταίω εγώ ;

—Τώρα θα σου το πώ ! απήντησε ο Ζω-
ζό, σωφρονίζοντας τον έπάνω σ' ένα καθι-
σμα που βρισκόταν κοντά στο τραπέζι.

Και παίρνοντας θέσι κοντά του ώστε να μην μπορθί να σαλέψη :

—Σε προσκαλώ να δειπνήσωμε ! είτε ξαφνικά αλλάζοντας τόνο.

Μια ξαφνική ιδέα είχε περάσει τώρα από το μυαλό του Ζωζό. Οι κρατούσε τον Ιπποκόμο δίπλα του, αναβάλλοντας γι' άρ-
γότερα την τιμωρία του, όπως ν' άκου-

στούν τα συνθηματικά σφυρίγματα του Ντεζανιέρ. Και τότε, αντί του Ιπποκόμου, θα πήγαινε ο Ζωζό να προϋπαντήση την άμαξα και θα έμποδίζε την Τζέννη να παρουσιασθί στην έπαυλη.

Και άποφασισμένος να βάλη σ' έέρ-
γεια το σχέδιό του ο Ζωζό είπε στον Ιπ-
ποκόμο :

—Θα δειπνήσωμε, λοιπόν, μαζί, σαν δυό καλοί φίλοι. Δέν σου κρατώ πιά κάκια, μα καθόλου !

—Τότε άφησέ με να φύγω !

—Α !... Μόνο αυτό να μη μου ζητή-
σης, έχουμε εδώ τόσα όρεκτικά φαγιά, ώστε δεν μπορώ παρά να σε φιλέσω κι' έσένα. Σ' άρέσει ή κρεατόπητα ; πρόσθε-
σε τραβώντας μπροστά του μια μεγάλη πιατέλλα.

—Μη τ' άγγίξης αυτό ! φώναξε ο Ιππο-
κόμος προσπαθώντας να έμποδίση τον έργάτη.

—Και γιατί όχι ; έκαμε μ' άπάθεια ο Ζωζό. Μ' άρέσει ή κρεατόπητα έμένα !

Κι' άφου μ' άρέσει έμένα, πρέπει να σ' άρέση κι' έσένα, άλλωλως μ' άποδείχνεις ότι δεν είσαι έν τάξει.

Και μ' ένα μαχαίρι που βρισκόταν επά-
νω στο τραπέζι ο Ζωζό, και πριν ο Άρ-
σιμπάλντ προλάβη να τον έμποδίση, έκο-
ψε την κρεατόπητα στα δύο. Έβαλε ένα κομμάτι στο πιάτο πούταν μπροστά του και πέταξε το άλλο στο διπλανό του Άρ-
σιμπάλντ.

Την ίδια όμως στιγμή με μια άπότομη κίνησι ο Ιπποκόμος, τινάχθηκε από τη θέ-
σι του κι' έτρεξε προς την πόρτα. Δέν μπόρεσε όμως να ξεφύγ από τον Ζω-
ζό, που μ' ένα πήδημα βρέθηκε πίσω του και τον ξανάφερε, σηκώνοντας το ν άπό τον γιακά μέσα στο δωμάτιο. Και για νάναί ήσυχος πιά από τον Ιπποκόμο, κλει-
δώνει με διπλή στροφή την κλειδαριά και βάζει το κλειδί στην τσέπη του παντε-
λονιού του, φωνάζοντας :

—Τώρα, άνθρωπάκο μου, δοκίμασε να ξαναφύγης. Δέν σ' άρεσε να μένουμε φί-
λοι, έ ; Κι' όμως εγώ θα κάνω το γού-
στο μου. Και γιά να σ' άποδείξω πως δέν είμαι και πολύ θυμωμένος μαζί σου, θα πιούμε μαζί από το μοτιλλιαρισμένο έ-
κείνο κρασί.

—Ποτέ ! φώναξε ο Άρσιμπάλντ, παί-
νοντας άποφασιστικά άνάμεσα στο τρα-
πέζι και στα μπουκάλια της σαμπάνιας.

—Ωστε σηκώνεις, σάν να λέμε, επανά-
στασι, έ ;

—Όπως θέλεις πάρτο, απήντησε ο Ιπ-
ποκόμος χωρίς να κινηθί από την θέσι του.

—Α, μα τότε είσαι πάντα ο ίδιος κα-
ράγιας που θάραι εδώ με τον άλλον. Ήρ-
θες γιά να βοηθήσης κάποιον να όργιάση, δέν είναι ; Έννοια σου όμως και θα σάς κανονίσω και τους δυό. Και τώρα δέν μου λές ; Του λόγου σου θα σεβρίξεις στο τραπέζι !

—Ναι, τραύλισε ο Ιπποκόμος.

—Θα σ' άνταμείψω άμέσως γιά την ειλικρίνειά σου.

Και σηκώνοντας το πόδι του ο Ζωζό τούδωσε μια κλωτσιά που έκαμε τον Ιπ-
ποκόμο να μετατοπισθί πιά πέρα.

—Μπράβο, είσαι παληόκαρι ! έκαμε ο Ζωζό γελώντας, βλέποντας τον Ιπποκόμο να κρατά τη μέση του. Μα άφου, όπως μου είπες, ήλθες εδώ γιά να σεβρίξεις κάποιον, αυτός ο κάποιος θα είναι εγώ !

Ευτυχώς, άνοιξε μου τη μοτιλίλλια αυτή.

Κι' ο Ζωζό έδειχνε με το δάχτυλό του το μπουκάλι με το κόκκινο πώμα. Άπέ-
σως τότε, μια ιδέα πέρασε σάν άστραχί έπό το μυαλό του Άρσιμπάλντ. Και, χω-
ρίς ν' άργοπορήση, πήρε το μπουκάλι που τούδειχνε ο εργάτης και έκαψε τοδε δυό σπάγγους. Μετά πίεςε τον φελλό που τι-
νάχθηκε με τον γνωστό κρότο και γέμισε

άμέσως το ποτήρι που του πρότεινε ο Ζωζό και πού το ρούφηξε άμέσως...

Χωρίς να περιμένη πιά να τον διατά-
ξουν ο Άρσιμπάλντ, ξαναγέμισε για δεύ-
τερη φορά το ποτήρι και αυτός το άδειασε πάλι με μιάς.

—Έμπρός γιά το τρίτο ! έκαμε ο έρ-
γάτης, πού του άρεσε το ποτό αυτό, πού γιά πρώτη του φορά δοκίμαξε.

Ο Ιπποκόμος γέμισε πάλι το ποτήρι και κρατούσε το μπουκάλι γυριστό, ενώ κτύταζε με αγωνία τον εργάτη, πού άνύ-
ποπτος έξακολουθούσε να ρουφά το κρα-
σί πού θα βοηθούσε τον Ντεζανιέρ να κα-
τανικήση την αντίστασιν και την άρετή της άτυχης Τζέννης.

Και ξαφνικά μια άκτις χαράς φώτισε το πρόσωπο του πιστού άκλόουθου της Λευκής, πού ως τώρα ήταν όχρδ από την ταραχή και τον θυμό.

Ο Ζωζό είχε σηκώσει τα χέρια στο μάτια του, σάν να δοκίμαζε κάποιο ήλιγ-
γο. Ήταν το πρώτο άποτέλεσμα του Ι-
σχυρού ναρκωτικού το όποιον ή Λευκή ντ' Ωμόν είχε ρίξει στο μπουκάλι της σαμπάνιας πού προωριζόταν γιά την άν-
τίξηλο της εργάτριας.

Η δυνατή όμως κράσις του άντέδρασε στην πρώτη αυτή προσβολή και θέλοντας να βασανίση ακόμη τον Ιπποκόμο :

—Θέλω, είπε, νάρθης μαζί μου να ζη-
τήσης συγγνώμην απ' εκείνην πού ήθλες να προσβάλης την τιμή της και την άρετή, Θάρθης, άθλιε, άλλωλως θα σε κέω να με ύπακούσης δια της βίας...

Μιλώντας ο Ζωζό, θέλησε να σηκωθί μα τότε ήταν άδύνατο να κρατήση την Ι-
σσοροπία του. Άδικα ζήτησε να κάμη λίγα θήματα γιά να φθάση τον Ιπποκόμο πού τον άπέφευγε μ' έλεγμούς, έννοιωθε πως δέν μπορούσε πιά να σταθί στα πό-
δια του.

Άξαφνα στάθηκε γιά να φέρη τα δυό χέρια στο μέτωπό του, γιατί πού φαινό-
ταν πως πήγαινε να σπάση το κεφάλι του. Μια ιδέα τότε πέρασε από το μυαλό του, ενώ μια έκφρασις αγωνίας χύθηκε στα άλλοωμένα χαρακτηριστικά του προσώ-
που του. Και, τρομερός τη θέα, με μάτια πού φεγγόβολούσαν, ώρθώθηκε όσο μπο-
ρούσε καλύτερα, γιά να φωνάξη :

—Ατιμε, μ' έδηλητήριασες !

Έκαμε να κινηθί προς τον Ιπποκόμο μα σοριάσθηκε χέμω...

Την ίδια στιγμή άκούσθηκε από μακριά το πρώτο σφύριγμα.

Οι δυό νέοι δοκίμασαν ταυτόχρονα σφοδρό κλονισμό.

—Α ! είναι το σύνθημα ! τραύλισε ο Ζωζό, καταβάλλοντας προσπάθεια γιά ν' άνασπρωθί.

Τώρα όμως βρισκόταν από έπάνω τοι ο Άρσιμπάλντ κι' άκουμπούσε θριαμβευ-
τικά το πόδι του στο στήθος του εργάτου.

—Τώρα είναι σειρά μου να διατάσω εδώ ! μουρμούρισε εύχαριστημένος.

Και με δυνατή φωνή :

—Έλα, δώσε μου το κλειδί της πόρ-
τας ! διέταξε.

Ο Ζωζό άφησε μια άγρια κραυγή.

—Το κλειδί ! Α, ναι ! Το θέλεις αυτό το κλειδί, μα δέν θα το πάρης.

Και με μια ύστατη προσπάθεια, βάρον-
τας το χέρι στην τσέπη του παντελονιού του :

—Γιά δοκίμασε να το πάρης ! Άν τολ-
μάς !...

Δέν χρειάσθηκε όμως καμιά τόλημη γι' αυτό. Ο Άρσιμπάλντ, γελώντας σατα-
να έσκασε έπάνω από τον αναίσθητο π.δ αντίπαλό του και, τη στιγμή ακριβώς πού άκούσαν το δεύτερο σφύριγμα, έπαυσε

χωρίς καμιά δυσκολία το κλειδί της πόρτας.

—Αμέσως έκαμε να όρμηξη προς την πόρτα, γιατί του φάνηκε πως άκουσε να τρίζουν τα χάλικια του προαυλίου, μα σκέφθηκε ότι έπρεπε να εξαφανίση τον ναρκωμένο έγγατη.

Έρριξε μια ματιά ολόγυρά του και φώναξε με χαρά:

—Βόηκα! Πίσω από το ίδιο παραπέταμα που ήταν χωμένος, θα τον κρύψω.

Με μεγάλο κόπο κατορθώνει πράγματι να σύρη από τα πόδια το βαρύ σώμα του Ζωζό, τη στιγμή ακριβώς που ο Ντεζανιό έφθανε στην κορυφή της σκάλας.

Πηδά μετά προς το τραπέζι, κρύβει την κατέλλα με την κρεατόπηξη κάτω απ' αυτό και όρμα μετά προς την πόρτα που την άνοίγει με χέρια που έτρεμαν σαν από πυρετό.

—Γρήγορα! Γρήγορα! άκούγεται άμέσως ή λαχανιασμένη φωνή του Ντεζανιό. Μόλις έχεις καιρό να φθάσης το άμαξι, γιατί τη στιγμή που άφησα την κρυφώνα μου, έμπαίνε στόν δρομίσκο του πάρκου. Σε δυο λεπτά, το πολύ, θάμαι στην αυλή.

—Πηγαίνω! Πηγαίνω! άποκρίθηκε ο Άρσιμπάλντ, προσπαθώντας να κρύψει από τον Ντεζανιό, την ταραχή του.

Και χωρίς να περιμένη περισσότερο, κατέβηκε τις σκάλες τρέχοντας. Διέσχισε βιαστικά την δενδροστοιχία των φιλικών που κατέληγε στην κυρία πρόσοψη της έπαύλεως και μόλις έφθασε εκεί άνεγνώρισε το κουτί της δεσποινίδος ντ' Όμνόν που προχωρούσε προς την διεύθυνσή του. Λίγα βήματα πριν απ' αυτόν σταμάτησε. Ο άμαξας, που διέκρινε τόν Ιπποκόμο της κυρίας του, θα είχε πάρει φαίνεται σχετικές όδηγίες.

Μόλις κατορθώνοντας να κρύψει την ταραχή του ο Άρσιμπάλντ, με βεβαιασμένο χαμόγελο στα χείλη, έτρεξε και άνοιξε την πόρτα του άμαξιού και με έλαφρά ύποκλιση, έλπε στη Τζέννη:

—Η έπισκεψίς σας, δεσποινίς, άνηγγέλθη στην έπαυλη και σας περιμένουν με άγωνία.

Και καθώς ή έργάτρια ύποκλινόταν μηχανικά, ο Ιπποκόμος της έδωσε το χέρι για να την βοηθήση να κατεβή.

—Αργήσατε, δεσποινίς, πρόσθεσε ο Ιπποκόμος, μόλις ή νέα πάτησε στο έδαφος, κι' εκεί σας περιμένουν από νωρίς. Φαντάζομαι τέτοια ώρα που ήθατε θ' άναγκασθήτε να...

—Νά... τί, κύριε; διέκοψε ή Τζέννη που φοβόταν ήδη ότι δεν θα μπορούσε να έπιστρέψη στην πόλη παρά πολύ άργά.

—Θέλησα άπλώς να σας προειδοποιήσω, δεσποινίς, άποκρίθηκε με προσποιητό χαμόγελο ο Ιπποκόμος, πως πιθανόν ν' άναγκασθήτε να μείνετε άπόψε στην έπαυλη...

—Θά μείνω όση ώρα χρειασθή, κύριε, έκαμε ή έργάτρια, και θα φύγω όταν ή κυρία στην όποιαν ή δεσποινίς ντ' Όμνόν είχε την καλωσύνη να με συστήση, μισρήση το χαμόγελο ο Ιπποκόμος, πως πιθανόν ν' άναγκασθήτε να μείνετε άπόψε στην έπαυλη...

—Νά... τί, κύριε; διέκοψε ή Τζέννη που φοβόταν ήδη ότι δεν θα μπορούσε να έπιστρέψη στην πόλη παρά πολύ άργά.

—Θέλησα άπλώς να σας προειδοποιήσω, δεσποινίς, άποκρίθηκε με προσποιητό χαμόγελο ο Ιπποκόμος, πως πιθανόν ν' άναγκασθήτε να μείνετε άπόψε στην έπαυλη...

—Νά... τί, κύριε; διέκοψε ή Τζέννη που φοβόταν ήδη ότι δεν θα μπορούσε να έπιστρέψη στην πόλη παρά πολύ άργά.

—Θέλησα άπλώς να σας προειδοποιήσω, δεσποινίς, άποκρίθηκε με προσποιητό χαμόγελο ο Ιπποκόμος, πως πιθανόν ν' άναγκασθήτε να μείνετε άπόψε στην έπαυλη...

—Νά... τί, κύριε; διέκοψε ή Τζέννη που φοβόταν ήδη ότι δεν θα μπορούσε να έπιστρέψη στην πόλη παρά πολύ άργά.

σε με διαταγμό.

—Είμαι το ιδιαίτερο κουπέ της δεσποινίδος ντ' Όμνόν, και φαίνεται ότι ή δεσποινίς θα το χρειασθή άπόψε στο Παρίσι, γιατί ο άμαξας έκαμε στροφή κι' έφυγε άμέσως μόλις κατεβήκατε από το άμαξι.

Η Τζέννη στράφηκε ζωηρά πίσω της. Η άμαξα είχε εξαφανισθή πραγματικά, και μόλις άκούσαν ο κρότος των τροχών που γινόταν άσθενέστερος.

Ο Άρσιμπάλντ κατάλαβε τόν διαταγμό της νέας και θέλοντας να διασκεδάση την άνησυχία της, της έλεγε, πάντοτε με το χαμόγελο στα χείλη:

—Εν πάση περιπτώσει, δεσποινίς, έπειδή είνε πολλή ώρα που σας περιμένουν, δεν θα κάναμε άσχημα αν προχωρούσαμε προς την έπαυλη.

Η Τζέννη δεν άποκρίθηκε. Καταπνίγοντας ώστόσο ένα στεναγμό, άπεφάσισε να προχωρήση με τόν Ιπποκόμο, που βρισκόταν δίπλα της.

Για λίγες στιγμές εβάδισαν σιωπηλοί, όποτε ξαφνικά ή Τζέννη ρώτησε τόν συνοδό της πως όνομάζεται το πρόσωπο στο όποιον την έστελνε ή δεσποινίς ντ' Όμνόν.

—Πώς; Η δεσποινίς δεν σας το έλεγε; έκαμε με προσποιητή έκπληξη ο Άρσιμπάλντ.

Και σαν φρόνιμος ύπηρέτης, άποφείγει ν' άπαντήση κατηγορητικά. Προτιμά την ύποκρινή:

—Είμαι μια πολύ μεγάλη κυρία, πρόσθεσε, και πρόσωπο του όποιου ή φίλανθρωπία είναι πασίγνωστη. Κάθε μέρα την σερτώνουν με εύχες στόν τόπο, γιατί δεν ύπάρχει ούτε ένας δυστυχιμένος που να μην τόν βοήθησε, όσες φορές βρήκε την εύκαιρία.

Και για να έμποδισή την Τζέννη να έπαναλάβη την ερώτησή που άπέτεινε, ο πανούργος Ιπποκόμος έξηκολούθησε να πλέξη το έγκώμιο της δήθεν μεγάλης κυρίας.

—Θά δήτε, πρόσθεσε, με τί άγαθότητα θά σας δεχθή. Θά σας δώση άμέσως θάρρος, γιατί ξέρει εκ των προτέρων ότι έλθε ένα τίμιο κορίτσι που έχει άνάγκη να έργασθή. Η δεσποινίς της έγραψε για να την ειδοποιήση ότι θάρχόμαστε σήμερα. Εγώ ο ίδιος έρριξα το γράμμα στο ταχυδρομείο...

—Εσείς; έκαμε ή Τζέννη διακόπτοντας τόν συνομιλήτη.

Και σταματώντας μετά για να κυτάξη το νεαρό ύπηρέτη.

—Είστε λοιπόν στην ύπηρεσία του ντ' Όμνόν; ρώτησε.

—Μάλιστα, τραύλισε ο Άρσιμπάλντ που κατάλαβε πολύ άργά την γκάφα του. Μάλιστα, έχω την τιμή να είμαι Ιπποκόμος της δεσποινίδος Λευκής.

—Πώς βρισκόσθε εδώ τότε;

—Ηρθα έπίτηδες...

Ο Άρσιμπάλντ είχε αυτοσχεδιάσει κιόλας ένα ψέμα, και έξηκολούθησε:

—Μ' έστειλε ή ίδια ή δεσποινίς να σας παρυσιάσω...

Η Τζέννη όχρίασε ξαφνικά. Και μ' όλο που δεν είχε ύποπτευθι την αλήθεια, ώστόσο έδοκίμασε ένα δυσάρεστο συναίσθημα.

—Πώς περιμένουν, δεσποινίς, έλεγε μ' έπίσημη φωνή ο Ιπποκόμος που άγωνιόταν να μη φανή στο πρόσωπό του ότι είχε ψευδοθή άναίσχυντα ως τότε σ' ό,τι διηγήθηκε στην άνύποπτη κι' άκακη νέα.

Και παραμέρισε για ν' άφήση την Τζέννη να περάσει.

Εκείνη έδίστασε για μια στιγμή άκόμη και μετά προχώρησε ως το κατώφλι. Ήταν τόσο ταραγμένη ώστε στην άρχή

Ο Άρσιμπάλντ της έρριξε μια λοξή ματιά. Και για να την καθησυχάση, άρχισε να λέγη με τόνο σπουδαίο:

—Διότι, βλέπετε, ή δεσποινίς Λευκή, έχει μεγάλη έμπιστοσύνη σ' έμένα. Κι' έπειδή έξασε να προσθήση κάτι στο γράμμα της, και δεν είχε τόν καιρό να στείλλη άλλο στην έπαυλη, ταχυδρομικά, μ' έστειλε μένα εδώ, σήμερα το πρωί, να πω προφορικάς ότι είχε ξεχάσει να γράψη στη φίλη της...

Η έξηγησις ήταν άρκετα πιθανή κι' έτσι ή έργάτρια ένοιωσε κάποια άνακούφισι. Κι' από τη στιγμή εκείνη έτήρησε σιωπή που ο Ιπποκόμος έπεφυλάχθη πολύ να διακόψη.

Είχαν άλλωστε βαδίσει άρκετα και, μέσα από τα φυλλώματα του πάρκου, διέκριναν τόν τετράγωνο πύργο που ύψωνόταν σε λίγη άπόστασι απ' εκεί.

Τότε ο Άρσιμπάλντ διέκοψε την σιωπή.

—Πλησιάζω με φθάσωμε, δεσποινίς, έλεγε, και μπορείτε να είσθε βεβαία ότι θα σας γίνη καλή ύποδοχή, σας το ύπόσχομαι.

Ο Ιπποκόμος έπροχώρησε και ή Τζέννη τόν άκολούθησε ενώ ή ψυχή της σφιγγόταν στη βέα της έπαύλεως εκείνης με την σκυθρωπή όψη. Ψάτσος κατέστειλε τόν άόριστο φόβο που την κατέλάμβανε χωρίς να μισρή να έξηγήση την ατία του.

Άρχισαν ν' άνεβαίνουν την σκάλα και ή νέα ένοιωσε ρίγος να διατρέχη το κορμί της.

Ο Άρσιμπάλντ το πρόσθεσε κι' ένα στανικό χαμόγελο φώτισε την ύποκριτική μορφή του.

Μόλις βρέθηκαν στόν διάδρομο που βρισκόταν στην κορυφή της σκάλας, ο Ιπποκόμος ύποκλήθηκε λέγοντας:

—Περιμένετε εδώ, δεσποινίς, πηγαίνω να ειδοποιήσω ότι ήλθατε.

Έσπρωξε την πόρτα που έμεινε μισάνοιχτη και χάθηκε άμέσως από τα μάτια της Τζέννης.

★

Εκείνη έμεινε άκίνητη. Στηρίχθηκε έπάνω στα κάγκελλα της σκάλας κι' άρχισε να σκέπτεται ότι της είχε πη ό ύπηρέτης της δεσποινίδος ντ' Όμνόν.

Επειτα, ξαναγυρίζοντας τη σκέψη της σ' εκείνον που νόμιζε πατέρα της, άναπαριστούσε νοερά τη χαρά του Ζακμόπ Μενιέ, όταν θα την έδλετε να έπιστρέψη με έργασία έξασφαλισμένη για πολλήν καιρό. Και διώχνοντας την έντύπωσι που ένοιωσε από την στιγμή που κατέβηκε από την άμαξα, άνακουφίζοταν στην ιδέα ότι θα μπορούσε να βοηθήση λίγο το παιτικό σπύτι όπου ή δυστυχία είχε έγκατασταθή από τότε που πέθανε ή Μτέρα Μενιέ.

Επειτα, ξαφνικά, θυμήθηκε την συζήτησι που είχε με τόν Μαρσιάλ, κι' ή καρδιά της δοκίμασε ένα ευεργετικό συναίσθημα. Και μετά, οι λίγες στιγμές που διέρρευσαν από την στιγμή που ο Ιπποκόμος την άφησε στόν διάδρομο, ύπηρξαν για την Τζέννη στιγμές ευχάριστες άφιερωμένες δλοκληρωτικά στόν άγαπημένο της...

Κι' όταν ο Άρσιμπάλντ άνοιξε πάλι την πόρτα, έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένη, σαν ο Ιπποκόμος να είχε άντιληφθή τούς ρεμβασμούς της.

—Σας περιμένουν, δεσποινίς, έλεγε μ' έπίσημη φωνή ο Ιπποκόμος που άγωνιόταν να μη φανή στο πρόσωπό του ότι είχε ψευδοθή άναίσχυντα ως τότε σ' ό,τι διηγήθηκε στην άνύποπτη κι' άκακη νέα.

Και παραμέρισε για ν' άφήση την Τζέννη να περάσει.

Εκείνη έδίστασε για μια στιγμή άκόμη και μετά προχώρησε ως το κατώφλι. Ήταν τόσο ταραγμένη ώστε στην άρχή

δεν είδε τίποτε στο εύρύχωρο έκείνο δωμάτιο που φωτιζόταν από την λάμψη των κερών δυο μεγάλων λοροπηγίων που βρισκονταν έπάνω στο τραπέζι.

Δεν διέκρινε ούτε τόν Ντεζανιό που, χάρη προφυλάξεως και για ν' άποφύγη κάθε δυσάρεστη έκπληξη, είχε κρυφθή σχεδόν στο ήμίφως μιας γωνιάς.

Μόλις ή Τζέννη διέβη το κατώφλι, ο Άρσιμπάλντ γλύστρησε πίσω της και έκλεισε την πόρτα άθόρυβα.

Και σιωπηλός και προσεκτικός ο έμπιστος αυτός της Λευκής, περίμενε, έτοιμος να έκτελέση ό,τι θα τόν διέτασσε ο άνθρώπος στόν όποιον, ή κυρία του, τόν είχε διατάξει να ύπακούση τυφλά...

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ...

Έπηκολούθησε λιγδστιγμη σιωπή που διέκοπη άπότομα από τόν κρότο που έκαμε ο Ντεζανιό, παραμερίζοντας ένα κάβισμα για να έμφανισθή μπρος στη νέα.

Η Τζέννη σήκωσε τότε τα μάτια της έπάνω του, κατάντηρητη γιατί δεν βρισκόταν μπρος στην οικιδέσποινα.

Δεν πρόλαβε όμως να έκδηλώση ζωηρότερα την έκπληξή της, γιατί ο Ντεζανιό, γυρίζοντας προς τόν Ιπποκόμο, έλεγε έπιτακτικά:

—Πήγαινε να ειδοποιήσης την κυρία κόμησσα για τόν έρχομό της δεσποινίδος.

Τα λόγια αυτά είχαν ως άμεσο άποτέλεσμα να καθυσχάσουν την έργάτρια που, στην ταραχή της, δεν είχε άναγνωρίσει άκόμη τόν άνθρωπο που είχε έρθει στο οίκημα του Μενιέ για να της κάμη την γνωστή πρότασι.

Στύν ήχο όμως της φωνής του, δεν μπόρεσε να κατανικήση την φρικίασι που διέτρεξε όλα της τα μέλη.

Τα μάτια της καρφώθηκαν για λίγες στιγμές έπάνω στο πρόσωπο του ανθρώπου που στεκόταν μπροστά της. Δεν χωρούσε πιά καμιά άμφιβολία τώρα, για το φτωχό κορίτσι.

Ήταν πραγματικά ο ίδιος άνθρωπος που, προ δύο περίπου μηνών της μίλησε για τούς έρωτάς του, με την πρόθεσι να την άναγκάση να τόν δεχθή ως έραστή της.

Ο Ντεζανιό όμως, που δεν άργησε να καταλάβη τί είδους σκέψεις άπασχολούσαν την έργάτρια, άρχισε άμέσως τόν ρόλο που είχε άποφασίσει να παίξη άπέναντι της νέας, την όποιαν έπρεπε ν' άπατήση ή να βιάση, κατά την άντίστασι που θα άντέτασσε στις έρωτικές άπώπειρές του.

—Χαίρω πολύ, δεσποινίς, έλεγε δίδοντας στη φωνή του όσο άπαλότερο τόνο μπορούσε, γιατί ή δεσποινίς ντ' Όμνόν είχε την καλωσύνη να σας συστήση στην κόμησσα, την άδελφή μου... Με τόν τρόπο αυτό ίκανοποιεί έναν από τούς φλογερότερους πόθους μου...

Η Τζέννη άκουε με τα μάτια χαμηλωμένα... Η θωπευτική φωνή που της μιλούσε για την έκπληρωσι ένός φλογερού πόθου της έφερε συναισθημα άκαταμάχητο φόβου. Η όχρότης άλλόθρηκε άμέσως στο πρόσωπό της. Συγκρατήθηκε όμως χωρίς ν' άποκριθή στόν πρόλογο αυτό που έδειχνε τις διαθέσεις εκείνου που τόν άπήγγειλε.

Ο Ντεζανιό ώστόσο που είχε χαράξει στο μυαλό του τόν δρόμο που θα άκολουθούσε, γυρίζοντας προς την νέα που φαινόταν πως περίμενε με κάποια άδημονία την άφιξη της κόμησσης, της έλεγε με λεπτότητα:

—Ευτρέψατέ μου, δεσποινίς, να σας άπαλλάξω από το κουτί αυτό.

(Άκολουθεί)

ΕΔΩ ΚΑΙ 25 ΧΡΟΝΙΑ

Κοινωνικά, πολιτικά, καλλιτεχνικά και κοσμικά γεγονότα από τις άθηνάϊκές έφημερίδες της έποχής

12—10—1914

Στο θέατρον «Πανελληνιον» έδωθη χθές ή πρώτη της έλληνικής όπερέτας «Έρωσ και στρατός». Η άίδουσα ήταν ύπερπλήρης. Για το έργο, ο κατ'έλληλο-τερος τίτλος θά ήταν «Αίψ» απ' όλα».

Η παρακολούθησι των Συνεδριάσεων της Βουλής από τούς άντιπροσώπους του όραιου φύλου φαίνεται ότι έγινε της μάδας. Οι ώραιότερες και κομψότερες Αθίδες θεώνται καθημερινώς να παρακολουθούν τις συζητήσεις των πατέρων του Έθνους, οι όποιοι θέβαια δεν μπορούν να μένουν άσυγκίνητοι, όταν τόσο ώραια μάτια είνε καρφωμένα έπάνω στα...σεβάστια τους κάλλη!

Το χθεςνόν ταχυδρομείο περιέχει έν διαφέρουσες πληροφορίες για την άφιξη της Βελγικής Κυβερνήσεως στη Χάγη. Οι Βέλγοι ύπουργοι και ο πρωθυπουργός κ. Μπρεκελ έλπε με τις οικογενείες τους έφθασαν εκεί με το «Ολλανδικό «Πιέρ» ντε Κόνινγκ». Τους ύπεδέχθη εκ μέρους της Γαλλίας ο ύπουργός των Ναυτικών κ. Άγκαστιέρ. Στην προκυμαία έτυχαν ένθουσιώδους ύποδοχής.

Ο Βέλγος πρωθυπουργός έλεγε:

—Έχάσαμε την πρωτεύουσά μας δχι όμως και το θάρρος να συνεχίσουμε τόν πόλεμο.

Οι Γερμανοί προχωρούν προς τη Λάλην.

13—10—1914

Μεγάλην έπιτυχία είχαν τα πρώτα άυτοκίνητα λεωφορεία. Έκπίζεται δε ότι θα έμφανισθούν και άλλα έντός ολίγου στούς «Αθηνάϊκούς δρόμους».

Τα Γερμανικά καταδρομικά «Εμ-βεν» έξακολουθεί τη δράσι του στο «Ιν-δικόν πέλαγος». Έδομάρδισε τόν λιμένα του Μασόρας όπου έπροξένησε μεγάλης ζημίες.

Ο Λεωνά Μωλιέ προύπολογίζοντας τις δαπάνες του πολέμου, έσσει εκείνων του 1870, λογαριάζει πως όλοι οι έμπολοι μαζί έδεύουν τόν μήνα 6 δι-σεκατομμύρια φράγκα. Αν, λοιπόν, ο πόλεμος κρατήση έξη μήνες τράγμα που δεν το έλπίζει θά δαπανηθούν 36.000.000.000 φράγκα.

Στο θέατρον Κοτοπούλη δίδεται ή ευεργετική του θωροφύ Μαρτίκα με την «Ιφιγένεια εν Ταύροις».

Οι Γαλλικές έφημερίδες δημοσιεύουν ότι θορείας της Ρένις οι Γερμανοί έτεποθέτησαν έμπρός στα χαρακώματα τούς Γάλλους αιχμαλώτους, για να εξαγναγκάσουν τα γαλλικά πυροβολικά να μη έάλη ενάντιόν τους.

14—10—1914

Τα λεωντέρια του Ζωολογικού Κή-που είνε άδύνατο να ύποφέρουν τόν βό-ρρο που τόν μάτω των ύδροπλάνων. Κάθε πρωί που θα άπ-θαλασσώθην ένα απ' αυτά θά θηρία εξαγριώνονται και με τούς δονημούς των μεταβάλλονται σε συτό-ματα... ξυμνήτρια του Παλαιού Φαλή-ρου.

Την Παρασκευή άρχίζει τις παρα-στάσεις της στο Βασιλικό ή Κούβελη. Η μεγάλη καλλιτέχνης μας, μετά άπουσίαν έτους απ' την Αθηνάϊκή σκηνή θά έμ-φανισθή και πάλι με την κομική των Κα-θαγιέ και Ντε Φλερ «Έρωσ άγνωστος». Για την μεταπροσεχή Δευτέρα έτοιμά-ζεται το πρωτότυπο πατριωτικό έργο ή «Αθάα άμαρτάλη». Το έργο αυτό άπε-στάλη στην κ. Κούβελη, που μινά σπ-τόν κ. Μάρκον Μορή (Φιλολογικό Ψευδ-νυμιο του πρίγκιπος Νικολάου).

Η έκδίκησι των ποινικών: Τραγι-κός ύπηρξεν ο θάνατος του φύλακος Νι-...

κόλου Χιώτη. Κατεγίνετο να φράξη τις τρύπες της άποθήκης όπου έργαζόταν για να άποκλείση τούς ποινικούς οι όποιοι κατέτρωαν τα έμπορεύματα.

Από άπροσεξία του όμως έκλείσθηκε εκεί μέσα και άπέθανε από συγκοπή. Οι ποινικοί έσησαν έπάνω στο πτώμα του ένα μακάβριο τραπέζι, έκδίκηθέντες την τόσο λίγη ιπποτική διαγωγή του φύλα-κος άπέναντί τους.

Οι Γάλλοι τρώλασαν στο Σουσα-σόν. Οι Γερμανοί διέδθησαν τόν Ύγερ.

15—10—14

Στους δρόμους έτοιχοκλήθηκαν ώραια λιθογραφημένα σκίτσα της ήθο-ποιού «Έγκελ και του κ. Παπασιάνου».

Η έορτή των άγωνιών γάμων των Βασιλέων Κωνσταντίνου και Σοφίας: Η τελετή διεξήχθη τυπικά, λόγω της έξω-τερικής καταστάσεως άφ' ένός και τού θρουμένου πέθους άφ' έτέρου, για τόν θάνατο του Βασιλέως Κρόλου της Ρου-μανίας. Στις 10½ π.μ. έτελέσθη δοξο-λογία στα παρεκκλήσια των «Ανακτόρων, έπειτα δε οι Βασίλεις έδέχθησαν τα συν-χαρητήρια των αυλικών, των ύπουργών και της πρεσβείας της Βουλής.

Εκ ών «Ανακτόρων οι Βασίλεις κατη-θύνθησαν εις Δεκέλειαν γενόμενοι άντι-κείμενον θερμών έκδηλώσεων του λαού.

16—10—14

Η έκτέλεσις της όπερέτας «Εύωσ του Λέχαρ ήταν κάτι το άσυνηθιστο για την Αθήνα. Ο κ. Παπασιάνου, ή κ. Κυπαρίσση, ή δις «Έγκελ και ο κύριος Μ. Κοσινιώτης και Καμείσης κατεχειρο-κροτήθησαν. Το άγγλικό μπαλέτο της β-πράξεως ένθουσιώσεως τούς θεάτας. Τη, παράστασις έτίμησαν οι Α. Β. Υ. οι πρί-γκιπες Νικολάος και Άνδρέας και ή πριγκίπισσα Άλίκη.

17)10)14

Τα έκτελούντα την συγκοινωνίαν των δύο κεντρικών πλατειών των Αθηνών «Ο. μονίας και Συντάγματος δύο άυτοκίνη-τα λεωφορεία είνε πάντοτε κατάμεστα κό-σμου. Μέχρι όμως προ ήμερών πηγαίνου-χοιταν χωρίς ούτε μίαν έκπρόσωπον του όραιου φύλου. Τώρα δεν συμβαίνει πιά το ίδιο. Πολλές φορές οι κυρίες άποτε-λουν την πλειονότητα των έπιβατών.

Στα γραφεία της «Εταιρίας των Θεατρικών Συγγραφέων άναγνώσθη ή νέα όπερέτα του κ. Σαμάρα «ή Πριγκί-πισσα της Σάσας». Το λιμπρέτο έγράφ-απ' τούς κ. κ. Ν. Δημητράκου και Ν. Λάσκαρη.

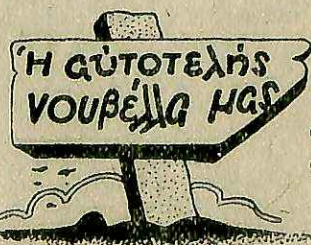
Έξακολουθεί άκόμη, από την ήμέρα του Ισχυρού σεισμού, ή άνταλλαγή έν-γράφων μεταξύ «Εταιρίας Τροχιδρόμων και Ύπουργείου Συγκοινωνίας για την κατάρτιση του μακάβριου θράχου, που ά-πεσπάζθη απ' τις ύπώρειες της Καστέ-λας Σπηλιωτέων ότι ή όλη δαπάνη άνέρ-χεται στο... ύπερκοπο ποσόν τών 50 δρ., για τόν σφωφονισμό του λιωταρέθ θρά-χου. Εν τώ μεταξύ οι άμούδιοι άσχο-λούνται σε φιλολογικές συζητήσεις.

18—10—14

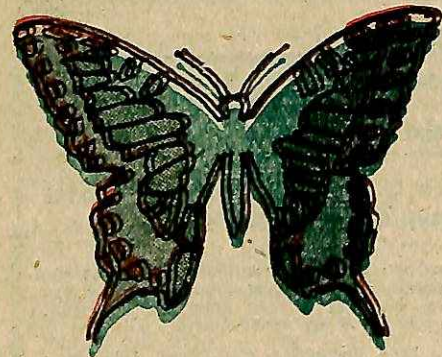
Στο κινηματοθέατρον Πατέ...Αττι-κόν παίζεται το ύπερκοπο δράμα: «Τα μαύρα φράγκα, ταινία 2.000 μέτρων. Εί-νε υιά πραγματική «αίθρητική άπάλα-σις». Κατά την έκτέλεσιν της ταινίας τα 4 έξιολοντέλλα της όρχήστρας, όπο τόν μάιστρον Ντελ-Μπουόν θά παίξουν το θαυμάσιο σόλο της «Τόσκα».

Εκυκλοφόρησεν ο «Ρωμικός» του Σουρή με έξαίρετικήν, όπως πάντοτε, όλην.

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ



στη
σελ. 33



ΕΡΩΤΕΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Υπαρχουν πεταλάκια που βρίσκουν το ένα τ' άλλο με τη μυρωδιά. Το θηλυκό σκορπίζει στον αέρα μίαν οσμή που χρησιμεύει στο αρσενικό για να το βρει όπου και αν βρίσκεται. Η οσμή αυτή δεν λείπει και από μερικά είδη που ζουν ζευγαρωμένα. Σ' αυτά χρησιμεύει για να τα ερεθίσει και να τους ανάβει τους καύκους. Σε μερικά ωστόσο είδη η μυρωδιά είναι το μοναδικό μέσον χάρις στο οποίο μπορούν να εντοπιστούν τα δύο γένη σε επαφή. Αν λείπει αυτή, θα χαθεί το είδος των από τη γη.

Αυτό είδος γίνεται σ' ένα είδος μεγάλης πεταλούδας, που οι έντομολόγοι την λένε: «Μεγάλο παγωνί».

Η πεταλούδα αυτή που είναι η μεγαλύτερη ίσως της Ευρώπης. Έχει χρώμα καστανό και είναι γαρνιρισμένη με άσπρη δαντέλλα.

Το όμορφο αυτό πλάσμα της, η φύσις σαν να θέλει να το ξεδιανεύσει τελείως, το έχει απαλλάξει από την πεζότητα του φανήτου. Δεν τρώει τίποτε. Έρχεται στη ζωή χωρίς ν' αγγίξει καμιά τροφή. Στόμα δεν έχει. Χείλη μονάχα για φιλία. Τα ψυχάλιστά ματάκια του έχουν από κάτω μία μαδιά λεπτή σκιά. Έρχεται στη ζωή όμορφη και φανταχτερή, μόνον για να χαρή τον έρωτα. Άγαπασε, απολαμβάνει τον έρωτα και πεθαίνει!

Ο Έρρικος Φάμπρ, ο διάσημος έντομολόγος ένα βράδυ στο σπίτι του, καθώς έμελετοσε την πεταλούδα αυτή, έπαθε ένα με-

γάλο ξαφνικό. Το ίδιο άπνογευμα είχε βγεί από το κουκούλι της μία θηλυκή πεταλούδα και την είχε βάλει κάτω από έναν συρματίνο κώδωνα. Καθώς ήταν καλοκαίρι είχε αφήσει ανοιχτά τα παράθυρα και το θράσυ, με τα φώτα είδε να πλημμυρίζει το σπίτι από άσπρες πεταλούδες του αυτού είδους, οι οποίες έστησαν έναν τρελλό και άτελειωτο χορό γύρω απ' τον συρματίνο κώδωνα. Πώς θρέθηκαν; Του φάνηκε πολύ περίεργο γιατί είνονχε έρευνήσει οπτικά προς οπτική όλη την γύρω έξοχική περιοχή του για να βρει ένα ζευγάρι απ' αυτές και δεν το κατάφερε. Βρέθηκε τότε στην ανάγκη να φέρη απ' αλλού. Άφου, ωστόσο, δεν υπήρχαν εκεί γύρω τέτοιες πεταλούδες, από που ξεφύτρωναν οι αυτοί οι γαμπροί; Ο Φάμπρ έκλεισε τότε τα παράθυρα και τις αιχμαλώτισε για τα πειράματά του.

Παρατήρησε τότε πως όλες έρχονταν από την αντίθετη διεύθυνση που φασούσε. Άρα με τον αέρα η θηλυκή πεταλούδα τους έστειλε τρυφερά μηνύματα την ίδια μέρα που έβγαινε απ' το κουκούλι της. Για να πεισθή καλύτερα, έκλεισε την πεταλούδα κάτω από έναν γυάλινο κώδωνα έρμητικά κλεισμένο, τον έτοποθετησε σε μέρος που να φαίνεται από παντού και άπλωσε μερικούς αιχμαλώτους αρσενικούς. Ούτε καν την πήραν γομπάρι. Έκαιαν μερικούς γύρους μέσ' στο δωμάτιο ψάχνοντας να την βρουν. Απαισιότητα καν κι' έφυγαν απ' τ' ανοιχτό παράθυρο.

Ο Φάμπρ ευέκφθηκε τότε κι' έτοιψε στην κοιλιά της θηλυκής πεταλούδας ένα κομμάτι φανέλλα και άφου έκλεισε πάλι την πεταλούδα στον γυάλινο κώδωνα, άφησε τη φανέλλα επάνω στο τραπέζι και άπλωσε νέους αιχμαλώτους. Ε λοιπόν: Μαζεύτηκαν όλοι στη φανέλλα και έμαζωξαν ποίος θα πρωτοκαθήσει σ' αυτήν, χωρίς να ενδιαφέρονται διόλου για την ίδια την πεταλούδα, που λαχταρούσε δίπλα τους απ' τον πόθο τυπώνοντας τις όμορφες φτερούγες μέσα στον γυάλινο κώδωνα. Τους έδιωξε από τη φανέλλα, έτριψε ν' αυτήν τη μύτη του και εξαφάνισε τη φανέλλα. Η μύτη του έντομολόγου έγινε τότε, περιζήτητα ύψη και όλοι προσπαθώντας να την περιυψώσουν. Είσε κι' έπαθε όποτε να τους διώξει.

Το πιο περίεργο ωστόσο, ήταν πως η θηλυκή πεταλούδα δεν έπρόδιδε καμιά μυρωδιά για την ανθρώπινη όσφρηση. Ακόμη και παιδιά, που έχουν οξύτερη την όσφρηση, δεν αισθάνθηκαν καμιά μυρωδιά.

Η πεταλούδα έμυριζε μόνον για τους αρσενικούς. Είνε κι' αυτό ένα από τα μυστικά της φύσεως.

Γραφείον πληροφοριών

Μιά εύχарιστη ιστορούλα υπό ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΡΟΜΠΕΡΤΙ

Κορί μου άρχισε να λήη ο νέος στον διευθυντή του Πρακτορείου πληροφοριών εα επιθυμούσα να ζητήσω πληροφορίες για μία δεσποινίδα, θέλω να μάθω κάθε τι που την άφορα, καταλαβαίνετε.

—Πώς πάς, καταλαβαίνω! άπήνησε με προθυμία ο διευθυντής του πρακτορείου. Άκριβεία και έχευμθείαι! Αυτό είναι το έμβλημά μας. Περπάστε την Δευτέρα και θα μάθετε κάθε τι που άφορα την δεσποινίδα για την όποιαν ενδιαφέρεστε. Η άμοιλή μας είναι διακόσια φράγκα, προπληρωτέα.

Ο νέος έβγαλε από το πορτοφόλι του δύο εκατόφραγκα και τα έδωσε στον διευθυντή, ο όποιος, άφου τα εσέπωσε του είπε: —Και τώρα δώστε μου το όνομα και την διεύθυνση της δεσποινίδος καθώς και τα δικά σας.

—Μαρία Μπινί, δδός Μπέμπο 10. Έγώ λέγομαι...

Έκοντοστάθηκε λιγάκι, σάμπως έπρόκειτο να δώση τα στοιχεία του για να το δ'ποβάλουν καμιά μήνυση και μετά είπε: —Λέγομαι Τζέο Ρομίνι και μένω στην δδόν Άφθνιου άριθμός 4.

—Έν τάξει, εύχαριστώ είπε ο διευθυντής. Δεν μάς χαλάεται άλλο τίποτε. Την Δευτέρα, αυτή την ώρα θα έχετε την άπάντησή. Καλημέρα σας.

★
Τη Δευτέρα, ο νέος παρουσιάστηκε άκοίως την ίδια ώρα. Μόλις τον είσε, ο διευθυντής του παρέδωσε έναν κλειστό φάκελλο. Ο νέος τον πήρε, εύχαρίστησε, έβγαινε απ' το γραφείο με την άγωνία στην ψυχή έπορεύετο μερικά δέκατα στο πεζοδρόμιο, έσταμάτησε, άνοιξε τον φάκελλο κι' έβιάσθησε.

«Πληροφορία δια την δεσποινίδα Μαρίας Μπινί γεννηθείσαν την 25ην Οκτωβρίου 1919. Οικονομική κατάσταση: η οικογένεια της είναι μόνον σημαντική κατάστασιν εις μίαν Τράπεζαν. Ο πάτερ της είνε ιδιοκτήτης μιάς οικίας εις την δδόν Ρώμης 20. Η δε-

σποινίς ύπηρετεί ως δακτυλογράφος εις ένα δικηγορικόν γραφείον με μισθόν 100 φράγκων τών μηνών. Αισθηματικά σχέσεις: η δεσποινίς συναντάται μαζί σας τρείς έως τέσσαρες φορές την εβδομάδα, κατά τάς έννας το βράδυ και έπιστρέφει εις το σπίτι της ελίγιν μετά τα μεσάνυχτα. Φαίνεται ότι σάς είνε άφωτισμένη και σάς άγαπά. Δεν προκύπτει άλλο τίποτε δια λογαριασμών της, έκτός από μίαν άλλην γνωριμίαν καθαρώς πτωικήν. Πρόκειται περί ένδς άνέργου νεου που δεν έχει καμμίαν προκοπή και συνεπώς δεν ήμπορει να ληφθή σοδαράς απ' όψιν».

Ο νέος φανόταν καταγοηυμένος! «Αυτή τη φορά σκεφτόταν νομίζω πως την κατάφερα καλά τη δουλειά μου! Έπαυλι στην Παλάντζα, καταθέσεις στην Τράπεζα σπiti στην δδόν Ρώμης, Περιφνη! Έπειτα μ' άγαπάει η λατρευτή αυτή νέα με λατρεύει πραγματικά!».

Έξακολούθησε το δρόμο του σιγασφύριζοντας εύχαριστημένος. Έξαφνα όμως έσταμάτησε σαν κάτι να θυμήθηκε. Έβγαλε πάλι τον φάκελλο έβιάσθησε τις πληροφορίες τις ξαναδιάβασε δύο τρείς φορές. Έκαμε άνοιξη μερικά δέκατα σαν άποδλακομένος. Είνε βαθιά πως ένλύτωσε από ένα άποκνηντο που ένάντησε να τον παροσύνη.

—Τι θάκας που είμαι! έφώναξε τέλος ανήλυντας με θυμό το χαρτί με τις πληροφορίες.

Γιατί να τί είχε συιθή:

Το σημείωμα αυτό με τις πληροφορίες που άφωροσαν την δεσποινίδα Μαρίας Μπινί ήταν κλεισμένο σ' έναν φάκελλο που είχε απ' έξω το όνομα του κυρίου Τζέο Ρομίνι. Αλλά ο νέος που ήησε τις πληροφορίες αυτές λεγόταν Ευσέβιος Μαρζοτίνι, ο άναφερόμενος ως «άνεργος» και «όποιος θέλοντας να μην έκπεθή έδωσε στο γραφείο πληροφοριών το όνομα ένδς στενού και άναπημένου φίλου του, του κυρίου Τζέο Ρομίνι προς τον όποιον και όφειδόνταν οι πληροφορίες αυτές.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΡΟΜΠΕΡΤΙ

ΘΑΛΑΣΣΕΣ

από γάλα!

Η θάλασσα δεν έχει παντού το ναλάζιο γρώμα που ξέρομε. Στά μέρη όπου ο ούρανός είνε πάντα συννεσιασμένος, όπως στα παράλια της Όλλανδίας, ή θάλασσα έχει ένα σκούρο σταχτι χρώμα που προκαλεί ένα είδος τρόμου σ' έμάς, τους ανθρώπους της γαλλικής Μεσογείου.

Υπάρχουν όμως άλλα μέρη, στα όποια ή θάλασσα παίρνει ένα λευκό γαλακτώδες χρώμα, χωρίς να έχη σ' αυτό καμιά επίδρασις ο χρωματισμός του ούρανού.

Αυτό συμβαίνει στους κόλπους της Βεν γάλης και του Άντεν, καθώς και στη θάλασσα της Ιάδας.

Η θάλασσα στα μέρη αυτά έχει ένα γαλακτώδες γρώμα που άπλώνεται σε έκταση πολλών μιλίων και που προκαλεί την έκπληξι εκείνων που ταξιδεύουν.

Τόση είνε ή λευκότης του γρώματος, ώστε είνε αδύνατον να διακρίνη κανείς επάνω στις θάλασσες αυτές και τον έλαζοτο κυματισμό. Ακόμη και τον αλγάκι που σχηματίζει πίσω της ή έλιε των θαυριών που ταξιδεύουν δεν είνε ορατό και έτσι δυσκολεύεται κανείς να αντίληφθ ήν κίνησι των σκαφών.

Πραγματικά οι θάλασσες αυτές έχουν μιά περίεργη ομοιομορφία και ένα είδος άκίνησίας που προκαλόν ένα σφίξιμο εις την καρδιά, κάτι σαν δέος και τρόμο.

Διαφορές έξηγήσεις έδόθηκαν από τους έπιστήμονας για την άφορη στην όποια όφειλεται το περίεργο αυτό σαινόμενο.

Είπαν έξωφνα ότι όφειλεται στο ότι ή άτμόσφαιρα στα μέρη αυτά, όπου οι θύελλες είνε συχνότερες, είνε φορτωμένη από ήλεκτρισμό και ότι το γαλακτώδες αυτό γρώμα είνε ένα είδος ήλεκτρικής άκτινοβολίας που είνε διασκορμμένη σ' όλη την έπιφάνεια της θάλασσης.

Μιά άλλη θεωρία είνε ή έξης: Οι θάλασσες αυτές κλείουν τον μεσολύτρω άριθμό ψαριών όσοτακάν και φύτάν. Τα θάλασσια αυτά έζωα και φυτά πεθαίνουν κατά έκαστονάδε, γυλιόδων καθημερινώς, ή άποσύνθουνε δε τών πτωμάτων τους προκαλεί ένα ειδικό τοξικό ύγρό, το όποιον δίνει τον περίεργο χρωματισμό της στη θάλασσα.

Μίλησαν ακόμη για τα σάγα που άποθέτουν τα δισεκατομμύρια αυτών των ψαριών επάνω στη θάλασσα.

Άλλ' ή τελευταία αυτή θεωρία δεν μπορεί να είνε σωστή, γιατί οι θάλασσες της Ιάδας, της Βενγάλης και του Άντεν έχουν αυτό το γαλακτώδες γώμα σ' όλο το βάθος των.

Αυτό άποδείχθηκε γιατί άνέβασαν νερό από τον θυό της θάλασσης μέσα σε κλειστά δοχεία για να μην είνε δυνατή ή άναμίξις του με νερό των άλλων στρωμάτων.

Παρατήρησαν τότε ότι και το νερό αυτό είνε το ίδιο γαλακτώδες γρώμα. Τελευταία όμως έπροτάθηκε μιά έξηγησις, που φαίνεται ότι είνε και ή πιο σωστή.

Είχε παρατηρηθή από καιρό ότι μέσα στις θάλασσες αυτές ζούν δισεκατομμύρια μικροσκοπικά ψαριά, που το σώμα τους είχε μιά φωσφορίζουσα έπιφάνεια.

Το μήκος αυτών των ψαριών δεν υπερβαίνει το ένα ή δυό έκαστοστόμετρα, συναντώνται δε κατά μεγάλα κοπάδια προσκολλημένα το ένα επάνω στο άλλο και σχηματίζουν ένα είδος μικρών κινουμένων νησιδών.

Τα ψαρία αυτά έάν ή έν λόγω θεωρία είνε σωστή, είνε εκείνα που δίνουν στην θάλασσα το γαλακτώδες γώμα της.

ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ



ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

ΕΛΑΒΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

28ον

— Άναψε μερικά κλαριά και διάταξε την έφοδο. Θα σκαρφωλώσω έγώ πρώτος επάνω στον τοίχο κι' έτσι, με τη βοήθεια του Θεού, θα με ίδουνε όλοι!...

—Θα σε ίδουνε όμως και οι Πράσινοι, έκανε ο Λακουζόν.

—Και τί πειράζει; Ο Λακουζόν με την καρδιά πλημμυρισμένη από μιά κακή προαίσησι, δεν μπόρεσε παρά να ύπακοψη στην έπιθυμία του έφημεριού.

Διέταξε να βάλουν φωτιά σε μερικά χαμόκλαδα που ήταν εκεί πέρα, κι' ένφ ή λάμψη τους έφωτίεζε το κόκκινο ράσο του Μαρκίς, ένφ οι άντάρτες έπαιρναν νέο θάρρος από την άπροσδόκητη εκείνη θέα, ο λοχαγός διέτασε την έπιθύση.

Οι άντάρτες, που άνεθάρρησαν μετά την πρώτη άπογοήτευσι, άρχισαν να σκαρφωλόνουν στις άνεμόσκαλες. Ο έφημεριός άνέβαινε πρώτος, ακολουθούμενος από τον Λακουζόν.

Μιά φοβερή ομοβροντία άκούστηκε από τα παράθυρα του πύργου και απ' τις επάλξεις του προμαχώνα.

—Σβύστε τις φωτιές! έφώναξε ο Μαρκίς. Έμπρός, για την έλευθερία!.. Λακουζόν!..

—Λακουζόν!.. Λακουζόν!.. έπανάβασαν οι όρεινοί, και έμψυχωμένοι από την πολεμική έκλειψη κραυγή ώρμησαν επάνω στον προμαχώνα με άνατάσχητη όρμη.

Άλλά ο έφημεριός δεν ήταν πιά επί κεφαλής: είχε πέσει στην άγκαλιά του λοχαγού και του Γκαρμπάς.

Ήταν θανάσιμα τραυματισμένος. Το αίμα που του άνέβαινε στο στόμα τον πληγωμένο στήθος, του έπνιγε τη φωνή. Όστόσο, ύστερα από λίγο, βρήκε τη δύναμι να πη: —Άκουσε, Κλαυδία... οι άντάρτες έχουν πисти και πεποιθήσι στο κόκκινο πουνάμισο... μην τους άποθαρρύνε... δεν είνε ανάγκη να μάθουν ότι ο έφημεριός Μαρκίς απέθανε!..

—Απέθανε!.. έπανάλαβε ο Λακουζόν με κατάπληξι. Όχι, δεν είνε δυνατόν... δεν θα πέθανες!.. Δεν πρέπει να πεθάνεις!..

—Μετά ένα λεπτό, έξηκολούθησε ο έφημεριός με φωνή σβυστή, όλα θα έχουν τελειώσει... Μην χάσεις την ψυχράμα σου, τέκνον μου, και νασαι δυνατός... Θα με θάψουν στην πεδιάδα του Σαρακινού,

το θέλω... και πρό παντός ο τάφος μου να φυλάξη το μυστικό του κόκκινου ράσου... Κύριε και Θεέ μου! προστάτευσε την έλευθερία της χώρας μας, για την όποιαν έχυσα το αίμα μου... Θεέ μου... ειλόγησε τα όπλα των ύπερασπιστών της Κομητείας...

Η φωνή του Μαρκίς γινόταν όλο και πιο άδύνατη. Η άκαμψία του θανάτου άρχισε ν' άπλώνεται επάνω του. Παρ' όλα ταύτα βρίσκει τη δύναμη να προσθέση:

—Το χέρι σου... τέκνον μου... το μυστικό... φεύγω...

Μετά, σωρίστηκε στην άγκαλιά εκείνου που τον κρατούσε. Ήταν νεκρός.

Ο Λακουζόν συντετριμμένος από τον πικρότερον πόνο που είχε δοκιμάσει ποτέ, θέλησε για μιά στιγμή ακόμη ν' άμφιβάλλη για την τρομερή πραγματικότητα. Εγονάτισε κοντά στο πτώμα του Μαρκίς και άκούμπησε το χέρι στην καρδιά του. Άλλά έδώ πως είχαν όλα τελειώσει.

Η γενναία εκείνη καρδιά έπαψε πιά να χτυπά.

—Θεέ μου! έμουρμούρισε τότε. Γιατί δεν έπηρες έμένα κοντά σου; Γιατί να μείνω έγώ ζωντανός;

Έπρεπε όμως να πνίξη μέσα του την άπέραντη εκείνη λύπη. Δεν ήταν κατάλληλη ή στιγμή για δάκρυα.

Ο Λακουζόν έστράφηκε τότε προς τον Γκαρμπάς, και του είπε με φωνή λυπημένη:

—Πρέπει να έκτελέσωμε την τελευταία έπιθυμία του ήρωος που δεν ύπάρχει πιά! Πρέπει να φυλάξωμε το μυστικό του κόκκινου ράσου. Άύριο θα

σκάψωμε τον τάφο του στην πεδιάδα του Σαρακινού... Όστόσο, πάρε το πτώμα του και πήγαινε να το κρύψεις στους βράχους που είνε πίσω απ' τον πυργίσκο της Βελόνης... Έγώ έπιστρέφω στη μάχη.

Ο Γκαρμπάς, πνιγμένος απ' το κλάμα, έμουρμούρισε μιάν άκατάληπτη άπάντησι, και ο λοχαγός, άνεβαίνοντας την άνεμόσκαλα, ώρμησε μέσ' στη μάχη, μουρμουρίζοντας σε κάθε σπαθιά που έδινε κατά των Πρασίνων:

—Τουλάχιστον θα έκδικηθώ!

Και από τα δύο μέρη έπολεμούσαν με άπερίγραπτη γενναίότητα, και ήταν πολύ τολμαχόνες, έπαρμερίσε μερικά χαμόκλαδα, άνοιξε μιά πορτούλα με το κλειδί που της είχε δώσει ο ίδιος ο πυργοδεσπότης, και τους είπε:

—Τώρα ο πύργος είνε στη διάθεσί σας... Ακολουθήστε με άφοβα και θα σας οδηγήσω.

Λέγοντας αυτά έπροχωρούσι πρώτη στον ύπόγειον διάδρομο, ακολουθούμενη από τον Βαρδζ, τους δυό Σάμ ντ' Ιβέρ και τους άντάρτες, που έπροχωρούσαν άνα δυο.

Όταν έφθασε στο νυστηριώδες διαμέρισμα, κλεισμένο από την εικόνα του τελευταίου Βωντραί, ή Γκίτα έσταμάτησε και είσε του Βαρδζ:

—Συνταγματάρα, μονάχο αυτή ή πόρτα σας χωρίζει από το έσωτερικό του πύργου.

Ο Βαρδζ έσπασε την πόρτα με το σπακούρι που κρατούσε κι' έπήδησε μέσα στο δωμάτιο φωνάζοντας:

—Λακουζόν!.. Λακουζόν!.. Καμιά δεκαριά Πράσινοι που έπροβολούσαν από τα παράθυρα κατά των άνταγτών, άρέθηκαν σκοτωμένοι προτού άκούη προφθασούν να ύπερασπισθούν.

Έν τω μεταξύ ο Τριστάνος ντ' Σάμ ντ' Ιβέρ και ο Ρολάνδος έσπευσαν ν' άνοίξουν την πόρτα που έπικοινωνούσε με την ταράτσα. Ο Τριστάνος σκεφτόταν τη Λευκή ντ' Μιρεμπέλ και ο Ρολάνδος την Έγκλαντίνα. Γι' αυτό έφώναξαν και οι δυό μαζί:

—Στόν πυργίσκο της Βελόνης!

—Τί θέλετε; ρώτησε.



Ο Βαρδζ έσπασε την πόρτα με το σπακούρι του.

—Έλάτε μαζί μου, συνταγματάρα, είπε μιά σιγανή φωνή. —Πούδες είσαι; —Είμαι ή Γκίτα... —Πού θα με πάς; —Σ' ένα μέρος όπου ή παρουνία σας είνε απαραίτητη. —Κι' έδώ, έκανε ζωηρά ο Βαρδζ, ή παρουνία μου δεν είνε απαραίτητη;

—Είνε όμως πολύ περισσότερο εκεί όπου θα σας πάω έγώ, γιατί ή κατάληψις του πύργου έξαρτάται απ' αυτό που θα κάνετε τώρα.

Ο Βαρδζ εκάταλαβε ότι έπρεπε να την άκολουθήση.

Η Γκίτα τον ώδήγησε έξω απ' τον πύργο, προς το δρόμο, όπου συνήντησαν τών Τριστάνος ντ' Σάμ ντ' Ιβέρ και τον υιόν του, που επί κεφαλής διακοσίων όρεινων, έπήγαν να βοηθήσουν τους πολιορκητάς.

Τους είπε ν' αλλάξουν κατεύθυνσι, και άφου τους πήγε στους πρόποδας του βράχου όπου έστηρίζοντο οι προμαχώνες, έπαρμερίσε μερικά χαμόκλαδα, άνοιξε μιά πορτούλα με το κλειδί που της είχε δώσει ο ίδιος ο πυργοδεσπότης, και τους είπε:

—Τώρα ο πύργος είνε στη διάθεσί σας... Ακολουθήστε με άφοβα και θα σας οδηγήσω.

Λέγοντας αυτά έπροχωρούσι πρώτη στον ύπόγειον διάδρομο, ακολουθούμενη από τον Βαρδζ, τους δυό Σάμ ντ' Ιβέρ και τους άντάρτες, που έπροχωρούσαν άνα δυο.

Όταν έφθασε στο νυστηριώδες διαμέρισμα, κλεισμένο από την εικόνα του τελευταίου Βωντραί, ή Γκίτα έσταμάτησε και είσε του Βαρδζ:

—Συνταγματάρα, μονάχο αυτή ή πόρτα σας χωρίζει από το έσωτερικό του πύργου.

Ο Βαρδζ έσπασε την πόρτα με το σπακούρι που κρατούσε κι' έπήδησε μέσα στο δωμάτιο φωνάζοντας:

—Λακουζόν!.. Λακουζόν!.. Καμιά δεκαριά Πράσινοι που έπροβολούσαν από τα παράθυρα κατά των άνταγτών, άρέθηκαν σκοτωμένοι προτού άκούη προφθασούν να ύπερασπισθούν.

Έν τω μεταξύ ο Τριστάνος ντ' Σάμ ντ' Ιβέρ και ο Ρολάνδος έσπευσαν ν' άνοίξουν την πόρτα που έπικοινωνούσε με την ταράτσα. Ο Τριστάνος σκεφτόταν τη Λευκή ντ' Μιρεμπέλ και ο Ρολάνδος την Έγκλαντίνα. Γι' αυτό έφώναξαν και οι δυό μαζί:

—Στόν πυργίσκο της Βελόνης!

—Τί θέλετε; ρώτησε.

—Εσώθηκαμε!..

Οι δυό γυναίκες παρακολούθησαν με τη σκέψι των άνδων περισσότερο από μιάν ώρα, αλλά

λά δεν έβλεπαν τίποτε και ή-
ταν υποχρεωμένες να βγάδουν
συμπεράσματα από τις κραυγές
του θριαμβού και του θμού,
και μόνο απ' αυτό εκαταλάβαι-
ναν ποιά από τις δυο μερίδες
έπικρατούσε.

Έξαφνα, ενώ οι Πράσινοι
υποχωρούσαν από τον πρώτον
περίβολον, κλεινόντας πίσω
τους την δεύτερη πύλη και ση-
κώνοντας τη δεύτερη κρεμαστή
γέφυρα, ή Λευκή άκουσε τη
φωνή του πυροδοεσπότου ν'
άντηχη στην ταράτσα, κάτω απ'
τον πυργίσκο. Ο Άντιντ ντε
Μοντεγκιού έδινε μερικώς δια-
ταγές σ' έναν από τους ύπη-
ρέτες του.

Άκούοντας αυτή τη φωνή,
ή Λευκή ντε Μιρεμπέλ κόντευε
να λιποθυμήσει. Την ίδια στιγ-
μή ή πόρτα της σκάλας άνοιξε
και ο κρότος σπινθηρών αντί-
χρησε στα σκαλοπάτια.

Ο πυργοδεσπότης ανέβαινε
έπάνω.

—Θεέ μου! έμουρμούρισε ή
Λευκή τρελλή απ' τον φόβο.
Θεέ μου, προστάτευσέ μας!..
Και χωρίς ν' απαντήσει στις
ερωτήσεις της Έγκλαντίνας
που έτρώμαζε από τον τρόμο
της μητέρας της, την άρπαξε
στην άγκαλιά της, εσώκωσε το
παραπέτασμα που έκρυβε τη
σκάλα απ' την όποιαν ανέβαι-
ναν στο έπάνω μέρος του πυρ-
γίσκου, έδωσε την νύκτα να κα-
θήση σ' ένα από τα σκαλοπά-
τια αυτά και της έψιθύρισε:

—Μην κουνιθής καθόλου!..
Μη βγάλης τοιμουδιά, γιατί εί-
μαστε χαμένες και οι δυο!..
Μετά ξανάκλεισε το παραπέτα-
σμα, έμπηκε στο δωμάτιο, κι έπει-
δη ένοιωσε τα γόνατά της να
λυγίζουν, έκαθρε, ή μάλλον
σφωρίστηκε έπάνω στο κρεβ-
βάτι.

Ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού,
κρατώντας στο ένα χέρι το αλ-
ματωμένο σπαθί του και στο
άλλο ένα φώς, παρουσιάστηκε
στο κατώφλι.

Είλαι αδύνατον να φαντασθί
κανείς τίποτε το πιο αταίσιον
και φοβερό από την όψη του.
Έπληρώσε άρχα προς το
τράκι, όπου άφρησε το φώς,
έβαλε το σπαθί στη θήκη του,
μετά έστράφηκε προς το μέ-
ρος της Λευκής, και σταυρώ-
νοντας τα χέρια στο στήθος,
ένώ ένα σατανικό χαμόγελο του
έξάρωνε τα χείλη, εκάρωσε
το βλέμμα του στα παραμορ-
φωμένα χαρακτηριστικά της
δυστυχής έκείνης γυναίκας, κι
έμεινε έτσι άκίνητος, επί ένα
λεπτό της ώρας.

Η Λευκή, τρομοκρατημένη,
έτρεμε κάτω από το διαπερ-
στικό εκείνο βλέμμα, που έ-
μοιαζε με το βλέμμα ενός φαρ-
μακερού φιδιού.

Τέλος, ή φυλακισμένη έ-
μουρμούρισε:

—Προς Θεού, τί θέλετε από
μένα;

—Σας τρομάζω, ή;

Η Λευκή έσπυψε το κεφάλι
χωρίς ν' απαντήσει.

—Στον θάνατο! έμουρμούρι-
σε ή φυλακισμένη τελείως έμ-
μηδενισμένη.

—Στη ζωή! απήντησε ο Άν-
τιντ. Ο Τριστάνος δεν απέ-
θανε! Ο έγγονος του δολο-
φόνου του βαρώνου Βοντράι,
ο άνθρωπος που μούκλειπε την
μνηστή, είναι αιχμάλωτός μου,
και είκοσι χρόνια τώρα κλαίει
και υποφέρει σε μια φυλακή
του πύργου μου. Ο Τριστά-
νος βρίσκεται εδώ, κοντά σας!

—Δημιέ! έφώναξε ή Λευκή
σ' ένα πραγματικό παραλήρη-
μα. Λες ψέματα! Αυτό που
μου είπατε είναι άνήκουστο
ψέμα, γιά να με κάνετε να υ-
ποφέρω περισσότερο!..

—Όστε λοιπόν δεν με πι-
στεύετε;

—Όχι, δεν σας πιστεύω!..
—Θα με πιστέψετε όταν σε
λιγάκι ο Τριστάνος ντε Σάμ
ντ' Ιδέρ θα βρίσκεται εδώ,
προστώτα σας; Θα με πιστέ-
ψετε όταν τον ιδήτε δεμένον,
φιμωμένον, άνίκανον να κά-
μει την παραμικρή κίνηση; Ό-
ταν ν' άκούσετε να του λέω ότι
την γυναίκα αυτήν που του έ-
κλεψα ενώ όταν ήταν νέα, ώ-
ραία και ύγιής, του την ξανα-
δίνα σήμερα γερασμένη και
πρωσιμένη, ντροπιασμένη απ'
τα χάρδια μου μιας νύχτας όρ-
γίων;

—Θα με πιστέψετε όταν θα
σας αφήσω μόνους, τους δυο
σας, μέσα σ' αυτόν τον πυρ-
γίσκο που θα ζωσθί απ' τις
φλόγες μιας τεραστίας πυρκαϊ-
ας; Γιατί θέλω να τελειώσω
με μια πυρκαϊά πρωτοφανή
τους νέους γάμους σας, και ο
τρούλλος του πυργίσκου θα
σφωρίσθι άπάνω σας τη στιγ-
μή που θα έγκαταλείψω τον
πύργο! Θα με πιστέψετε, Λευ-
κή ντε Μιρεμπέλ, όταν θα σας
πώ: «Θα πεθάνετε, και ο Τρι-
στάνος ντε Σάμ ντ' Ιδέρ θα
πεθάνη μαζί σας!»;

Ο πυργοδεσπότης έσώπασε,
περιμένοντας την άπάντησή της
Λευκής. Αλλά ή Λευκή δεν
μπορούσε ν' απαντήσει.

Τα λόγια έσβυναν στα χεί-
λη της, απ' όπου έβγαине μια
πνοή σαν στερνή πνοή άγω-
νίας.

Η καρδιά του κτήνους χτυ-
πούσε με άγρια χαρά.

—Εκείνη τη στιγμή κρότος θη-
μάτων άντήχησε στη σκάλα.

—Άκούστε! είπε ο πυργο-
δεσπότης. Άκούστε!.. Η
καρδιά σας δεν χτυπάει πιο
δυνατά; Το έρώτημα της ά-
γάπης, και της έλπίδας δεν
χρωματίζει το πρόσωπό σας;
Νά ο μνηστήρ που έρχεται, να
ο σέβυγος τον όποιον έπερι-
μένατε, να ο Τριστάνος ντε
Σάμ ντ' Ιδέρ.

—Καλά είπατε, Άντιντ ντε
Μοντεγκιού! απήντησε μια φω-
νή στο κατώφλι της πόρτας.
Νά ο μνηστήρας, να ο έκδι-
κτής!..

Ο άρχων του Άετού τινά-
χθηκε κι' έστράφηκε άπότομα
προς τα όπίσω.

Ο βαρώνος Τριστάνος και
ο Ρολάνδος, και οι δυο με το

σπαθί στο χέρι, έστέκοντο ά-
πέναντί του.

—Ποιοι είσαστε σεις; έρώ-
τησε ο Άντιντ ντε Μοντεγ-
κιού βάζοντας το χέρι στη λα-
δή του ξίφους του.

—Είμαι αυτός που περιμένα-
τε, απήντησε ο Τριστάνος, εί-
μαι ο βαρώνος ντε Σάμ ντ' Ι-
δέρ.

—Τότε λοιπόν, έφώναξε ο
Άντιντ ντε Μοντεγκιού όρ-
μώντας έπάνω στον βαρώνο,
με σηκωμένο το σπαθί, τότε
λοιπόν θα πεθάνετε!..

Αλλά συνήτησε την αιχμή
του ξίφους του πατέρα και του
παιδιού, ώστε άναγκάστηκε να
υποχωρήσει!..

—Οι εύπατρίδαι δεν δια-
σταυρώνουν ποτέ το ξίφος
τους με ληστές, απήντησε ο βα-
ρώνος, άποκρούοντας τους
σπαθισμούς του πυργοδεσπό-
του χωρίς όμως και να τον
χτυπή. Κοντά μου παιδιά!

έφώναξε μετά στους δικούς του.
Μερικοί άντάρτες άρμησαν
μέσα στο δωμάτιο όπου συνέ-
βαιναν οι τρομερές σκηνές που
άφηγούμεθα. Περιεκυλίωσαν
άμέσως τον Άντιντ ντε Μον-
τεγκιού και σε μια στιγμή
τον άφώπλισαν και τον έδεσαν.

Έπειτα, σε ένα νεύμα του
Ρολάνδου, οι άντάρτες έφυ-
γαν.

—Πού είναι ή Έγκλαντίνα;
ερώτησε σιγά ο νέος την
Λευκή.

—Την έχω κρυμμένη εδώ
μέσα, απήντησε αυτή.

—Ο Μοντεγκιού την είδε;
—Όχι.

—Δόξα να έχω ο Θεός! έ-
μουρμούρισε ο Ρολάνδος. Και
δεν πρέπει να μάθω ποτέ ότι
ο κακοτύπος αυτός είναι πα-
τέρας της!

—Βλέπετε πολύ καλά, άρ-
χων του Άετού, έξηκολούθησε
ο Τριστάνος ενώ ο Άντιντ
άφρισμένος από τον θυμό του
προσπαθούσε του κόκνου να κό-
ψη τα σχοινιά με τα όποια ή-
ταν δεμένος, βλέπετε πως είχα
δικηό όταν σας έλεγα ότι ο
Θεός σας κατεδίκασε. Είσα-
στε δεμένους χειροπόδαρα, βρι-
σκώσατε στη διάθεσή μας, και
άν δεν σας σκοτώσωμε όπως
σας αξίζει, αυτό συμβαίνει έ-
πειδή άλλοι πρέπει να σας κρί-
νουν, να σας καταδικάσουν
και να σας επιβάλουν μια ποι-
νή έν συγκρίσει με την όποιαν
μια σπαθιά στο στήθος θα ή-
ταν κάτι το πολύ άσχημο!..

Ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού
έκατάλαβε πως όλα ήταν χα-
μένα γι' αυτόν και ότι δεν έ-
πρεπε να τρέφει την παραμυ-
κή έλπίδα γιά τη σωτηρία
του.

Τότε τον κατέλαβε ένας ά-
πειρίγραφτος τρόμος. Χτυπούσε
τα δόντια του και κρύος ιδρώ-
τας του είχε μουσκέψει το μέ-
τωπο, ενώ το κορμί του δλό-
κληρο έτρεμε σαν καλάμι στο
φύσημα δυνατού άνέμου.

Έπειτα από την θρηνηδία
της τύχρας που τον έχαρο-

κλήρισε επί τόσον καιρό, ο άρ-
χων του Άετού είχε τώρα την
δειλία της ύαινας και του τσα-
καλιού!..

—Τώρα λοιπόν τρέμετε και
φοβάσαστε! έφώναξε ο Τρι-
στάνος ντε Σάμ ντ' Ιδέρ.

Σεις, που λίγο πριν είσατε
τόσο περήφανος και άπειρητι-
λός, σκύβετε τώρα το κεφάλι
κάτω απ' το βάρος των τύχη-
ων και του φόβου, προσδόντα,
έπίορκε, ληστή, γιατί έρχόμα-
στε σταλμένοι από την δικαιο-
σύνη του Θεού!..

Ανεβήκατε όλα τα σκαλο-
πάτια του έγκληματος, Άντιντ
ντε Μοντεγκιού!.. Δεν έδι-
στασατε μπροστά στην άπαω-
γή, την άνθρωποκτονία, τον
έκρησμό, και την προδοσία!
Κυττάχτε μπροστά σας και θα
ιδήτε πού σας ώδήγησε ή άτι-
μη αυτή συμπεριφορά σας!..

Έδολοφονήσατε τον πατέρα
της εύγενούς και άτυχης αν-
τις γυναίκας, που άργότερα ά-
νταγκάστηκε να ύποστη την
ντροπή και το μαρτύριο του
συχαμερού έρωτός σας!.. Από
την άτιμία αυτήν γεννήθηκε
έος δυστυχισμένο πλάσμα, μια
νέα την όποιαν έμπιστευήκα-
τε σ' έναν άνθρωπο που τον
γέρατε εδώ με τα μάτια δε-
μένα και το πιστόλι στο στή-
θος!..

Έδολοφονήσατε τον άνθρω-
πον αυτόν στην πλατεία Λου-
δοβίκου γιά να θάψετε μαζί
του το μυστικό, την άποκαλύ-
ψη του όποιου τόσο φοβόσα-
στε!.. Αλλά προτού πεθάνη
ο Πέτρος Πρόστ είχε μιλήσει.

Ο λοχαγός Λακουζόν έλαβε
το τρομερό μυστικό απ' το
στόμα του, και έλαβε από τα
χέρια του ένα μυστηριώδες κό-
σμημα, που ή Λευκή ντε Μι-
ρεμπέλ το έδωσε στον Ιατρό
των Πτωχών κατά την τρομε-
ρήν εκείνη νύχτα. Και το κό-
σμημα αυτό ήταν άρκετό γιά
ν' άναγνωρισθί το κοριτσάκι
που γεννήθηκε τη νύχτα της
δειλής έβδιδης Ιανουαρίου
χίλια έξακόσια είκοσι!..

—Το κορίτσι αυτό είναι πε-
ραμένο! έτραύλισε ο άρχων
του Άετού.

—Όχι, είναι ζωντανό, απή-
νησε ο Τριστάνος. Είναι ζων-
τανό και το γνωρίζετε! Βρί-
σκεται μάλιστα εδώ μέσα, κον-
τά στη μητέρα του: είναι ή
Έγκλαντίνα, είναι ή κόρη
σας!..

—Η κόρη μου!.. επανέλα-
βε ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού.

—Ο Θεός είναι δικαίος, έ-
ξηκολούθησε ο βαρώνος, και
δεν θα ταραξί τα γλυκά άνει-
ρα της νέας με φρικασιειές
άποκαλύψεις!.. Η Έγκλαντί-
να δεν θα κοκινίσει ποτέ γιά
των πατέρα της, γιατί δεν πρό-
κειται να τόν γνωρίσει!.. Θε-
λήσατε να κρύψετε γιά πάντα
το μυστικό της γεννήσεώς
της!.. Ε, λοιπόν, το κατορη-
θώσατε, άρχων του Άετού! Τό
μυστικό αυτό θα πεθάνη
μαζί σας!.. Γιά όλον τον κό-
σο ο Έγκλαντίνα θα είναι ή
κόρη του Ιατρού των Πτω-

χών. Θα διατηρήσει το όνομα
του θετού της πατέρα ως την
ήμέρα που θα πάρη το όνομα
της βαρώνης ντε Σάμ ντ' Ι-
δέρ.

—Πώς είπατε; έτραύλισε με
πνιγμένη φωνή ο κόμης. Πώς
είπατε;

—Η Έγκλαντίνα αγαπάει
το παιδί μου, και το παιδί μοι
της αγαπάει τρελλά!..

—Τό παιδί σας!.. Μα αυτό
πέθανε στην πυρκαϊά του πύρ-
γου των Σάμ ντ' Ιδέρ!.. Η
καταραμένη γενιά σας θα σθύ-
ση μαζί σας!..

—Τό παιδί μου σώθηκε από
τις φλόγες και είναι αντίξιο
του μεγάλου όνόματος που γέ-
ρει και το όποιον θα ξανα-
ζωντανέψη. Νά το εδώ μπρο-
στά σας, άρχων του Άετού!..

Αίγες στιγμές θαθείας σι-
γής άκολούθησαν μετά την θλι-
βερή είδηση που άνεκοίνωσε
ο λοχαγός του βαρώνου. Αλ-
λά ή ξαφνική έκείνη μετάπτω-
σις από την χαρά στον πόνο
μπορούσε να σχολιασθί άσχη-
μα από τους άντάρτες που ή-
ταν εκεί παρόντες και παρα-
κολουθούσαν τη σκηνή. Γι'
αυτό ο λοχαγός διέκοψε άμέ-
σως τη σιγή.

—Ρολάνδε, είπε, άπευθυνό-
μενος στον νέο, ανάλαβε την
άρχηγία μιας συνοδείας από
διακοσίους άνδρες γιά να με-
ταφέρουν στη Σηληιά της Καμ-
πάνας τη μνηστή σου και την
μητέρα της!..

—Δεν θάρητε μαζί μας, λο-
χαγέ;

—Θαρθώ άργότερα.

Ο Ρολάνδος έβγήκε απ' το
δωμάτιο, και ύστερα από λίγο
άφρησε τον πύργο μαζί με την
Λευκή ντε Μιρεμπέλ και την
Έγκλαντίνα.

Ο Λακουζόν, ο Βαρδς και οι
άντάρτες έμειναν μόνοι κοντά
στον Άντιντ ντε Μοντεγκιού,
που ήταν πάντα δεμένος και
φιμωμένος, έπαλωμένος έπά-
νω στο χαλί που έσκέπαζε το
πάτωμα.

Εκείνη τη στιγμή έμπηκε ο
Σιδεροπόδαρος.

—Λοιπόν, τί συμβαίνει; τον
ερώτησε ο Λακουζόν.

—Όλα είναι έν τάξει, λοχα-
γέ, απήντησε ο ύπασπιστής
του. Όλος ο πύργος βρίσκεται
στά χέρια μας. Δεν υπάρχει
πυθιενά ή παραμικρή αντί-
στασις.

—Καλά.

Ο Λακουζόν έκαμε ένα νεύ-
μα. Μερικοί από τους άντάρ-
τες έσώκωσαν τον άρχοντα του
Άετού, και χωρίς ν' άγγίξουν
τα σχοινιά που τοΰδεναν τα
χέρια και το φριτωτό, έλισαν
αυτά που τοΰδεναν τα πόδια
και τον έμπόδιζαν να περιπα-
τήσει.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
τεύχος του «Θησαυρού»

ΤΟ ΔΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑ'Ι'Τ

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ
ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ»

Ένα άφθάστου πλοκής και ένδιαφέροντος
ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

γεμάτο από σφοδρούς έρωτες, θανάσιμα μίσση, τρομακτι-
κές έκδικήσεις, σαδιστικά πάθη και αίματηρές μονομα-
χίες. Και όλ' αυτά μέσα σε μιάν άμρόσφαιρα έρεβώδους
μυστηρίου, που την δημιουργεί ή παρουσία στο Παρίσι
ένός Ρώσου προέγνητος που ύπηρξε ο άπανθρωπότερος
«δαμίρη» απ' όσους έγνώρισεν ή ιστορία.

Κυττάχτε το καλά στο πρόσω-
πο, όπως έντυτάθετε τον πα-
τέρα του και θα ιδήτε ότι ο
Ρολάνδος ντε Σάμ ντ' Ιδέρ
δεν έχει μόνο την ψυχή, αλλά
και τη μορφή του πατέρα του!

—Αυτό είναι αδύνατον! έ-
φώναξε ο κόμης. Είναι αδι-
ύνατον! Οι Σάμ ντ' Ιδέρ και
οι Μοντεγκιού δεν είναι δύνα-
τοι να συγγενέψουν!.. Θα
φονάξω της Έγκλαντίνας πως
είναι κόρη μου και ότι πρέπει
να σας μισή όλους!..

—Δεν θα το κάνετε, άρχων
του Άετού!

—Θα φονάξω!..

Ο Ρολάνδος έκαμε ένα νεύ-
μα στους όρεινους που σκου-
ρύναν έξω από την αίθουσα.
Από απ' αυτούς έφίλωσαν
τον Άντιντ ντε Μοντεγκιού,
που άρχισε να βγάλλει άναρθρε
κραυγές και τέλος σφωρίστη-
κε στο πάτωμα, κάνοντας άτε-
γνωσμένες αλλά μάταιες προ-
σπάσεις γιά να λύση τα δε-
σμά του. Στο τέλος όμως κου-
ράστηκε, έξαντλήθηκε κι' έ-
μεινε άκίνητος σαν πτώμα.

Και ο Τριστάνος με την Λευ-
κή, οι δύο έκείνοι μάστορες
που είχαν επί τέλους σωθί, ά-
κούμπησαν τα χέρια τους στα
σκιμμένα κεφάλια του Ρολάν-

δου και της Έγκλαντίνας.

Ο άρχων του Άετού, άτελ-
πισμένος μάρτυς της σκηνής
αυτής της εύτυχίας, έμούγκρι-
ζε σαν τόν σατανα νικημένο
κάτω από το σπαθί του άρ-
χαγγέλου.

Μιά σκέψις πέρασε τότε από
το νου του Τριστάνου έστρε-
ψε γύρω το βλέμμα κι' έψι-
θύρισε:

—Πού είναι ο έφημέριος
Μαρκίς;

Ο Λακουζόν έγύρισε από το
άλλο μέρος γιά να σκουπίση
ένα δάκρυ που ξεπερόβαλε στα
μάτια του.

Ο Μαρκίς σας περιμένει
στη Σηληιά της Καμπάνας, ά-
πήντησε.

Μετά έτρεξε τον βαρώνο Ι-
διατέρως και του έλεε σιγά:

—Ο Μαρκίς απέθανε, αλλά
δεν πρέπει να το μάθω κανείς.
Ο θάνατός του πρέπει να μεί-
νι μυστικός!.. Αυτή είναι ή
στερνή θέλησις του σκοτωμέ-
νου ήρωα!..

Αίγες στιγμές θαθείας σι-
γής άκολούθησαν μετά την θλι-
βερή είδηση που άνεκοίνωσε
ο λοχαγός του βαρώνου. Αλ-
λά ή ξαφνική έκείνη μετάπτω-
σις από την χαρά στον πόνο
μπορούσε να σχολιασθί άσχη-
μα από τους άντάρτες που ή-
ταν εκεί παρόντες και παρα-
κολουθούσαν τη σκηνή. Γι'
αυτό ο λοχαγός διέκοψε άμέ-
σως τη σιγή.

—Ρολάνδε, είπε, άπευθυνό-
μενος στον νέο, ανάλαβε την
άρχηγία μιας συνοδείας από
διακοσίους άνδρες γιά να με-
ταφέρουν στη Σηληιά της Καμ-
πάνας τη μνηστή σου και την
μητέρα της!..

—Δεν θάρητε μαζί μας, λο-
χαγέ;

—Θαρθώ άργότερα.

Ο Ρολάνδος έβγήκε απ' το
δωμάτιο, και ύστερα από λίγο
άφρησε τον πύργο μαζί με την
Λευκή ντε Μιρεμπέλ και την
Έγκλαντίνα.

Ο Λακουζόν, ο Βαρδς και οι
άντάρτες έμειναν μόνοι κοντά
στον Άντιντ ντε Μοντεγκιού,
που ήταν πάντα δεμένος και
φιμωμένος, έπαλωμένος έπά-
νω στο χαλί που έσκέπαζε το
πάτωμα.

Εκείνη τη στιγμή έμπηκε ο
Σιδεροπόδαρος.

—Λοιπόν, τί συμβαίνει; τον
ερώτησε ο Λακουζόν.

—Όλα είναι έν τάξει, λοχα-
γέ, απήντησε ο ύπασπιστής
του. Όλος ο πύργος βρίσκεται
στά χέρια μας. Δεν υπάρχει
πυθιενά ή παραμικρή αντί-
στασις.

—Καλά.

Ο Λακουζόν έκαμε ένα νεύ-
μα. Μερικοί από τους άντάρ-
τες έσώκωσαν τον άρχοντα του
Άετού, και χωρίς ν' άγγίξουν
τα σχοινιά που τοΰδεναν τα
χέρια και το φριτωτό, έλισαν
αυτά που τοΰδεναν τα πόδια
και τον έμπόδιζαν να περιπα-
τήσει.

(Άκολουθεί)

23



Μιά πρωτότυπη φιλολογική έρευνα

Μιά πραγματική επίδη-
μία αυτοκτονιών έχει ά-
πλωθί στη σύγχρονη φιλο-
λογία και κάνει θραύσι.
Σχεδόν δέν υπάρχει μυθι-
στόρημα, δύο ή τρία πρό-
σωπα του οποίου νά μή
θάλουν τέρμα στη ζωή
τους. Νομίζει κανείς ότι
σανάρθε ή εποχή των ρω-
μαντικών, κατά την οποίαν
οι άνθρωποι για ένα «ναί»
ή ένα «όχι» έστελναν την
ψυχή τους στον Θεό χωρίς
ά το πολυσκεφθόν.

Θά είναι λοιπόν αρκετά
ένδιαφέρον νά ιδούμε κα-
τά ποίο τρόπο αυτοκτονούν
οι ήρωες των μυθιστορημά-
των. Καί επί του προκειμέ-
νου, πρέπει νά παραδεχθώ
με ότι το πιστόλι έκαμε με-
γάλες προόδους καί χρησι-
μοποιείται πάρα πολύ πρὸς
τόν σκοπόν αυτόν.

ΠΙΝΙΓΜΟΙ, ΓΚΡΕΜΙΣΜΟΙ,
ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΟΙ...

Κατά τὰ τέλη του περα-
μένου αιώνα, το πιστόλι
δέν έθεωρείτο από τους α-
πελπισμένους κατάλληλο
γι' αυτοκτονία, καί κατά
την παλαιά παράδοση έπρο-
τιμούσαν το δηλητήριο ή
τόν πνιγμό, όπως λόγω χά-
ριν στο «Ταξίδι του Σαίξ-
πηρ» του Λέοντος Ντωντέ,
όπου οι ήρωες έπεφταν στο
νερό ανά τρείς (οι σύζυγοι
καί ο έραστής) για νά μήν
ξαναβγούν απ' αυτό πιά.

Την ίδια εποχή ήταν καί
άλλοι, όπως στη «Σχολή
Γάμου» του Ζαλού, που
προτιμούσαν νά γκρεμιστούν
κισθόν πέφτοντας από ψη-
λά, καί άλλοι, όπως στο
«Ανθρώπινον κτήνος» του
Ζολά καί στην «Αννα Κα-
ρέννα» που προτιμούσαν
νά πολτοποιηθούν κάτω
απ' τους τροχούς ενός
τράινου.

Το πιστόλι όμως, την Ι-
δια εποχή έννοείται, έγρη-
σιμοποιείτο πολύ λίγο από

ων, μετανοεί κατόπιν γιατί
φοβάται μήπως, πέφτον-
τας, σπάση τὰ περίφημα α-
γαλματάκια με τὰ οποία
είνε στολισμένη έξωτερι-
κώς ή εκκλησία, καί κατα-
φεύγει στο πιστόλι.

“Ας ανάφέρωμε μερικά
άλλα παραδείγματα αυτο-
κτονιών που έγιναν με το
ίδιο όπλο : ο Ζάν Βιαλεί,
γραμματεὺς ενός έγωί-
στού ύπουργού στην «Είρ-
κς» του Μπουρζέ, ο πατέ-
ρας του Ντανιέλ Πραβί
στον «Πύρινο ποταμό» του
Φρανσουά Μωριάκ, ο Ζυλι
έν Ριζέρ στον «Περιπλανώ-
μενο σκλάβο» (δράμα)
του Κιστεμάκερς, ο Πρία-
μος ‘Αποστολάτος στο μυ-
θιστόρημα του Πώλ Μοράν
«Λιούις καί Ειρήνη» καί ή
“Ελεν Φρόσπεργκ σ' ένα
δράμα της Δανίδος συγ-
γραφέως Κάρεμ Μπράμ-
σον ‘Ο καθηγητής Κλέ-
νιφ», όλοι αυτοί έπρότιμη-
σαν το πιστόλι για νά θά-
λουν τέρμα στη βασανισμέ-
νη τους ζωή.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙ- ΡΕΣ

Παρ' όλα ταύτα, υπάρ-
χουν ακόμη οι όπαδοί του
δηλητηρίου, καί όχι μόνον
στα μυθιστορήματα αλλά
καί στην πραγματικότητα.
“Άλλοι είναι πιο πρωτότυ-
ποι ακόμη, όπως ο μπέης
‘Ομάρ ‘Ελ Χουσεϊν που αὐ-
τοκτονεί επάνω στον τάφο
της γλυκεϊδς καί βασανι-
σμένης Γιαμιλέ, σ' ένα μυ-
θιστόρημα του ‘Αντρέ Μπω-
ντέ, ένας από τους ήρωές
του, άφοῦ απέφασισε πρῶ-
τα νά πέση από την στεγή
της Παναγίας των Παρισί

Μοντέρνος όνειροκρίτης

ΓΑΛΟΠΟΥΛΟ

★ “Αν δήτε ότι, περπατώντας στην έξοχή, ένυαντήσα-
τε ένα κοτάδι από γαλόπουλα, το όνειρο αυτό σημαίνει
πως θα έχετε κάποιον άπροσδόκητο καυγά, για λόγους
άσημαντους.

“Ενώ αν όνειρευθήτε πως αγοράσατε στην αγορά ένα
γαλόπουλο, σίγουρα θα παντρευθήτε έναν άνδρα καλόν καί
έξυπνον, που θα σας κάνει εύτυχισμένη.

“Όπως αν δήτε στον ύπνο σας πως σφάζετε γαλόπουλο
καί το έτοιμάζετε για τραπέζι, όπου έχετε καλεσμένους
φίλους, αυτό είναι σημεϊον ότι θα είσθε πολύ τυχερός στη
ζωή καί θα δημιουργήσετε μιὰ θέσι επίζηλον.

“Αν είσθε καλεσμένος σε γεύμα όπου υπάρχει καί γα-
λόπουλο, αυτό είναι καλός οϊωνός καί ένενήντα τοίς έ-
κατόν θ' άποτύχετε στα έρωτικά σας σχέδια.

“Αν, ώστόσο, κατά το γεύμα σας σεργιόουν φτεροῦγα,
είναι πολύ καλός οϊωνός καί θα έχετε έπιτυχίες στον
έρωτα.

“Αν δήτε ότι φυλάτε γαλόπουλα, ή άτυχία θα σας κα-
ταδιώκει για πολόν καιρό καί θα κοπιάσετε πολόν για νά
γίνετε εύτυχής.

τεθί έν χρήσει.

“Άλλοι, πάλι, προτιμούν
το σχοινί, όπως λόγου χά-
ριν ο Σαιν—Ζερόμ, ο απ-
ράξενος ένοικος του οίκο-
τροφείου Κρέμπζνερ στην
«Κακεντρέχεια» του Πιέρ
Μάκ ‘Ορλάν ή ή ιδιότροπη
έκείνη Τζένι στον «Λάκκο
των λεόντων» του Κοϋπριν.
ή ο δυστυχής Φιζάκ στο
Φάμπρ, που έπηρε το θρα-
βεϊόν Νόμπελ. Τέλος, άλ-
λοι πέφτουν στη φωτιά για
νά καούνε ζωντανοί καί
άλλοι στο ποτάμι για νά
πνιγούν, καί δέν παραλεί-
πομε αυτούς που προτιμούν
το καυτό νερό ενός λου-
τρού.

ΚΑΙ ΟΙ...ΣΝΟΜΠ

“Επειτα υπάρχουν καί οι
ραφινισμένοι, οι έκλεκτι-
κοί, αυτοί που θέλουν καί
ή έντελώς έξαιρετικό για
νά τερματίσουν τη ζωή
τους. Στο μυθιστόρημα
«Ένας κύριος από τὸ Σάν
Φραντσίσκο» του ‘Ιβάν
Μπόνιν, κάποιος στην Κεϋ-
λάνη δαγκώνεται επίτηδες
από ένα απ' τὰ μικρά έ-
κείνα μυροπράσινα φίδια
το δάγκωμα των οποίων
προκαλεί έναν πολόν άρνό
θάνατο ένα είδος ήδονικής
νάρκης.

“Επίσης ο Ζάν ντ' ‘Εσμ,
σ' ένα από τὰ μυθιστορη-
ματά του, εγκαταλείπει τόν
τυφλόν ήρώα του στην διά-
θεσι των θηρίων της ινδο-
κινεζικής ζούγκλας. Τέλος
στον «Μαρτίνον ‘Εντι» του
Τζάκ Λόντον, ο ήρωας άφοῦ
περάσει τόν ‘Ισημερινόν,
βυθίζεται σιγά-σιγά στη
θάλασσα, κάτω απ' τ' α-
στέρια τῶν Νότου καί μέ-
νει για πάντα άεπλωμένος
στον ήρεμο βυθό.

Αυτά, τέλος πάντων, μάς
λένε οι στατιστικές, κατά-
τις όποιες το πιστόλι κατέ-
γει την πρώτη θέσι στις
αυτοκτονίες των συγχρό-
νων μυθιστορημάτων. ‘Η
ρομαντικώτερη όμως αὐ-
τοκτονία είναι της ‘Αλμπα
Στένο, στο μυθιστόρημα
«Κοσμόπολις» του Πώλ
Μπουρζέ. ‘Η τρυφερή καί
φιλάσθενη νέα, άποφασι-
σμένη νά πεθάνη, μπαίνει
σε μιὰ θάρκα, στη λίμνη
‘Αλμπάνο καί περιμένει
ώσ πού νά νυντώσει για νά
πεθάνη από ψύξη.

Τέλος, ή πιο κομική αὐ-
τοκτονία είναι εκείνη την
οποίαν προτείνει ένας εύθυ-
μος μυθιστοριογράφος
στον ήρώα του : νά πάη
στο θέατρο καί νά παρσκό-
λουθήση ένα ώρισμένο έρ-
γο, με την έσβασιότητα, ότι
θα τόν πάρη ο ύπνος από
τόν όποιον δέν θα μπορέση
ποτέ νά ξυπνήση.

Γ. ΒΕΡΑΝΣ

‘Ο μυστηριώδης άγνωστος

Περιπετειώδες διήγημα άγωνίας υπό ΜΑΡΙΝΟ

Καθισμένη κοντά στο πα-
ράθυρο, στο μεγάλο δω-
μάτιο που έχρησίμευε για
τραπεζαρία καί κουζίνα,
στο ισόγειο του έξοχικού
σπιτιού, ή Θηρεσία ‘Ερτζ
ήταν άπορροφημένη στην
έφημερίδα που εδιάβαζε ο
άντρας της προτού ξεκινή-
ση για την πόλι, όπου έπρό-
κειτο νά αγοράση μερικά
έργαλεία για την καλλιέρ-
γεια του κτήματος.

Το διάβασμα είχε σκλα-
θώσει όλη της την προσο-
χή : ‘Επρόκειτο για ένα
σοβαρώτατο έγκλημα που
το διέπραξε ένας άγνω-
στος, του οποίου ή έφημε-
ρίδα έλεγε όλα τὰ χαρα-
κτηριστικά. Μετά το έγκλη-
μα, ο δράστης είχε κατορ-
θώσει νά εξαφανισθί καί
όλες οι έρευνες της άστυ-
νομίας για την ανάκαλυσή
του έπληγαν χαμένες.

‘Ηταν ένας άνθρωπος
καμιά πενήνταριά χρό-
νων, μετρίου άναστήματος,
με μαλλιά καί γενειάδα
καστανά πρὸς το κόκκινο,
το πρόσωπο χλωμό, αδύνα-
το, με μιαν ούλη στο άρι-
στερό μάγουλο, μάτια θα-
θυλωμένα, διαπεραστικά.

“Όταν έτελείωσε το διά-
βασμα, ή Θηρεσία ‘Ερτζ έ-
φερε το ένα χέρι της στα
μάτια, σαν για νά διώξη
μιὰ σκέψη που την έβασά-
νιζε.

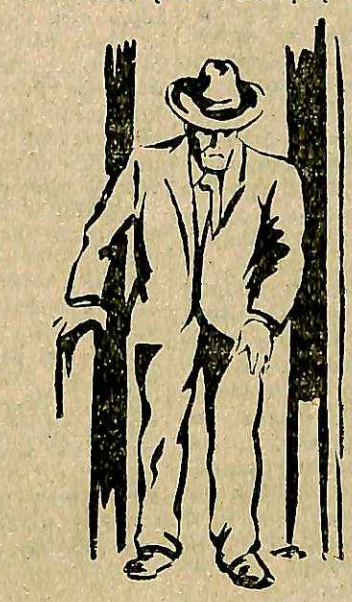
— Είμαι ολομόναχη εδώ
πέρα, έμουρμούριζε. ‘Ο
άντρας μου δέν πρόκειται
νά επιστρέψη προτού νυ-
χτώση καί δέν μπορώ νά
ζητήσω βοήθεια από κανέ-
ναν αν παρουσιαστή μπρο-
στά μου αυτές ο κακοῦ-
ρος. Γιατί κάπου εδώ θα
γυρίξη, δέβαια. Θάναί κα-
λύτερα ν' άμπαρωθώ μέσα
καί νά μήν άνοιξω σε κα-
νέναν, ούτε καί στον..

‘Εσταμάτησε απότομα,
με το στόμα ανοιχτό, καρ-
φωμένη στη θέσι της, κίτρι-
νη σαν το φλουρί καί με
τὰ μάτια γουρλωμένα. “Ε-
νας άντρας είχε παρουσια-
στή στο κατώφλι, ένας ά-
γνωστος καμιά πενήντα
ριά χρόνων, μετρίου άνα-
στήματος, με κοκκινωπά
μαλλιά καί γενειάδα, το
πρόσωπο χλωμό καί αδύνα-
το καί μιαν ούλη που του
κατέβαινε από τόν κρότα-
φο δεξ το στόμα. Γενικώς
είχε την όψη ζητιάνου.

— Αυτός είναι ! ‘Ο φο-
νιάς !... αναλογίστηκε ή
δύστυχη γυναίκα.
“Η σκέψις αυτή την έφε-
ρε σε μεγάλη άπελπισία.

‘Ωστόσο ο άγνωστος έβγα-
λε το λιγδωμένο καπέλλο
του για νά χαιρετήση κι'
έλεγε με σιγανή, κουρα-
σμένη φωνή, που ήταν ο
μωός καί βραχνή, άσφαλώς
απ' το πιστό :

— Είμαι πεθαμένος από
την κούρασι καί από την
πεινά... Λυπηθήτε με, δώ-
στε μου κάτι νά φάω, άς
είναι καί μιὰ κόρα ψωμί



“Ένας άντρας παρουσιάστηκε στο
κατώφλι...

με λίγο νερό... ‘Αφήστε με
νά μπώ μέσα για νά ξεκου-
ραστώ λιγάκι.

‘Η Θηρεσία θάθελε νά
φωνάξη, νά καλέση βοή-
θεια, ν' άμυνθί. Το ντουφέ-
κι του άνδρός της, γεμάτο,
βρισκόταν πίσω της, κρε-
μασμένο στον τοίχο, καί
μ' ένα πήδημα θα μπορού-
σε νά τ' άρπάξη. ‘Αλλά φο-
βόταν μήπως ο άλλος την
προλάβη, πήδηση επάνω
της καί την υτραγγαλίση.

Προσπάθησε νά κρύψη
το φόβο της, νά πη καί
για νά μή φανή πως έχασε
την ψυχραιμία της. ‘Αλλά
δέν μπόρεσε παρά νά κά-
μη ένα νεύμα με το κεφάλι
καλώντας τόν άγνωστο νά
μπή μέσα καί νά καθήση
στο τραπέζι, όπου ύπηρχαν
κάτι φαγώσιμα : ψωμί,
λαρδί, τυρί, μερικά φρού-
τα καί λίγο κρασί.

‘Ο άγνωστος έπεσε σε
μιὰ καρέκλα καί άρχισε
νά τρώη με θουλιμία. Με-
τά, έβγαλε από την τσέπη

του έναν πελώριο σουγιά,
μιάν Ισπανική «ναθάγια»
καί το άκούμπησε στο τρα-
πέζι, δίπλα του. ‘Η λεπίδα
του φονικού όπλου έλαμπο
κόπησε άπαίσια σε μιαν
άχτιδα ήλιου. Καί όταν ο
άγνωστος έκοψε με το μα-
χαίρι αυτό μιὰ φέτα λαρ-
δί, με μιαν άγρια χειρονο-
μία, σαν νά έσφαζε άνθρω-
πο, ή γυναίκα έκόντεψε νά
λιθοβυθήση.

«Νά, τώρα θα μ' άρπάξη
καί θα με σφάξη για νά
με ληστέψη...» έσκέφθηκε
ή γυναίκα.

‘Ωστόσο κατάρθωσε νά
διατηρήση την ψυχραιμία
της καί νά μουρμούριση :



— Καλέ μου άνθρωπε,
μπορώ νά σου προσφέρω
κάτι τίποτ' άλλο... ‘Επά-
νω έχω καλό χοιρομέρι καί
περίφημα λουκάνικα... Στα-
σου νά τὰ φέρω άμέσως.

— Μά δέν είναι ανάγκη,
άφήνιτε ο άγνωστος κα-
θώς την άρπαξε από το
μπράτσο, τη στιγμή που έ-
κείνη έτοιμαζόταν ν' άνέ-
βη τη σκάλα, για νά ζητή-
ση καταφύγιο στο επάνω
στάωμα. Μου φτάνουν αὐ-
τά που είχες την καλωσύνη
νά μου δώσης. Καλά μου
είπαν πως είσαι καλή άλ-
λά καί όμορφη !...

‘Η γυναίκα ταράχτηκε :
τώρα καταλάβαινε τις
πραγματικές διαθέσεις
του άποκρουστικού εκεί-
νου ανθρώπου καί όλο τὸ
ένστικτο της τίμιας καί πε-
ρήφανης γυναίκας ξύπνη-
σε μέσα της, καί ήταν έτοι-
μη νά ξεσπάση. ‘Επάνω

στο τραπέζι βρισκόταν α-
κόμη το μαχαίρι του μυ-
στηριώδους ανθρώπου. ‘Αρ-
κούσε ν' άπλώση το χέρι
της για νά το άρπάξη καί
νά σωθί..

— “Ατιμε ! του εφώνασε
καί τὰ δάχτυλά της μαζεύ-
τηκαν, έτοιμα ν' άρπάξουν
το μαχαίρι.

— Είσαι κυλή, αλλά καί
όμορφη, έπονέλασε ο άγνω-
στος μ' ένα μυστηριώδες
χαμόγελο. Αυτός ο κατερ-
γαράκος ο άνεπιός μου
στάθηκε τυχερός που βρή-
κε μιὰ γυναικούλα σαν κι'
έσένα. “Ελα, λοιπόν, Θηρε-
σία, άγκάλιασε το θείο
σου Φρανσουά που έκαμε ο
λην αυτή τη σκηνοθεσία
για νά ιδή αν ήταν αλή-
θεια τὰ όσα έμαθε για σε
να εκεί κάτω στην ‘Αμε-
ρική, ότι δηλαδή είσαι ο-
μορφη, νοικοκυρά, πονε-
τική.

— ‘Εσείς, ο θεός Φραν-
σουά : έμουρμούριζε ή
νέα γυναίκα.

— Νάι, γιατί σου φαίνε-
ται παρξένος ; ‘Αλλά δέν
είμαι ζητιάνος όπως φαί-
νομαι. Κι' εκεί κάτω, πίσω
απ' τους θάμνους, έχω
κρυμμένο το αυτοκίνητό
μου, με μιὰ μεγάλη βαλί-
τζα γεμάτη δώρα για
σας... Σε τρώμαξα, ή ;
‘Αλλά ένόμιζα πως θα έβρι-
σκα εδώ καί τόν άντρα
σου, γιατί ο άνεπιός μου
ξέρει ότι μ' άρέσουνε πολόν
οι φάρσες...

— “Αχ, θεέ Φρανσουά !
Καί ή Θηρεσία σωριά-
στηκε κλαίγοντας σε μιὰ
καρέκλα. ‘Αλλά τώρα ή-
ταν δάκρυα χαράς καί ά-
νακουφίσως αυτά που έ-
χυνε...

ΜΑΡΙΝΟ

Α. Ο. Δ. Ο.

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

“Ένα από τὰ περιεργότερα έ-
παγγέλματα είναι του μετρητού
των προσάτων, που άσκείται πρό-
παντός στην Αυστραλία. Οι άν-
θρωποι αυτοί είναι πολόν ειδικε-
μένοι στο γνήσιο μετρήμα των
προβάτων που θόσκουν σε άπέρα-
τα λειβάδια. “Όταν πρόκειται νά
μετρηθούν για νά πουληθούν ή
για την σύνταξη του έτησιου Ισο-
λογισμού, τὰ πρόβατα όλογορεύ-
ονται νά περάσουν από ένα διά-
δρομον κατασκευασμένον με σανί-
δες στην άκρη του οποίου στέκε-
ται ο μετρητής ο οποίος μετράει
τά πρόβατα ανά τρία. “Όταν φθά-
ση στα 99 κάνει ένα νεύμα στον
επαγώνον, που κάνει ένα χαρά-
κι σ' ένα έδολο, καί αυτό έπανα-
λαμβάνεται ως που νά τελειώσι
το μετρήμα. Είπε περιττό νά προσ-
θεώσουμε ότι ο μετρητής αυτός
πρέπει νά είναι πολόν άνοητός
γιατί τὰ πρόβατα περνούν πολόν
γρήγορα καί δέν πρέπει νά τὸ
εφεύγη κανένας

Δέν γνωρίζουμε τους άνδρες

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΑΡΣΟΥΛΑ

Σ' ένα δωμάτιο οικότροφείου, δυο δεσποινίδες, αφού επέστρεψαν απ' το γραφείο τους, έτοιμάζονται να βγούν για τόν θραδυνό τους περίπατο. Έξαφνα, ή μία απ' αυτές, ή Μαργαρίτα λέει της άλλης, της Λολέτας :

— Θα μου δανείσης αύριο τὸ καλό σου τσαντάκι ;

ΛΟΛΕΤΑ: Γιατί ; Θά πᾶς νὰ χορεύεις με τὸν Τερνέτσι, αύριο ; Δέν ἀπαντᾷς ; Ὡστε, λοιπόν, σ' ἀρέσει στὰ σοβαρά αὐτὸς ὁ νέος ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ναι, εἶναι πάντα εὐθυμος καὶ διασκεδαστικός τύπος. Τοῦ ἀρέσει τὸ σκί, ὁ χορὸς, τὰ τραγούδια. Διαρκῶς γελάει. Στάσου νὰ ἐλευθερωθῶ απ' αὐτὸν τὸν ἐνοχλητικὸ Ρόλι, καὶ θά ἱδῇς !

ΛΟΛΕΤΑ: Σκέπτεσαι νὰ διακόψης με τὸν Ρόλι ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τί ἤθελες νὰ τὸν κάνω ; Ἐνᾶς ἄντρας ποὺ δέν μὴ λάει ποτέ, δέν χαμογελάει, καὶ μ' αὐτὴ τὴν οὐλὴ στὸ μέτωπο !



Τὸ ξέρω, εἶναι ἕνα τραῦμα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ ἐδιάλεξε πολὺ ἀκατάλληλη θέσι. Ἀγαπητὴ μου, στή μέση τοῦ μετώπου. Κι' ἔχει ἕνα πρόσωπο πολὺ περίεργο με τὰ πυκνὰ καὶ σμιχτὰ ἐκείνα φρύδια ποὺ με τρομάζουν. Ἐπειτα, τὰ χέρια του, τὰ τόσο μεγάλα, οἱ πλάτες του, τὸν κάνουν νὰ μοιάζῃ με χαμᾶλη.

ΛΟΛΕΤΑ: Ναι, ναι, τὰ ξέρω ὅλα. Ἀλλὰ ποῖος ξέρει τί καλὸς θὰ μπορούσε ἴσως νάταν ἕνας τέτοιος ἄντρας με μιὰ γυναῖκα ἐρωτευμένη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Αὐτὸ τὸ σκέφθηκα κι' ἐγὼ κάποτε. Φαντάζομαι τί μοῦτρα θὰ ἔκανε ἂν τοῦ ἔλεγα ὅτι τὸν θέλω...

ΛΟΛΕΤΑ: Καὶ ἂν τοῦ τῶλεγες ἔτσι, γι' ἀστεῖο ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Πῶς θὰ μπορούσα ἔπειτα νὰ γλυτώσω απ' αὐτόν;

ΛΟΛΕΤΑ: Καλὲ, δέν θὰ τῶλεγες στ' ἀλήθεια; ἔτσι, με τρόπο, γιὰ νὰ ἱδῇς τί θὰ πῇ, τί θὰ κάνῃ...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τί σατανικὲς ἰδέες μοῦ θάξεις στὸ μυαλό !... Δέν φαντάζομαι νὰ τὰ καταφέρω. Τέλος πάντων, θὰ ἱδοῦμε. Γεῖά σου τώρα γιατί διάζομαι. Ἐχω τὸ τελευταῖο ραντεβού μαζί του στίς ὀκτώμιση. Μὴν ξεχάσης νὰ μοῦ ἐτοιμάσης τὸ τσαντάκι.

Στὸ ἴδιο δωμάτιο, τὰ ἴδια κορίτσια ξυπνοῦν τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, καλημερίζονται, καὶ καθὼς ντύνονται, κάνουν τίς ἐκμυστηρεῦσεις των :

ΛΟΛΕΤΑ: Τί ὥρα ἦρθες χθὲς τὸ θράδυ ; Δέν σ' ἄκουσα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μπα, ἦρθα νωρίς !...

ΛΟΛΕΤΑ: Τὸ τσαντάκι σοῦ τὸ ἐτοίμασα. Εἶναι στὴ διάθεσί σου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ποῖο τσαντάκι ;

ΛΟΛΕΤΑ: Δέν μοῦ τὸ ζήτησες γιὰ τὸ χορό ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ποῖο χορό ;

ΛΟΛΕΤΑ: Καλὲ, κοιμᾶσαι ἀκόμη ἢ ἐπαθες ἀμνησία ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ἐγὼ κοιμᾶμαι; Ἀφοῦ δέν κοιμήθηκα ὅλη τὴ νύχτα !

ΛΟΛΕΤΑ: Τόσο σ' ἐστενοχώρησε ὁ καυμένος ὁ Ρόλι ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Σῶπα, Λολέτα ! Ἀφοῦ ἔκαμα ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες.

ΛΟΛΕΤΑ: Ἀλήθεια ; Κι' αὐτός ;...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Δέν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀλλὰ ἦταν ἀπίστευτο, φοβερό.

ΛΟΛΕΤΑ: Λυποῦμαι, ἀγαπητὴ μου, λυποῦμαι πολὺ ποὺ σοῦ δώσα μιὰ τέτοια συμβουλή

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Καὶ ὅμως, Λολέτα, ὑπάρχουν τόσοί τρόποι γιὰ νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους !

ΛΟΛΕΤΑ: Κλαῖς ; Μὰ τί συνέβη ; Μήπως σ' ἐχτύπησε ὅταν κατὰλαβε ὅτι πρόκειται περὶ ἀστείου ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Καλὲ, ὄχι, τί λές ! Ὅταν τοῦ εἶπα: « Ἴσως θὰ μπορούσα νὰ δεχθῶ τίς προτάσεις σας... » ἂν ἔβλεπες τὰ μάτια του, τὸ στόμα του, τὸ μέτωπό του μ' αὐτὴ τὴν οὐλὴ ποὺ ἔγινε κατάσπρη ξαφνικά καὶ τὰ χεῖλιά του ἔτρεμαν !... Πιὸ πολλὸ ὅμως μοῦκανε ἐντύπωση ἢ ματιά του.

ΛΟΛΕΤΑ: Κι' ἔπειτα, πῶς τὰ κατὰφερες ; Πῶς τοῦ εἶπες ὅτι δέν τοῦ μιλοῦσες σοβαρά ;

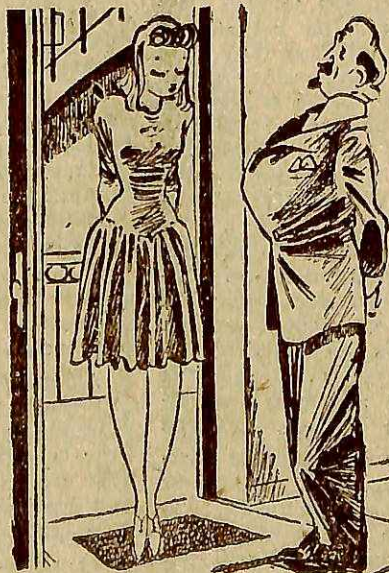
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Πῶς τὰ κατάφερα, εἶπες ; Μὰ, Λολέτα, δέν ἦταν ἀνάγκη νὰ καταφέρω τίποτε. Δέν ξέρω πῶς συνέβη, ἀλλὰ ἐξέχασα κι' ἐγὼ πῶς ἦταν ἀστεία. Ἴσως οἱ ἄνδρες ποὺ μιλᾶνε λίγο εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν πιὸ πολὺ, ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦνε σοβαρώτερα. Τί νὰ σοῦ πῶ !... Ἐμεῖς δέν καταλαβαίνομε πολὺ ἀπὸ τέτοια πράγματα.

ΛΟΛΕΤΑ: Μὰ εἶναι ἀπίστευτο αὐτὸ ποὺ λές. Κι' ἔπειτα, τί ἐκάματε ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τίποτε. Μὲ συνῶδεψε στὸ σπῆτι. Εἶπε ὅτι τὰ καλὰ κορίτσια δέν πρέπει νὰ κοιμούνται ἀργά, καὶ ὅτι θάρχεται κάθε θράδυ νὰ με βλέπῃ, ἀλλὰ μοναχὰ με χρὶ τις δέκα. Εὐχαριστῶ, Λολέτα, τὸ τσαντάκι δέν θὰ μοῦ χρειαστῇ... γι' αὐτὸν τὸν θάλακα τὸν Τερνέτσι. Γι' αὐτόν, ἐγὼ ἢ ἄλλη, τὸ ἴδιο εἶναι. Πρέπει νὰ με πιστέψῃς, Λολέτα : δέν τοὺς γνωρίζομε καλά τοὺς ἄνδρες !...

ΤΖΙΝΑ ΠΕΝΤΟΤΙ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΣΩΤΟΥ



—Τί ἔχεις νὰ πῇς, μπαμπάκα, στήν κόρη σου ποὺ ἔφυγε πρὸ τριῶν ἐτῶν με τὴν δικαιολογία νὰ σᾶς πάρῃ ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ ἐπιστρέφει μὲλις τώρα ;

—Α, ναι. Τί ἔγιναν τέλος πάντων ἐκεῖνα τὰ τσιγάρα ;



15 ΛΟΓΟΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ἡ ἐφετεινῇ, ἑτησία ἑκαθεσὶς, τῆς ἰδιαίτερας γραμματέως ἑνὸς περιφήμου δικηγορικοῦ γραφείου διαζυγίων τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀναφέρει τοὺς ἐξῆς λόγους, ποὺ προβάλλουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Ἀμερικανίδες ποὺ ζητοῦν διαζύγιο :

- 1) Μὲ ἀγαποῦσε ὑπὲρ τὸ δέον.
- 2) Δέν με ἀγαποῦσε ἀρκετᾶ.
- 3) Ἦταν ζηλιάρης.
- 4) Δέν ἦταν ζηλιάρης.
- 5) Παραγέλοσε τίς ὑποθέσεις του.
- 6) Ἦταν πολὺ νέος.
- 7) Ἦταν πολὺ γέρος.
- 8) Δέν ἤθερε νὰ παίξῃ μπριτζ.
- 9) Ἐπαίξε πολὺ μπριτζ.
- 10) Ἦταν κουτός.
- 11) Παραῖταν ἐξυμνος.
- 12) Ἐφλερτάρριζε με ὅλες τίς φίλες μου.
- 13) Ἐμάλωνε με ὅλες τίς φίλες μου.
- 14) Ἦταν πάρα πολὺ λεπτός ἀπέναντί μου.
- 15) Μὲ μεταχειριζόταν σὰν γάμουνα κανέναν θλάκα !

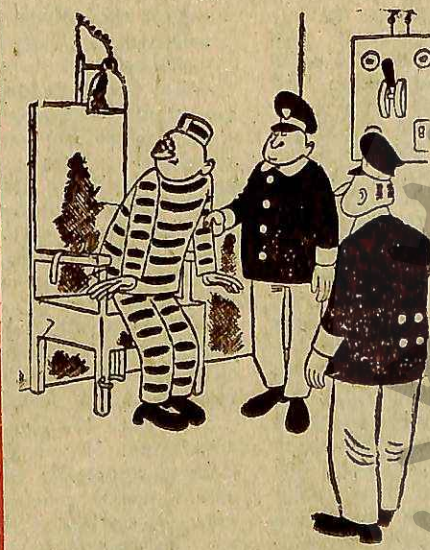
Πῶς ἐκαταλήξαμε τὴ νύχτα ἐκείνη σ' αὐτὸ τὸ ἄθλιο λαϊκὸ κέντρο τοῦ Πειραιῶς, οὔτε θυμάμαι πιά. Ἐρχόμασταν ἀπὸ τὴν Πειραική καὶ πηγαίναμε πρὸς τὸν σταθμὸ τῶν λεωφορείων. Ἡ πλατεῖα τοῦ Τελωνείου ! Ἐκεῖ κοντὰ, σταματήσαμε σ' ἕνα κέντρο. Ὑπῆρχαν ὀλόγυρά μας ἂν θρωπὸι κάθε λογῆς, ὑποπτα πρόσωπα, ἀλήτες, γυναῖκες τῆς νύχτας. Ὅλοι οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐφαίνονταν νὰ εἶχαν ἐλάχιστα λεφτὰ κατὰ τίς εὐδὴ ὥρα ἐκείνο τὸ πρωὶ. Ὅσα χρειάζονταν γιὰ νὰ πιῶνε. Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ καταστήματος, τρεῖς κοπέλλες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ δέν ἔχουν ἡλικία, προσπαθοῦσαν νὰ πλευρίσουν, χαμογελῶντας σὲ κάθε θαμῶνα ποὺ τίς ἐκύτταζε.

...Ἀέφωνα, ἔκαμαν ἐφοδο οἱ ἀστυνομικοὶ. Κανεὶς δέν τοὺς εἶχε ἀντιληφθῇ. Κανεὶς δέν ἐπρόφθασε νὰ στρίψῃ. Μᾶς ἐζήτησαν τὰ χαρτιά μας. Οἱ κοπέλλες καὶ μερικὸι ἀλήτες διαπύχθηκαν ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἀστυνομικοὺς. Ἀκούστηκαν μερικὲς γυναικεῖες κραυγές, ποὺ σὲ λίγο σταμάτησαν. Κι' ἔπειτα, ὅπως συμβαίνει πάντα σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις, ὅλη ἡ περιοχὴ, ποὺ μπλοκαρίστηκε ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, ἔσαν ἔρριξε τὸν πρώτο τῆς ρυθμῆ.

Ἐνᾶς ἀπὸ μᾶς παρ' ὀλίγο νὰ τὴν πάθῃ μέσα στὴ γενική σύγχυσι. Ὁ Ἀλέκος Σιδέρης, ἕνας σαραντάρης παραγγελιοδόχος, εἶπε με χαμηλὴ φωνή :

— Αὐτὸ με κάνει νὰ θυμηθῶ μιὰ ἱστορία τοῦ πολέμου. Καὶ τώρα γίνεται πόλεμος, μὰ τότε πολεμοῦσαμε κι' ἐμεῖς. Ἀλήθεια, τί

ΩΡΑΙΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ



—Τί περιποιητικοὶ ἄνθρωποι, τέλος πάντων, ὅλοι ἐδῶ μέσα. Σὲ πᾶνε στὸν ἀνακριτὴ, σοῦ λένε: «Ὀρίστε, καθῆστε!» Σὲ πᾶνε στὸ δικαστήριον, σοῦ λένε: «Ὀρίστε, καθῆστε!» Σὲ πᾶνε στὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα, σοῦ λένε: «Ὀρίστε, καθῆστε!»

Λουλούδια τῆς νύχτας

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ ΘΑΝΟΥ ΓΙΑΝΝΕΛΗ

τράβηξε ὁ ἄνθρωπος τότε !...

Ἀδειάζοντας τὰ ποτήρια μας, τὸν κυττάξαμε ἐρωτηματικά κι' ἐκεῖνος συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο:

— Ἐνα πράγμα με κάνει πάντα ἐξῶ φρενῶν : Ὅταν βλέπω νὰ κακομεταχειρίζονται αὐτὲς τίς φτωχὲς γυναῖκες. Τὰ λουλούδια αὐτὰ τῆς νύχτας ! Καὶ τοῦτο, γιατί ξέρω πῶς οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἔχουν καρδιά.

— Γιὰ πές μας, λοιπόν, τὴν ἱστορία σου.

— Ναι, εἶναι μιὰ ἱστορία τοῦ πολέμου, ὅπως σᾶς εἶπα. Ἦταν τὸ 1921. Ἐκεῖ κάτω, στὴ Μικρασία, ἦταν δύσκολο νὰ πάρῃς ἄδεια. Μὰ γιατί ἤμουν δυο φορές τραυματισμένος, μοῦ δώσανε μιὰν ὀλιγοήμερη. Τὸ ἴδιο θράδυ ἐγκαταλείποντας τὸ τμήμα μου, ἐρισκόμουν στὴ Σμύρνη κι' ἀμέσως μαρκάριζα γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Μέσα στὸ καράβι ἤμασταν, ὅλοι-ὅλοι, καμμιὰ δεκαριά, ἄδει οὐχοι. Μοιάζαμε με ζῶα: Λάσπη ἑρῶμα, κι' ἀπὸ ζωῦφια, ὅσα θές.

Ἐφτάσα νύχτα στὸν Πειραιᾶ καὶ μοῖσ' ὥρα ἀργότερα ἐρισκόμουν στὴν Ἀθήνα. Ἡ οἰκογένειά μου ἦταν στὴν ἐπαρχία. Ἐγὼ ὅμως προτίμησα νὰ μείνω στὴν Ἀθήνα, γιατί γιὰ ἕναν Ἀθηναῖο δέν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἡ Ἀθήνα ποὺ μπορεῖ νὰ πᾶῃ με ἄδεια.

Μεσάνυχτα. Ὁμόνοια, Χαυτεῖα. Ἦμουν πεθαμένος ἀπὸ τὴν κούρασι. Μόλις κατῶρθανα νὰ στέκωμαι ὀρθός. Κι' ὅμως μοῦ ἄρεσε νὰ κάνω θόλτες. Στὴ γωνιά ἑνὸς δρόμου, συνήνησα μιὰ γυναῖκα. Οὔτε νέα, οὔτε γνῆα. Οὔτε ὁμορφὴ, οὔτε κι' ἀσχημὴ. Ἐμένα ὅμως μοῦ φάνηκε καὶ νέα καὶ ὁμορφὴ. Μοῦ χαμογέλασε. Ἐφάγαμε μαζί. Τότε ἐσκέφθηκα τὴν κατάστασί μου. Ἦμουν φρικτὸς στὴ θέα. Ἡ λάσπη, καθὼς εἶχε ξεραθῇ, εἶχε κάνει τὸν μανδύα μου σὰν ἕνα ἀκάθαρτο καθοῦκι χελώνας. Κι' ἀπέναντί μου αὐτὸ τὸ λουλούδι τῆς νύχτας μιὰ γυναῖκα ἀγνωστὴ.

—Νὰ με συγχωρήτε, τῆς εἶπα. Βλέπετε τὸ χάλι μου. Πῶς μπορεῖτε νὰ με νοιώθετε κοντὰ σας ;

»Ἐβαλε τὰ γέλια. Κι' ἔπειτα μοῦ εἶπε σοβαρά, ἀλλὰ ἐγκάρδια :

»Ἐτοί εἶναι ὁ πόλεμος. Νομίζετε πῶς ἐπειδὴ δέν πολεμάμε κοντὰ σας, δέν ξέρομε τί ὑποφέρετε ;

»Φύγαμε γιὰ τὸ διαμέρισμά της. Εἶχε ἕνα μικρὸ παστρικό δωμάτιο. Ὅταν ἀναψε τὸ φῶς, ντράπη

κα βλέποντας πόσο ἦταν ὁλοκάθαρα τὰ πράγματα.

»—Ἀκούστε, μοῦ εἶπε, μὴν ντρέπεσθε. Πῆτε πῶς γυρίσατε στὸ σπῆτι σας. Πῆτε πῶς σᾶς μιλάει ἡ μάνα σας, ἡ ἀδελφή σας. Βγάλτε τὰ ρούχα σας, νά... ἐκεῖ, στὴ γωνιά !

Ἦμουν τόσο φοβερὰ κουρασμένος, ποὺ ἀποκοιμήθηκα στὸ λεπτό. Ὅταν ἐξύπνησα, ἀργὰ τὴν ἄλλη μέρα, εἶδα ὅλα τὰ ρούχα μου νὰ στεγνώνουν στὸ παράθυρο, ἀπέναντι στὸν ἥλιο. Εἶχε καθῆσει ὅλη τὴ νύχτα καὶ μοῦ τὰ ἐπλυνε.

Καὶ κατεβάζοντας τὴν τελευταία ρουφηξιά τοῦ κρασιοῦ του, ὁ Ἀλέκος, ἐπρόσθεσε με φωνὴ ποὺ σιγόντρεμε κάπως :

— Ἀπὸ τότε νοιώθω πάντα συγκίνησι βλέποντας τίς γυναῖκες αὐτὲς, γιατί ξέρω πῶς ἔχουν καρδιά...

ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ





ΠΟΙΟΣ ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΑΛΦΡΕΝΤ ΣΤΗΒ;

ΓΕΥΜΑ... ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ έωρ-
τάζε τα γενέθλιά του έ-
κείνη την ήμερα και πα-
ρέθετε γεύμα στον φίλο του
Μάρτεν Ντάλ, στην τραπεζα-
ρία... του Μάρτεν Ντάλ! Ο
Μπίλκιγκ είχε λάβει ένα θαν-
σιο λαγό από το χωριό του
και είχε βάσει όλα τα δυνάτια
του για να τον μαγειρέψει τόσο
καλά ώστε να μη μείνει ούτε
κοκκαλάκι στην πιπέτλα. Αλ-
λά και ο Σούμερ, για να μην
παρεξηγηθή, είχε μπει στα έ-
ξοδα. Είχε φέρει μαζί του ένα
κομμάτι τυρί τσέντερ, άφιας
ένος σελινίου! Οι δυο φίλοι
πήραν το όρεκτικό τους στο
μικρό φουγάρο και έπέρασαν
στην τραπεζαρία, μέσα στην ό-
ποια δεν άργησε να εμφανισθώ
ο Μπίλκιγκ φέρνοντας την
πιπέτλα. Η ατύσχημα της
τραπεζαρίας πλημύρισε στη
στιγμή από έρεβιστική για την
μύτη και για την όρεξη μυρω-
διά και ο Ινσπέκτωρ Σούμερ
έσκηωσε το πηρούνι του ση-
μαδεύοντας μέσα στην πιπέτ-
λα το κομμάτι που έπρεπε να
καρφώσει, όταν αντίχρησε το
τηλέφωνο. Ο άριστοκράτης
νέος έτρεξε στο άκουστικό και,
ο διάσημος αστυνομικός επι-
θεωρητής, την ανάγκη φιλοτι-
μίας ποιούμενος, έμεινε με το
πηρούνι μετέωρο. Ωστόσο, ο
Μάρτεν Ντάλ άπαντούσε στο
τηλέφωνο:

—Μάλιστα... Έδώ είναι...
Αμέσως... Μην αφήσετε το
άκουστικό...

Και στρεφόμενος προς τον
Σούμερ:

—Είναι για σένα. Η Σκό-
τλαντ Γυάρν!

—Να πάω ή όχι; Ούτε να
φάω δεν μ' αφήνουν;

Και ενώ ο Μάρτεν Ντάλ ξα-
νάπαυε τη θέσι του στο τρα-
πέζι, ο Σούμερ έπληγαινε στο
τηλέφωνο.

—Αλλά!... Ο ίδιος!... Τι;
"Αν είναι δυνατόν!... Πώς;
Πότε!... Όδός!... Τρέχω ά-
μέσως..."

Δύσθυμος, ξανακρέμασε το
άκουστικό και πλησίασε στο
τραπέζι, αλχύνοντας λυπητερές
ματιές στην πιπέτλα.

—Θα τον φας μόνος σου, φί-
λε μου, τον λαγό! Έγκλημα!

—Έγκλημα που θα φάω
μόνος μου τον λαγό!

—"Οχι! Έγκλημα στο Λον-
δίνο! Δολοφονήθηκε ο "Αλ-
φρεντ Στήβ!"

—Ο πρωτοπυγμάχος μας;

—Δεν ξέρω να υπάρχη και
δεύτερος "Αλφρεντ Στήβ" στο
Λονδίνο.

—Αλλά τότε... έφρεξε για
τον Μπίλκιγκ! Θάρω μαζί
σου!

—Σ' ενδιαφέρει ή υπόθεσις;

—Διάβολε! Ο "Αλφρεντ
Στήβ" ήταν φίλος μου. Ένας
τζέντλεμαν με όλη τη σημασία
της λέξεως. Σπόρτσμαν, άλ-
τρουϊστής, φιλόδοξος, μέλος
της "Εταιρίας προς προστα-
σίαν των ζώων". Πρώ έπιτά μη-
νών έπέστρεψε από την "Αμερι-
κή παντρεμένος με μιαν έξαι-
ρετική καλλονή, που έπαθε πα-
ράλυσι των κάτω άκρων εύθυς
μόλις έπάτησε το πόδι της στο
Λονδίνο. Φαίνεται ότι το κλί-
μα μας δεν την έσκηωσε.

—Έλα να πηγαίνουμε, λοι-
πόν, για να προλάβουμε τις
πρώτες παρατηρήσεις.

Ο Μπίλκιγκ που είχε μπει
στην τραπεζαρία και άκουσε,
τους έκτύπαξε σαν αποδρακω-
μένος:

—Τί, θα φύγετε χωρίς να
βάλετε κάτι στο στόμα σας;

—Βιαζόμαστε, Μπίλκιγκ!

Μπορεί να βάλω πηρούνι
στον λαγό σου. Θα τον κατα-
φέρω μόνος σου;

—Α! "Οχι! Ούτε θα τον
δοκιμάσω! Θα σάς τον κρύψω.
Μπορεί να κρατήση και ως αυ-
ριο.

—Ετσι; Κράτα την όρεξί
σου, λοιπόν, Σούμερ! Πάμε!..

ΤΟ ΟΠΑΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑ-
ΤΟΣ

ΥΣΤΕΡΑ από ένα τέταρτο
της ώρας, όταν ο Μάρτεν
Ντάλ και ο Σούμερ έφθα-
σαν στο σπίτι του δολοφονη-
θέντος πρωτοπυγμάχου, βοή-
καν επί τόπου τους δικαστι-
κούς, τους αστυνομικούς και
τους δημοσιογράφους. Αρκε-
τή αστυνομική δύναμις κρατού-
σε στο δρόμο εις απόστασιν
τους περιέργους, γιατί το πτώ-
μα κοιτόταν ακόμη στο κατώ-
φλι της κυρίας εισόδου, μέσα
σε μιαν λίμνη αίματος. Ο Μάρ-
τεν Ντάλ πλησίασε και κύταξε
το πτώμα. Στο δεξί του
χέρι κρατούσε ακόμη το κλει-
δί της πόρτας. Ένα τρομερό
χτύπημα του είχε κυριολεκτι-
κά πολτοποιήσει το κρανίο.

—Τί λεπτομέρειες μαζέψατε
ως τώρα; ρώτησε ο Σούμερ
άποτεινόμενος σ' έναν συνάδελ-
φό του.

—Λεπτομέρειες που δεν μπο-
ρούν να μās προσανατολίσουν
ως προς τον δολοφόνο.

—Αλλάχ;—

—Ο "Αλφρεντ Στήβ" έξοισε
μόνος του. Η γυναίκα του έ-
παθε παράλυσι των κάτω ά-
κρων μόλις έφθασε στο Λον-
δίνο και την μετέφερε στο κτή-
μα του της Νήαρ "Ηστ, όπου
το κλίμα είναι γλυκύτερο. Α-
πό το προσωπικό του δεν έκρά-
τησε παρά μόνο τον σωφέρ του,
ο οποίος κατοικεί στο γκαράζ.

—Πού βρίσκεται το γκαράζ;

—Ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ που
είχε πλησιάσει.

—Νά το! Πλάϊ στην κυρία
είσοδο του μεγάρου. Ο σω-
φέρ, άρρωστος από χθές, κοι-
μόταν στο γκαράζ όταν έγινε
το έγκλημα. Νά τον ο σωφέρ
που μιλάει με τον εισαγγελέα.
Οι δικαστικοί αυτόν υποψιά-
ζουνται.

—Δεν παρατηρήθηκε από κα-
νέναν τίποτε το ύποπτο πριν
από το έγκλημα;

—Ως αυτή τη στιγμή κα-
νείς δεν κατέθεσε τίποτε το ί-
κανό να μās διαφωτίση. Ο
"Αλφρεντ Στήβ" διατηρούσε τα
δύο πατώματα του μεγάρου του.
Στο τρίτο πάτωμα, που έχει
ιδιαιτέρη είσοδο, κατοικεί κά-
ποιοι σκηνοθέτης όνόματι
Φρέντ Κένεντυ. Κατά το με-
σημέρι, ή κυρία Κένεντυ έπε-
ρίμενε στο παράθυρό της την
έπιστροφή του συζύγου της.

Νά το παράθυρό της, στο τρίτο
πάτωμα, ακριβώς επάνω από
την κεντρική είσοδο του μεγά-
ρου. Μεταξύ του παραθύρου
αυτού και της εισόδου μεσο-
λαβεί, όπως βλέπετε, αυτό το
κλειστό παράθυρο. Είναι το
παράθυρο της κρεβατοκάμα-
ρας της παράλυτης κυρίας
Στήβ, που παραμένει κλειστό
από την ήμερα που ή άτυχη γυ-
ναίκα μεταφέρθηκε στο κτήμα
της Νήαρ "Ηστ. Η κυρία Κέ-
νεντυ είδε τον "Αλφρεντ Στήβ"
νάχεται με τα πόδια, με ένα
πουράκι στο στόμα του και με
τα δύο του χέρια στις τσέπες
του παντελονιού του. Τον είδε
να βγάξη το κλειδί της πόρ-
τας από την τσέπη του. Εκεί-
νη τη στιγμή, όπως Ισχυρίζε-
ται ή κυρία Κένεντυ, το μικρό
κοριτσάκι της έσπασε ένα άν-
θοδοχείο και αυτό έγινε αίτια
να άπομακρυνθώ από το παρά-
θυρό της. Όταν ύστερα από
δύο λεπτά επέστρεψε στο ίδιο
παράθυρο, είδε τον "Αλφρεντ
Στήβ" ξαπλωμένον, ύπεθεσε ότι
επρόκειτο περί δυστυχήματος,

κατέβηκε να τον βοηθήση και
τον είδε όπως τον βλέπομε, με
το κρανίο πολτοποιημένο.

—Ο άνδρας της;

—Ο Φρέντ Κένεντυ; Δεν
ήλθε ακόμη στο σπίτι του. Ο
πόλιςμαν της υπηρεσίας κατα-
θέτει ότι είδε τον "Αλφρεντ
Στήβ" νάχεται, ότι δεν τον πα-
ρακολουθούσε κανείς και ότι
δεν θυμάται τίποτε το ύποπτο.

Μολονότι θρισκόταν σε από-
στασι όλων των βηματων από την
αιδερνία πόρτα του κήπου του
μεγάρου, δεν άκουσε το παρα-
μικρό και ούτε είδε τον "Αλ-
φρεντ Στήβ" να πέφτη! Είπε
το πτώμα όταν άκουσε τις φωνές
της μάνται Κένεντυ που
ζητούσε βοήθεια!

Με τα χέρια στις τσέπες, ά-
μίλητος, ο Μάρτεν Ντάλ έκύ-
ταζε το πτώμα, το παράθυρο
των Κένεντυ, το κλειστό πα-
ράθυρο της κρεβατοκάμαρας
της παράλυτης κυρίας Στήβ,
το μικρό παραθυράκι του γκα-
ράζ που έβλεπε στον κήπο, την
άνοιχτη πόρτα του μεγάρου.

Για μιαν στιγμή, ο Σούμερ τον
είδε να σκύβη, να παίρνη κάτι
από το πάτωμα, να το κυττάξη
με τρόπο μέσα στην παλάμη
του και να το κρύβη στην τσέ-
πη του. Δεν είδε ωστόσο τί
πράγμα ήταν αυτό.

Σε λίγο, διατάσσετο ή μετα-
φορά του πτώματος και οι δι-
καστικοί, μέσα στην διδύλο-
θήκη, άρχισαν να έρευνούν μή-
πως θοούν κάποιαν άπειλητική
ή εκβιαστική επιστολή. Στο
δωμάτιο του δευτέρου πατώμα-
τος με το κλειστό παράθυρο,
ο Σούμερ παρατήρησε ότι ο
Μάρτεν Ντάλ έξήταζε προσε-
κτικά το πόμολο του παραθύ-
ρου. Ύστερα τον είδε να ξε-
τάξη τον μουσαμά, να γονατί-
ξη κοντά στο παράθυρο και
με ένα έπισκεπτήριο να μαζεύη
κάτι και να το κρύβη στην
τσέπη του.

—Πώς πάς, Μάρτεν;

—Προχωρώ. Έσύ;

—Παραπαύ!

—Και δεν έπρόλαβες να πι-
γυλιά από το κρασί μου.

Στην πόρτα του γκαράζ είχε
τοποθετηθώ σκοπός μολονότι
μέσα σ' αυτό δεν βρέθηκε κα-
νένα εργαλείο ικανό να πολ-
τοποιήση ένα κρανίο. Τρομο-
κρατημένος, ο σωφέρ καταλά-
βαινε ότι εναντίον του έστρέ-
φονταν οι ύπονοιες.

—Τί σκέπτεσθε για τα έλα-
τήρια του έγκληματος; ρώτη-
σε ο Μάρτεν Ντάλ άποτεινόμε-
νος προς τον εισαγγελέα.

—Το θύμα δεν είχε έχθρους,
αποκλείεται δέ και ή ληστεία.
Ούτε το πορτοφόλι του λείπει,
ούτε το χρυσό χρονόμετρό του,
ούτε το βαρύτιμο δαχτυλίδι
του. Εκτός πιά αν ο δολοφόν-
ος τρομοκρατήθηκε την τε-
λευταία στιγμή και έφυγε χω-
ρίς να ψάξη το πτώμα.

—Ας επανέλθουμε, λοιπόν,
στο μέγαρο.

—Για να κάνουμε τί;

—Νά βρούμε το όπλο του
έγκληματος. Θα το βρούμε!

Ζητώ μόνο να μη μās άκολου-

θήση ο σωφέρ. Να παραμείνη
στο γκαράζ επιτηρούμενος.

—Νομίζετε ότι θα μās ά-
ποδείξετε την ένοχή του;

—Μάλλον την άσπώτητα του!

Πίσω από το μέγαρο, έχει ένα
μικρό γυμναστήριο με μιαν πί-
στα του άδουν - τέννις. Πά-
με να δούμε κι' εκεί.

—Είναι άπελπιστικό!, έλε-
γε ο εισαγγελέας άφού έξήτα-
σαν ένα προς ένα όλα τα γυ-
μναστικά όργανα. Δεν βρίσκε-
ται το όπλο του έγκληματος!

—Και όμως, κύριοι, νά το!

Η σφαίρα δυναμώματος των
καρπων των χεριών!

Έστράφηκαν και έκτύπαξαν
την έν λόγφ σφαίρα, έναν αι-
δερένιο όγκο άδρους τριάντα
κιλών, κρεμασμένη με μιαν άλ-
λυσίδα σε ένα έλδος μονόζυ-
γου αιδερνίου έπίσης, του ό-
ποιου ο κοντός περιστρεφόταν.

Η άσκησις του άθλητού συνί-
στατο από να περιστρέφη τον
κοντό άνεδοκατεβάζοντας την
σφαίρα για να δυναμώνη τους
καρπούς του. Η σφαίρα ήταν
ματωμένη!

—Ο δολοφόνος, κύριοι, έπε-
ρίμενε στο παράθυρο την άφι-
ξη του θύματος. Την στιγμή
που ο "Αλφρεντ Στήβ" άνοιγε
την πόρτα του, ο δολοφόνος,
άφού έδεβαλώθηκε πώς δεν
τον έβλεπε κανείς, άφησε τη
σφαίρα να πέση στο κεφάλι
του κρατώντας την άλυσίδα.

Έτσι το θύμα έδέχθηκε ξα-
φνικά στο κρανίο του όλο αυ-
τό το βάρος! Κατόπιν έτραβήξε
τη σφαίρα, την ξανάβαλε στη θέ-
σι της και έφυγε από το παρ-
τάκι. Ο σωφέρ είναι άθώος.

Για να μπει στο γκαράζ και
να προσποιηθώ πως κοιμάται,
έπρεπε να περάση έμπρός από
τον πόλιςμαν. Το τοιμένο της
κορνίζης της εισόδου είναι
σπασμένο. Νά ένα κομματάκι
που έμάζεψα. Το έσπασε ή άλ-
λυσίδα της σφαίρας! Τό δώ-
μάτιο εκείνο, μήνες κλειστό,
είναι σκεπασμένο από στρώμα
σκόνης.

Στο περβάζι, οι άγκυ-
ρες του δολοφόνου έκοιπίσαν
την σκόνη! Και τώρα, παρα-
τηρήσατε το έδαφος του γυ-
μναστηρίου! Καλύπτεται από
παχύ στρώμα σκόνης άμμου!

Την άυτή της άμμου βοήκη
στο δωμάτιο εκείνο και τό έ-
μάζεψα με το έπισκεπτήριο
μου. Για να βεβαιωθώμε για
την άσπώτητα του σωφέρ, άς
δούμε αν στα παπούτσια του
φέρη ίχνη από την άμμο αυ-
τήν, όπως θα φέρουν τα δικά
μας!

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΥΣΤΕΡΑ από μιαν ώρα, διε-
τάσσετο ή μεταφορά του
πτώματος στο νεκροτομείο
και δυο δικαστικοί με τον
Σούμερ και τον Μάρτεν Ντάλ
έφευγαν για το προάστειο για
να φέρουν τη θλιβερή είδησι
στην παράλυτη μίσερ Στήβ.

Μια έγκλησις ώστόσο τους
επείριμε μόλις έπλησίασαν
στο κτήμα του δολοφονηθέντος

πρωτοπυγμάχου. Σε άπόστασι
έκατο περίπου μέτρων από το
κτήμα, παρατήρησαν κοσμοσυ-
ροή και μερικούς άγροφύλακες
και χωροφύλακες που συζητού-
σαν ζωγρά. Ο Μάρτεν Ντάλ
σταμάτησε το άυτόκίνητό του,
να πληροφορηθών τί συνέβαι-
νε. Ένας από τους χωροφύλα-
κες, κρατώντας μιαν μοτοσυ-
κλέττα, προθυμοποιήθηκε να έ-
ξηγήση:

—Τό χωριό όλο είναι άνά-
στατο από ένα κοινό δυστύχη-
μα. Ένας μοτοσυκλετιστάς
που έτρεχε σαν παλαβός, παρέ-
μιρε σ' αυτό το σημείον έναν
χωρικό και τούσπασε το ένα
πόδι. Τρομοκρατημένος, άφησε
την μοτοσυκλέττα του έδω και
τόβαλε στα πόδια. Ο τραυ-
ματίας ούρλιαζε από τους πό-
νους αυτή τη στιγμή, στον
σταθμό πρώτων βοθηείων.

—Συνελήφθη ο μοτοσυκλε-
τίστας;

—Έδώ είναι το μυστήριο!

Δεν είναι λίγοι οι χωρικοί
που τον είδαν να μπαίνει τρέ-
χοντας μέσα στο άπέραντο αυ-
τό κτήμα. Είναι το κτήμα κά-
ποιου πυγμάχου "Αλφρεντ
Στήβ. Όρες τώρα ψάχνουμε
μέσα στο κτήμα και στάθηκε
άδύνατο να τον βρούμε.

—Ρωτήσατε στο κτήρι;

—Εκεί δεν βοήκαμε παρή
μόνο γυναίκες. Μια μαγείρισ-
σα, δυό υπηρέτριες και δυό
νοσοκόμες που περιποιούνται
μιαν παράλυτη, την γυναίκα του
"Αλφρεντ Στήβ, που δεν έ-
δέχθηκε κανέναν από μās στο
δωμάτιό της.

Ο Μάρτεν Ντάλ κατέβηκε
και άφού έξήτασε την μοτοσυ-
κλέττα, έσημείωσε κάτι στο
σημειωματάριό του, λέγοντας:

—Η μοτοσυκλέττα δεν είναι
ιδιωτική. Είναι νοικιασμένη.

Επύρα το όνομα και το τηλέ-
φωνο του καταστήματος. Έ-
τσι θα μάθωμε τον άπόρροκτο
μοτοσυκλετιστά. Πηγαίνουμε,
κύριοι;

Ύστερα από λίγο, οι τέσσε-
ρις άνδρες μπήκανε στο κτήρι
του κτήματος και έγινονταν δε-
κτοί από τις υπηρέτριες και
τις νοσοκόμες.

—Πώς είναι σήμερα ή μίσερ
Στήβ;

—Όπως πάντα και χειρό-
τερα.

—Τόσο άσχημα; Ύποφέρει;

—Μάλλον δεν ύποφέρει, έλ-
λά μās άπελπίσει με τις ίδιο-
τροπίες της και με τις φωνές
της. Ακριβώς, περιμένουμε τον
μίστερ Στήβ για να παρατη-
θώμε όλες.

—Ποιές είναι οι ιδιοτροπίες
της;

—Μέρες όλόκληρες παραμεί-
νει κλεισμένη μέσα στο δω-
μάτιό της και μās άπαγορεύει
είναι μόνον να μπούμε σ' αυτό
άλλά και να χτυπήσωμε την
πόρτα της! Όταν ή πόρτα της
είναι κλειστή, μās άπαγορεύει
και να σιγομιλάμε ακόμη ή και
να περπατάμε μέσα στο σπίτι.

Ούτε για να της αλλάξωμε τα
εντόνια ή να της φέρωμε το
φαγητό της δεν μās επιτρέπει
να χτυπήσωμε την πόρτα της.

Έχει ένα έρμάρι με διδύλια
πλάϊ στο κρεβάτι της και δια-
βάζει ώρες, χωρίς να πάρη
άναπνοή! Όταν πάλι άνοίγη
την πόρτα της, μās τρελαίνει
με τις φωνές της, τις διατα-
γές της και τις παρατηρήσεις
της. Η ζωή μας είναι μαρτύ-
ριο έδω μέσα. Το πρώι έπέτα-
ξε το φλυτζάνι με το ζεστό
γάλα της στο κεφάλι της μα-
γείρισσας και κατόπιν κλει-
δώθηκε ως τη μιαν μετά το με-
σημέρι. Στη μία, άνοιξε την
πόρτα της και από τη στιγμή
εκείνη δεν κάνει άλλο παρά
να διατάξη, να φωνάξη και
να βρίζη.

—Η καυμένη! Νέα και ώ-
ραία γυναίκα δεν μπορούσε πα-
ρά να καταντήση έτσι ύστερα
από το τρομερό πάθημά της.

Πώς όμως άνοίγει και κλείνει
την πόρτα της άφου είναι πα-
ράλυτη;

—Η κλειδαριά είναι ήλκ-
ητική. Πιέζει από το κρεβάτι
της ένα κουμπι και ή πόρτα
άνοίγει ή κλείνει αυτομάτως.

—Είναι άνοιχτή αυτή τη
στιγμή;

—Μάλιστα.

—Είναι ανάγκη να την
δούμε.

—Περάστε. Αν δεν σάς
βρίση, θα είναι θαύμα!..

Όταν σε λίγο ή παράλυτη
μίσερ Στήβ πληροφορήθηκε την
δολοφονία του συζύγου της,
κατελήφθη από άφάνταστη ά-
πελπισία και άρχισε να κλαίη,
να χτυπιέται, να ξεσχίζει τα
σεντόνια της, να τραβάη τα
μαλλιά της. Ύστερα από μιαν
νευρική κρίσι που έκράτησε
μισή τολάχιστον ώρα, άρχι-
σε να ίκετεύη:

—Θέλω να τον δω! Για τε-
λευταία φορά! Νά με πάτε με
το φορείο! Θέλω να με πάνε
στην έγκλησις και στο νεκρο-
ταφείο με το φορείο!

Της τό ύποσέθηκαν. Η έ-
πιθυμία της ήταν να την στει-
λουν άμέσως μετά την κηδεία
στον Καναδά, στους γονείς
της. Δεν έννοούσε να μείνη
ουτε μιαν βδομάδα στο Λονδί-
νο. Ούτε για κληρονομιά ήθε-
λε ν' άκούση, ούτε για τίποτα.

Της τό ύποσέθηκαν κι' αυτό
και την άφησαν με τον πόνο
της.

Βγαίνοντας από το κτήμα, ο
Μάρτεν Ντάλ μπήκε με τον
Σούμερ σε μιαν τηλεφωνική καμ-
πίνα κι' έτηλεφώνησε στο κα-
τάστημα που είχε νοικιάσει
την μοτοσυκλέττα στον άγνω-
στο έκείνου, ο οποίος είχε
τραυματίσει τον χωρικό.

—Αλλά! Έδώ Σκότλαντ—
Γυάρν! Μπορείτε να μās δώ-
σετε την διεύθυνσι και το ό-
νομα του πελάτου σας στον ό-
ποιον έννοιάσατε σήμερα την
μοτοσυκλέττα Α. Κ. 127.843;
Μάλιστα... Εύχαριστώ.

Και αφήνοντας το άκουστι-
κό, έστράφηκε προς τον Σού-
μερ:

—Ο άπόρροκτος μοτοσυκλε-
τίστας που έτραυματίσε τον
χωρικό, είναι ο σκηνοθέτης
Φρέντ Κένεντυ!

—Διάβολε! Τί έγύρευε έδω,
μιαν ώρα μετά την δολοφονία
του Στήβ;

—Πάρε τώρα να τον πιάσω-
με!

—Τον σκηνοθέτη Κένεντυ;

—Τον δολοφόνο του Στήβ!

—Πού;

—Στο κτήμα!

—Εκεί βρίσκεται; Πού τον
πύρε το μάτι σου;

—Κρυμμένο πίσω από ένα
χονδροειδέστατο ψέμα! Θα
περάσω όμως προηγουμένως
από το σπίτι μου να πάρω
κάτι.

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΘΑΥΜΑ-
ΤΟΠΟΙΟΣ

ΕΠΕΙΤΑ από μιαν ώρα, ο
Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ
επέστρεφαν στο κτήμα. Η
μίσερ Στήβ δυσκολεύθηκε να
τους δεχθώ. Ο Μάρτεν Ντάλ
όμως της έμήνυσε ότι επρόκει-
το για την έπιστροφή της στην
Αμερική και έτσι ή άτυχη γυ-
ναίκα τους έδέχθηκε στο δω-
μάτιό της. Ο Μάρτεν Ντάλ
μπήκε στο δωμάτιο κρατών-
τας έναν ψεκαστήρα και, παρά
(Τό τέλος στη σελ. 47)

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

τεύχος του «Θησαυρού»

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ίστορίες μυστηρίου, φρίκης, άγωνίας και άλλεπαλήλου
δράσεως.

Αδιάπτωτο ενδιαφέρον, άφάνταστη πλοκή, άπρόοπτες
λύσεις.

Ένα άνήλεο κυνήγι των οργάνων του νόμου κατά των
σκοτεινών δυνάμεων της άνομίας και του έγκληματος.

Ο θρίαμβος της Δικαιοσύνης και ή
σκληρή και παραδειγματική
τιμωρία της άδικίας

'Η έρωτική ιστορία ένός πειρατού με μιὰ κόμησσα

Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΛΕΝΗ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΩΝ

ΤΥΦΛΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Όταν ή 'Ελένη Καντακουζηνού, ή ανειψία του αυτοκράτορος Ματθαίου, έκληρονόμησε απ' τόν σύζυγό της Λουδοβίκο την κομητεία των Σαλώνων άμέσως έσκέφθηκε ότι δεν θά μπορούσε μόνη νά διοικήση τούς άτιθάσσους υπηκόους του φεούδου της.

Η πρώτη της, λοιπόν, σκέψις ήταν νά πάη στόν παλιό φίλο και θαυμαστή της Στράτο, τόν άήττητο κουρσάρο της Λαμίας, πού είχε και έραστή της προτού πεθάνη ο ίσχυρός σύζυγός της.

Ο Στράτος ήταν ένα δαιμόνιο πνεύμα. Πειρατής χρόνια στα παράλια της Μικράς 'Ασίας και του Βυζαντίου, είχε άποκτήσει μεγάλη περιουσία και ίσχύ και τó θύναμό του προκαλούσε τόν τρόπο παντού.

Κατόπιν, ή κουρσάρικη ζωή του και ή κραipaλή στην όποιαν έπεδίετο τόν έκούρασαν. Τά άνομήματά του ήσαν πολλά. Και θέλοντας νά συνδιάση την άνάπαυσι με την έξιλέωσι, πήγε σ' ένα μοναστήρι της Λαμίας νά γίνη καλόγηρος.

Ο ήγούμενος, τρομοκρατηθείς στη θέα του, άρνήθηκε νά τού άνοίξη. Φοβήθηκε κάποιον δόλο του γιά νά λεηλατήσει τó πλούσιο μοναστήρι.

— Πρέπει νά κάμω άκόμα ένα έγκλημα γιά νά μωό έδω μέσα; ρώτησε ο Στράτος, βγάζοντας τó γιαταγάνι του.

Τέλος, έπήλθε μιá συμφώνια: 'Αφωπλίσθηκε. Πέταξε έμπρός στην πύλη του μοναστηριού τά μαχαίρια και τίς κουμπούρες του. Και τότε μόνον τόν έδέχθηκαν.

Ο Στράτος δεν έπρόλαβε ώστόσο ν' άρχισή την άσκητική ζωή του, τίς μετάνοιες και την προσευχή.

Ένα άραιο πρωινό, κατέφθασε ένα ίσχυρό στρατιωτικό άπόσπασμα άπό την κομητεία των Σαλώνων, μ' ένα γράμμα γιά τόν νεοφώτιστο.

Ο Στράτος τó άνοίξε κι' έδιάβασε με κατάπληξι του:

«Ενναίε Στράτο!

»Δέν εινε άκόμη καιρός γιά έξιλέωσεις. Ο Θεός συγχωρεί και την 12ην ώρα. Άπό χτες είμαι κόμησσα τών Σαλώνων. Ο Λουδοβίκος πέθανε. Έχω ανάγκη της προστασίας σου και τών... φίλων σου. Χρειάζομαι έναν άτρόμητον άνδρα γιά την διοίκηση του φεούδου μου.

Κόμησσα 'Ελένη τών Σαλώνων»

Έτσι ο περιπετειώδης βίος τού πειρατού Στράτου, πού έπρόκειτο νά τερματισθή άδοξα μέσα στους μουχλιασμένους τοίχους ενός μοναστηριού, έγνώρισε νέους άγώνες και νέες δόξες. Μά και νέους έρωτες...

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΑ ΣΑΛΩΝΑ

Η άφιξις του λησιμονημένου κουρσάρου της Λαμίας στα Σάλανα, την

σημερινή 'Αμφισσα, έπροκάλεσε θαθείαν έντύπωσι στους ύποτελείς της 'Ελένης, οι όποιοι έπίστευαν ότι με την νέαν διοίκησι του τόπου των θα κατώρθωναν ν' άποτινάξουν μιá μέρυσόν τόν φράγκικο ζυγό και νά επαναστατήσουν κατά της καταλανικής δυναστείας του δουκάτου τών 'Αθηνών, άπ' την όποία καταγόταν και ή κόμησσα 'Ελένη.

Τά σχέδιά τους εναυάγησαν και τά όνειρά τους έσθυσαν. Ωστόσο, ή σκέψις ότι την κομητεία των την διοικούσε ουσιαστικά ένας Έλληνας, έτω και τέως πειρατής, τούς άνακούφιζε κάπως...

Ο δαιμόνιος Στράτος, μέσα στις φλέβες του όποιου έρρεε 'Ελληνικό αίμα, δεν άγνοούσε την σκέψι αυτή τών συμπατριωτών του.

Γι' αυτό προσπάθησε, με κάθε τρόπο, νά τούς άποδείξη την ευνοία του και νά τούς υποβάλη την έλπίδα ότι ίσως κάποτε τά Σάλανα νά έγίνονταν 'Ελληνικά.

Κατώρθωσε μάλιστα νά πείση την 'Ελένη νά έπιτρέψη νά έγκατασταθής στα Σάλανα Έλληνας 'Επίσκοπος και ν' άναγνωρίση ως έπίσημη γλώσσα της ίσχυρης κομητείας την 'Ελληνική.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΚΡΑΙΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΟΡΓΙΩΝ

Τά άνάκτορα της κομήσης 'Ελένης έγνώρισαν ήμέρες τρελλών γλεντιών

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Τεύχος του «Θησαυρού»

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ
ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΘΡΥΛΙΚΕΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ

ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Όλη ή αιματόβρεκτη ιστορία τών πρώτων χρόνων της πολυπαθούς Πολωνίας θά παρελάση στην πρωτότυπη αυτή σειρά πού γιά πρώτη φορά δημοσιεύεται με τόσα νέα στοιχεία στόν 'Ελληνικό Τύπο. Η ζωή τών θουλικών ήρώων και ήρωίδων της Πολωνίας με τά σφοδρά μίσση, τούς θηρμούς έρωτες, τά έκπληκτικά πολεμικά κατορθώματα, θά ξαναζωντανέψη μέσα στις ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ αυτές μονογραφίες.

και κραipaλής. Οι πανηγύρεις δεν σταματούσαν απ' την ήμερα πού έγκαταστάθηκε ή θερμή σύζυγος τού Λουδοβίκου σ' αυτά και ο λαός, θέβαιος ότι μιá νέα χρυσή περίοδος ζωής άνοιγόταν γι' αυτούς, έπεδοκίμαζε την χαρμόσυνη αυτή κίνησι.

Τά Σάλανα εινε πλούσια. Έλεγε ο Στράτος στην 'Ελένη. Και δυσπόρητα με τά τείχη τών όγκολίθων πού τά περιβάλλουν. Ο λαός των υπέφερε πολύ απ' την δυναστεία τών Φρειδερίκων. Και έμεις, άπό την παρουσία του συζύγου σου! Τώρα ούτε οι μέν, ούτε ο δέ υπάρχουν. Ο λαός πρέπει νά λησμονήση τίς πικρίες του μέσα στα πανηγύρια κι' έμεις οι δυο νά άπολαύσαμε τόν πολυβασιανιμένο έρωτά μας μέσα σ' ένα άτέλειωτο μεθύσι κραipaλής.

Η 'Ελένη γελούσε ήχηρά στα λόγια του αυτά.

— Είσαι αιωνίως, ο ίδιος, Στράτε, έλεγε στόν παλιό έραστή της. Και όταν άκόμη ζούσε ο Λουδοβίκος, τά τ' δια μούλεγε: «Αύριο μπορεί νά μην υπάρχουνε... Νά μάς συλλάβη ο σύζυγός σου και νά μάς σφάξη». Και γινόςουν όλοένα και θερμότερος με τίς δικαιολογίες αυτές...

— Τώρα όμως, 'Ελένη, ή θέσις μας εινε διαφορετική. Οι Έλληνες τού φεούδου και τών Σαλώνων μάς αγαπούν — χάρις σ' έμένα — και έσωτερικοί έχθροί δεν υπάρχουν. Δεν υπά:χουν έπίσης ούτε έξωτετικοί. Όλοι οι κόμητες και οι θαρώνιοι τών γύρω φεούδων εινε φίλοι και ύπακούουν στόν κοινό άρχοντά μας, τόν δουκα τών 'Αθηνών. Δέν υπάρχει δέ, προπαντός σύζυγος...

Και οι δύο θερμοί έρασται έπεφταν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, θέβαιοι ότι ή εύτυχία τούς είχε χαμογελάσει επί τέλους μιá γιά πάντα.

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Δέν έπέρασε όμως πολυς καιρός και μιá δυσάρεστη είδησις έφθασε στα Σάλανα.

— Ο άρχοντας της 'Ακροκορίνθου Νέριος 'Ατζαγιώλης-είδοποίησε ή 'Ελένη τόν Στράτο—μυστέλλει μιá πρεσβεία και ζητεί τó χέρι της κόρης μου Μαρίας γιά τόν άνεψιό του... «Αν δεν τόν θέλη αυτόν ή Μαρία—μού γράφει στην έπιστολή πού μόφερε ή πρεσβεία του—τότε ζητώ τó χέρι της γιά τόν γυναικάδελφό μου Πέτρο Σαρακένου».

— Αυτό δεν μπορεί νά γίνη ποτέ, θρυλήθηκε άργισμένος ο Στράτος. Κάτω άπό την άγαθή αυτή, φαινομενικά, πρότασι γάμου, ο 'Ατζαγιώλης ζητεί νά μάς πάρη μέσ' απ' τά χέρια μας τά Σάλανα... Η Μαρία εινε κληρονόμος τού σπουδαιότερου τιμαρίου της κομητείας Σαλώνων... Όχι, δεν κάνουμε άγοραπωλησίες. 'Ας έρθη νά πάρη τά Σάλανα με πόλεμο...

Η κόμησσα 'Ελένη έρθηκε πολύ όρθές τίς σκέψεις τού συμβούλου της. Ωστόσο είχε άκόμη κάποιους ένδοιασμούς.

— Και άν ο 'Ατζαγιώλης μάς κηρύξη τόν πόλεμο; ρώτησε με φόβο.

— Τότε μόνο μπορούμε νά παντρεύομε την Μαρία μ' έναν Σέρβο ήγεμόνα, γιά ν' άποκτήσωμε και την ίσχυρή συμμαχία του. Θά δώσωμε, άλλά και θά πάρωμε συγγρόνας...

Η 'Ελένη άνεκοίνωσε στην πρεσβεία τού 'Ατζαγιώλη τίς άποφάσεις της, πού ήσαν άμετακλήτες. Και οι πρεσβεις έφυγαν απ' τά Σάλανα γιουχαίζόμενοι άπό τόν λαό, πού πληροφορή-

θηκε στο μεταξύ τίς άρπακτικές διαθέσεις των.

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Μιá μέρα, στο σπίτι του όρθοδόξου 'Επισκόπου Σεραφείμ, — όπου έπήγαινε τακτικά ο Στράτος γιά νά συνεννοηται μαζί του γιά τόν προπαγανδισμό τών 'Ελλήνων σέ μιάν επανάστασι υπέρ αυτού! — έγνώρισε την όραισιότατη άνειψία του 'Αγνή.

Η 'Αγνή, μιá σεμνή και πεντάμορφη κοπέλλα, συγγρόνας δέ και πολύφερνη νύφη, έκαμε ζωηροτάτην έντύπωσι στόν έκλυτο και φιλήδονο πειρατή, ο όποιος ένοιωσε άπότομα έναν άνιερο πόθο γι' αυτήν.

Απ' την ήμερα αυτήν οι έπισκέψεις του στο σπίτι του 'Επισκόπου έπύκνωσαν. Και μιá μέρα πού θρέθηκε μόνος με την άθάνα κοπέλλα, της είπε χωρίς πολλές περιστροφές:

— 'Αγνή, τó ξέρεις ότι μου είσαι έξαιρετικά συμπαθητική;

Η νέα έγινε κατακρόκνη απ' την ντροπή της. Συνεσταλμένη και περιωρισμένη καθώς ήταν, τά λόγια αυτά την συνετάραξαν. Ποτέ δεν της είχε ξαναμιλήσει έτσι ένας άνδρας.

— Άρχοντα στο παλατιού, είπε ή νέα. Τά λόγια σας με κολακεύουν.

— Είπε ή άλήθεια αυτή, συνέχισε δέ θερμοόαιμος πειρατής. Και ξέρεις τί; Τόσο πολύ σέ συμπάθησα, πού θά ήμουν εύτυχισμένος νά σ' έκανα γυναικά μου.

Απονήρευτη και σεμνή, ή 'Αγνή έβριχε την έξομολόγησι αυτή πολύ φυσική. Ωστόσο ή διαφορά της ήλικίας της άπό τόν παλατιανό άρχοντα — έτσι ήταν γνωστός στα Σάλανα ο Στράτος — την έκαμε έπιφυλακτική.

— Νά τó πητε στόν θείο μου, πρώτα, ψιθύρισε δειλά.

— Καλά, θά τού κάμω λόγο. Μην σου φύγη όμως λέξι έσένα, γιατί χαθήκαμε...

Ο Στράτος ήταν όραίος και έπιβλητικός. Η παλληκαρία κορμοστασία του, τó διαπεραστικό βλέμμα του και τά κανονικά χαρακτηριστικά του ήσαν προσόντα πού αίχμαλωτίζαν πάντα τίς γυναίκες.

Έτσι είχε πέσει τώρα στη γοητεία του και ή μικρή 'Αγνή.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΑΓΝΗΣ

Άλλά ο Στράτος δεν έπρόλαβε νά κάμη λόγο στόν έπίσκοπο Σεραφείμ. Ούτε, άλλωστε, είχε καί σκοπό. Γιατί στο μεταξύ, ο 'Ατζαγιώλης, προσβληθείς άπό την άπάντησι της κομήσης 'Ελένης πού άπέριπτε την πρότασι γάμου της κόρης της Μαρίας, εκήρυσσε τόν πόλεμο κατά τού δουκάτου τών 'Αθηνών όλοκληρου, έξάρτημα τού όποιου ήταν και ή κομητεία Σαλώνων.

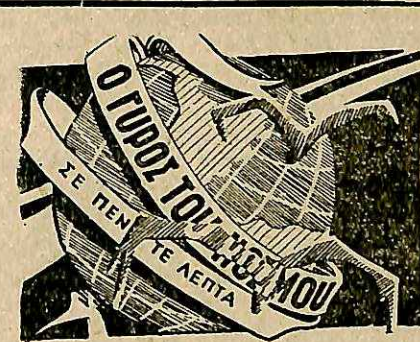
Η 'Ελένη, τρομοκρατημένη, έσπευσε νά ζητήσει την συμβουλή του Στράτου.

— Μην σέ πωή τίποτε, την καθισάχασε αέτός. Δεν φθάνει ως έδω ο 'Ατζαγιώλης.

Όταν ο 'Ατζαγιώλης κατέλαβε την 'Ακρόπολι και αί 'Αθηναι περιήλθαν στα χέρια του, ή 'Ελένη έσπευσε πάλι τρομοκρατημένη στόν Στράτο.

— Τά Σάλανα εινε άπόρρητα, την έβεβαίωσε πάλι με πεποίθησι.

Άλλά ο πονηρός κουρσάρος είχε τó σχέδιό του. Η πτώσις τών Σαλώνων γι' αυτόν ήταν πολύ προσεχής. Άπό άτομικές πληροφορίες πού είχε έγνώριζε ότι ο σουλτάνος Βαγιαζήτ



Η ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ

Επ' ευκαιρία μίς έπετεύλο άπό τού θανάτου της διασημού άοιδού 'Αντελίνα Πάτι ένα Ιταλικόν περιοδικόν άναφέρει τó εξής χαρακτηριστικόν άνέκδοτον.

Η Πάτι έπρόκειτο κάποτε νά κάμη μιá τούρνε στή Ρουμανία. Έπειδή όμως ήταν χειμώνας και ή Πάτι υπέφερε πολύ άπό τó κρύο όταν πληροφορήθηκε ότι στην Ρουμανία κάνει ροβερόν χειμώνα, την τελευταία στιγμή άνέθηκε νά φύγη. Ο Ρουμάνος λιμεναρχός πού είχε άναγγείλει την άφιξη της μεγάλης άοιδού και είχε κανονίσει κάθε λεπτομέρεια γιά την έναρξιν τών παραστάσεων, γνωρίζοντας την ματαιοδοξία των κολλητικών έπληγοράφισε τά έξη της Πάτι: «Ασκαί άριστοκρατία Βουκουρεστίου έτοιμάζουν ένδοσιώδη μεγαλοπρεπή ύποδοχην σταθμόν». Έτσι ή Πάτι άποφάνισε νά φύγη άμέσως.

Στόν σταθμό τού Βουκουρεστίου την ύποδέχτηκαν πού τά έξητα πρόσωπα με έπίσημη περιβολή και ή ύποδοχή πού της έκαναν ήταν τσόν θερμή ώστε ή Πάτι έξέλασε τελείως τó κρύο. Θά έπώνωνε όμως κυριολεκτικώς αν έμάθαινε ότι όλα αυτά ήταν σκηνοθετημένα γιά νά της ίκανοποιήσουν την φιλοδοξία και νά την πείσουν νά πάη στο Βουκουρεστί.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΦΥΛΑΚΗ

Η μεγαλύτερη φυλακή τού κόσμου θρίσκειται στην Κούβα και άκρίβως στο Νησί τών Πιεύκων όπου φιλοενοίνται 2.800 φυλακισμένοι. Τό περίεργον εινε ότι οι κρατούμενοι αυτοί ζούν έντελώς έλεύθεροι στο νησί όπου έχουν ίδρύσει ένα είδος μικρής δημοκρατίας και κυβερνάνται μόνον τους.

Μόνον τους εκλέγουν τόν Πρόεδρον και τούς πέντε ύπουργούς, μεταξύ τών όποιων και ο της Δικαιοσύνης, πού επιβάλλει άνάλογες ποινές σ' αυτούς πού τίς άείζουν. Και λένε ότι εινε πολύ δίκαιος αυτός ο ύπουργός πρό πάντων όταν πρόκειται περί κλοπής γιάτι μιá τοπική παροιμία λέει ότι μονάχα ένας κλέφτης μπορεί νά δικάση έναν άλλον κλέφτην. Οι φυλακισμένοι αυτοί εινε έλεύθεροι νά κάνουν ό,τι θέλουν εκτός άπό τó ν' άποδράσουν.

έτοιμαζόταν νά προσαρτήση την θόρειον 'Ελλάδα στην αυτοκρατορία του.

Έσκόπευε, λοιπόν, νά απαγάγη μιá μέρα την όραία 'Αγνή με τó πλούτη της και νά φύγη μακριά γιά μιá νέα ζωή.

Η 'Ελένη δεν υπήρχε πιά γι' αυτόν μιá και σέ λίγο θάταν άνίσχυρη νά τόν βοηθήση.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΩΝ

Έτσι, μιá καλοκαιρινή νύχτα, ο τυχοδιώκτης κουρσάρος, πήρε στο άλογό του την μικρή 'Αγνή μ' όλα τά πολύτιμα χρυσαστικά της και έφυγε γιά άγνωστη διεύθυνσι.

Η 'Ελένη έγινε έξω φρενών όταν πληροφορήθηκε τó άνέλπιστο γεγονός. Ο 'Επίσκοπος Σεραφείμ έξεμάνη έναντιόν του. Και ήταν τόσο ή μάνα του γιά την προδοσία αυτού τών όποιων έπίστευε πιστό ανενεργάτη του, ώστε δεν έδίστασε νά ζητήσει την επέμβασι τού Σουλτάνου Βαγιαζήτ.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΤΗΛΕΘΡΑΣΙΣ

Τά διασημιστικά μέσα δεν γνωρίζουν όρια πρό πάντος στην 'Αμερική. Μετά την όμιλουμένη έπιστολή και τó φιλή πού στέλνεται γραγμένο σέ δίσκο γραμμοφώνου, θά νόμιζε κανείς ότι δεν θά μπορούσε νά θρεθί κανένα νέο στρατηγίμα στο ζήτημα της άλληλογραφίας. Άλλά οι μεγάλες άμερικανικές έταιρείες πού έχουν την έκμετάλλευσιν τών τηλεφώνων και τηλεγράφων, κάνουν τά πάντα γιά νά τραθήσουν την πελατεία.

Μιá τηλεγραφική έταιρεία της Ν. 'Υόρκης είδοποίησε τούς έρωτευμένους ότι τά φιλή πού στέλνουν τηλεγραφικώς δεν θά πληρώνονται. Μιá άλλη έταιρεία έγκαινιάσε τó σύστημα της άνταλλαγής φιλιών με τηλεόρασι. Η μεταβίβασις γίνεται μεταξύ Ν. 'Υόρκης και Σικάγου. Τό φιλή ή μάλλον τά φιλή εκείνου πού τó στέλνει άποστέλλονται σ' ένα χαρτί και τó σχέδιο διαβιβάζεται στόν παραλήπτη με την τηλεόρασι.

ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΣΤΑ ΖΩΑ

Ο δόκτωρ Γουάλμπουτ σέ μιá πρόσφατη άνακοίνωσι τού άναφέρει ότι κατ' τις παρατηρήσεις πού έκαμε τά ζώα δεν αισθάνονται τόν παραμικρόν όλκτο γιά τά όμοιά τους όταν εινε πληγμένα ή πολύ γερασμένα, αλλά τά σκοτώνουν. Έχουμε λοιπόν πραγματικές θανατικές εκτελέσεις στα ζώα.

Οι πελαργοί και οι γερανοί σκοτώνουν τούς άρρώστους συντρόφους των προτού άρχισουν τó ταξίδι της φθινοπωρινής μεταναστεύσεως γιάτι δεν θά μπορούσαν νά άνθίσουν σ' ένα τόσο μεγάλο πέταγμα ούτε νά ζήσουν στην Εύρωπη έγκαταλελειμμένοι στην τύχη τους. Οι τυφλοπόντικοι, προτού θυσιάστουν στόν χειμερινόν τού ύπνο, κάνουν ένα είδος γενικής συνελεύσεως, κάνουν ένα είδος γενικής συνελεύσεως μετά την όποιαν πέφτουν άπάνω εις τούς γερασμένους ή τούς πολύ άδύνατους πού δεν θά μπορούσαν νά τά εγούρουν πέρα στόν χειμερινόν λήθαργον, και τούς σκοτώνουν με δαγκωματίες. Πρό πάντως γιά τά μεταναστευτικά πουλιά εινε δικαίωμα και όπορτέσις της ελπίσεως νά σκυτύνουν τά πολύ άδύνατα, πού θά μπορούσαν νά γίνουν πάλι καθυστερήσεως.

ΜΕΤΑΛΛΙΑ ΣΕ ΜΗΤΕΡΕΣ

Μετά την 'Ιταλία πού έδωσε πρώτη τó παράδειγμα, ή Γερμανία τώρα δείχνει ιδιαίτερον έκτίμησι πός τις πολυτέκνες μητέρες στις όποιες άπονέμει ένα τιμητικόν μετάλλιο τούτων κατηγοριών: χρυσό, άρνυρό και γαλλικό άναλόγος τού άριθμού τών παιδιών πού έφεραν στόν κόσμο. Οι νέοι εινε ύποχρεωμένοι νά χάσουν στόν δρόμο τίς γυναίκες πού φέρουν αυτά τά μετάλλια.

Μιá τελευταία στατιστική άναφέρει ότι έως τώρα τó ειδικό αυτό μετάλλιο έχει άπονέμηθι σέ δύο έκατομμύρια 500 χιλιάδες Γερμανίδες.

Στην περιφέρεια Βερολίνου—Σαρλόττεμποργκ υπάρχουν δύο κλέπτες με έκοσι παιδιά ή κάθε μιá και τó Κρόουτ-μπεργκ μιá με 25. Η τελευταία αυτή εινε ή πλέον πολυτέκνη μητέρα όλης της Γερμανίας.

την κηδεμονία τού όποιου προτιμούσε άπό κάθε άλλον Φράγκον.

— Ο τόπος εινε εύφορος και κατάλληλος γιά κηνήγι και ίππασία. είδοποίησε τόν σουλτάνο, ο όποιος τρελλαίνόταν γιά τά δυό αυτά σπόρ.

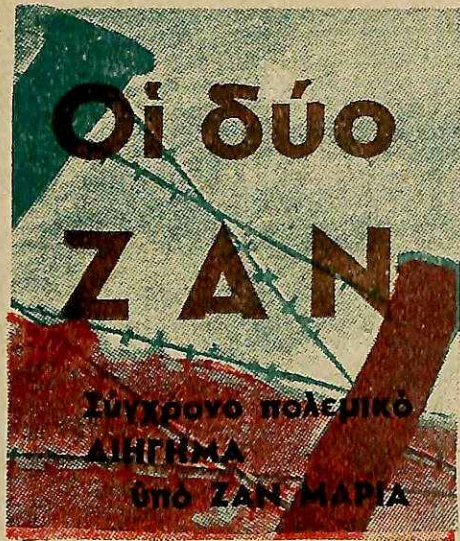
Ο σουλτάνος άποδέχθηκε την πρόσκλησι κι' έστειλε στρατεύματα νά καταλάβουν την πόλι τών Σαλώνων και νά συλλάβουν τόν άπαγωγέα της 'Αγνης.

Τά Σάλανα παραδόθηκαν χωρίς όρους. Η κόμησσα 'Ελένη συνελήφθη και άπεστάλη στο χαρέμι μαζί με την κόρη της Μαρίας. Ο έπίσκοπος Σεραφείμ διαβίτηκε άρχηγός τών 'Ελλήνων τού τόπου.

Όσον άφορά τόν πειρατή Στράτο, αυτός ύστερα άπό μιá δραματική καταδίωξι, συνελήφθη και έφονεύθη, τó δέ κεφάλι του άπεκόπη και έστάλη στόν Σουλτάνο.

Αυτό υπήρξε τó τραγικό τέλος τών δύο τυχοδιωκτών έραστών.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ



Ο Ζάν είχε μόλις καθίσει στην τάρτασα του μεγάλου παρισινού καφε-νείου, όταν το ραδιόφωνο άνκερίωσε την διαταγή της γενικής κινητοποίη-σως.

«Άδειασε άμέσως το ποτήρι με τη λεμονάδα που του έφερε το γκαρ-σόνι, άλλ' από εκείνη τη στιγμή δεν άκουγε ούτε έβλεπε τίποτε πιά».

Μια μόνο σκέψις άπασχολούσε το μυαλό του: «Η Ζακελίνα, τί θα γινό-ταν ή Ζακελίνα»;

Οι σχέσεις τους είχαν διαρκέσει δυο χρόνια σχεδόν. Έμεναν μαζί σε ένα ξενοδοχείο του παλιού Μαραί.

Όταν την είδε για πρώτη φορά, έ-καμε αυτή τη σκέψι: «Είπε σαν "Άγ-γελος, σαν ένας μελαγχρινός Άγγε-λος!».

«Αλλά λίγον καιρό άργότερα, διε-πίστωσε ότι ή Ζακελίνα ήταν ένα έλα φρόνυαλο πλάσματάκι, που έζούσε με το θαυμασμό και τη λατρεία που της προσέφεραν στο διάβα της. Έτρελ-λαινόταν για τον κινηματογράφο και το χορό. Και όταν θριασκόταν μέσα σ' ένα ντάνσιγκ έξεχνούσε όλοτελα τον Ζάν και έτρεχε από τη μία άγκαλιά στην άλλη, για να χορέψη μία τρελλή ρούμπα κι' ένα λικνιστικό ταγκό».

Ο Ζάν έθύμωσε για όλ' αυτά, άλλ' ή Ζακελίνα άπαντούσε με άπάθεια: «Εγώ δεν σε ζηλεύω καθόλου. Γιατί έσύ με ζηλεύεις; Πρέπει να έχωμε έμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον. Εάν χορεύω ή εάν άφήσω μέσα στη μέση του χορού να μου δώσουν ένα φιλι, τί κακό βρίσκεις σ' αυτό; Εγώ του-λάχιστον δεν άποδίδω καμμία σημα-σία».

Κάί ήταν ελκρινής όταν τον έθε-βαίωσε γι' αυτό ή Ζακελίνα. Άγα-πούσε τον Ζάν, αλλά με τον τρόπο τον δικό της.

Στο τέλος έβρηκαν ότι δεν μπο-ρούσαν να συνεννοηθούν μαζί και έ-χώρισαν.

Από τότε είχαν περάσει έξη μή-νες.

Ο νέος έβγηκε με κλονιζόμενο βή-μα από το καφενείο.

Τό Παρίσι, μέσα σε λίγα λεπτά, εί-χε πάρει την πολεμική του όψη.

Πυκνοί όμιλοι πολιτών είχαν σχη-ματισθί στους δρόμους και τις πλα-τείες και έσχολλάζαν τα γεγονότα.

«Αλλ' ό Ζάν δεν έσταμάτησε που-θενά:

Χωρίς το το καταλάβη, είχε πάρει το δρόμο που έφερε στο μικρό ξενο-δοχείο του Μαραί. Όταν έαθασε έ-

κει, άνέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια, έσταμάτησε για μία στιγμή έξω από την πόρτα του δωμα-τίου της Ζακελίνας, έπειτα την έ-σπρωξε με όρμη χωρίς να χτυπήση και έμπηκε μέσα.

Έμπρός σ' ένα τραπέζι, ή Ζακελίνα έγραφε. Τα μάτια της ήταν δακρυ-σμένα. Μόλις τον είδε, ένινάχθηκε έ-πάνω και ήρθε να ριχθί στην άγκα-λιά του.

— Έσύ άγαπημένε μου! Έσύ ; Και νά, έγραφα σε σένα. Άπό τη στιγμή που άκουσα τη διαταγή της έπιστρα-τεύσεως όλη μου ή σκέψις έγύρισε ά-μέσως σε σένα...

Τά χείλη των έσιμξαν. Τό παρελθόν είχε λησμονηθί.

Ο Ζάν άποσπάστηκε πρώτος από τον έναγκαλισμό :

— Φεύγω μετά τρεις ήμέρες, είπε. Εάν θέλεις θά τις περάσωμε μαζί στην έξοχή...

«Έπειτα έρριξε μία ματιά στην έπι-στολή. Η Ζακελίνα από την πρώτη γραμμή ως την τελευταία του μιλούσε για την άγάπη της.

— Μου την δίνεις; παρεκάλεσε.

— Γιατί όχι... Άφού άπευθύνεται σε σένα...

Ο Ζάν την έβαλε στην τσέπη του.



Γρήγορα-γρήγορα τώρα, ή Ζακε-λίνα έτοιμάζε μία μικρή θαλίτσα, που θά έπαιρνε μαζί της.

Όταν έτοιμάσθηκε, διευθύνθηκαν και οι δυο προς την πόρτα.

Εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του Ζάν έπεσαν σε μία μικρή φωτογρα-φία ένός νέου που έχαιμογελούσε.

— Τί είναι αυτό; έρώτησε.

— Τί σε ενδιαφέρει, άγαπημένε μου; Έχόρεψα μερικές φορές μαζί του. Βρίσκεται τώρα στη γραμμή Μασινό.

Εάν δεν με πιστεύεις, σχίσε την...

Ο Ζάν έπηρε στα χέρια του τη φω-τογραφία. Ήταν έτοιμος να κάμη έ-κείνο που του είχε πη ή Ζακελίνα, αλλά, ξαφνικά, μία μυστηριώδης συμ-πάθεια γεννήθηκε μέσα του μεταξύ αυτού και του άγνώστου. Ήταν ένας «συνάδελφος».

Έπειτα από λίγες μέρες ίσως, θά δούτοϋσαν μαζί μέσα στη λάσπη του ίδιου χαρακώματος; και θά έβλεπαν το θάνατο να φτερου-γίζει επάνω από τα κεφάλια τους.

Με μιάν άργη κίνησι, άπόθεσε τότε τη φωτογραφία στη θέσι της και είπε στη Ζακελίνα :

— Πηγαίνουμε...

Στο χώλλ του ξενοδοχείου, ένας μικρός γκροϋ ήρθε τρέχοντας κοντά στη Ζακελίνα:

— Ένα γράμμα για σάς, είπε.

Η Ζακελίνα εκύτταξε με κάποια δυσαρέσκεια τόν φάκελλο.

Είπε άπ' αυτόν; έρώτησε ό Ζάν.

— Ναι... Τί παιδί. Θεέ μου! Μου γράφει κάθε μέρα! Διάθασε άν θέ-λεις την έπιστολή του...

Ο Ζάν δεν είπε τίποτε. Έπηρε δ-μως την έπιστολή που του έδινε ή Ζα-κελίνα και την έβαλε στην τσέπη του.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, έ-νθ το τραίνο έτρεχε μέσα στη νύχτα, βρήκε την εύκαιρία να την διαβάση.

Η Ζακελίνα έκείνη την ώρα έκου-μόταν, με το κεφάλι γεμμένο επάνω στα μαξιλάρια.

Τό γράμμα αυτό ήταν ένα παραλλ-ρημα έρωτος. Ο άνθρωπος που το εί-χε γράψει μιλούσε με ένα πάθος και μία θέσιμη που συνεκίνησαν τον Ζάν.

Και κάθε τόσο παραπονιόταν για την άδιαφορία της Ζακελίνας και γιατί οι έπιστολές του έμεναν χωρίς άπάντη-σι. Στο τέλος, κατέληγε με μερικές έλπίδες για τόμελλον. «Ηλπίζε—έγρα-φε—ότι θά έγλύτωνα τη ζωή του από τον πόλεμο, για να την άφιέρωση σ' αυτήν».

Ο Ζάν εκύτταξε την ύπογραφή. Και ό άνθρωπος αυτός λεγόταν επί-σης Ζάν... Πώς τον συμπαθούσε !

Είχαν φθάσει τώρα στο Έπιναι. Τό δωμάτιο του ξενοδοχείου στο ό-ποιο έμεναν ήταν σκεπασμένο μ' ένα κόκκινο κρετόν.

Η θερμή άτμόσφαιρα και ή τρυ-φερότης της Ζακελίνας είχαν ξανα-φέσει την ήρεμία μέσα στις σκέψεις του Ζάν.

Τό κάτω-κάτω τί τον ενδιαφέρει νιά τον άλλον;

Μία νύχτα έρωτος περνάει πάντα τόσο γρήγορα...

Ο Ζάν είδε, ξαφνικά, το όχρδ φως της αύγης να υπαίνη από τις γριλ-λιες των παραθύρων.

Πλάι του, ή Ζακελίνα είχε άποκοι-μηθί.

Ο Ζάν έκείνη τη στιγμή έννοιωσε μία δυνατή τύψη να τον κυριεύη για την δική του εύτυχία άπέναντι του άλλου.

Ο Ζάν ένόμιζε πώς είχε κάμη μία κλοπή άπέναντί του.

Τότε μια σκέψις έπέρασε από το μυαλό του.

Ετινάχθηκε γρήγορα από το κρεβ-βάτι, έφόρεσε θιαστικά τά ρούχα του και έβγηκε από το ξενοδοχείο.

Λίγα λεπτά άργότερα θριασκόταν στο ταχυδρομείο του Έπιναι.

Άγόρασε τότε έναν φάκελλο, έγρα-ψε επάνω την διεύθυνσι του άλλου Ζάν, έβαλε μέσα την έπιστολή της Ζακελίνας που άπευθυνόταν σ' αυτόν και την έρριξε στο γραμματοκιώτιό.

Όταν έγύρισε στο ξενοδοχείο, ή-ταν χαρούμενος και σιγοτραγουδού-σε. Ένόμιζε ότι ένα μεγάλο βάρος είχε φύγει από το στήθος του. Πόση χαρά! σι' αλήθεια, θά έννοιωθε ό άλ-λος Ζάν, όταν θά έπαιρνε το γράμμα της Ζακελίνας, που τόσο έλαχτα-ρούσε.

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, ή φίλη του είχε ξυπνήσει. Στο πρόσωπό της έδιάβαισε την άνησυχία.

— Ποϋ ήσουν, άγαπημένε μου; έρώ-ησε.

— Ω: Τίποτε, μικρή μου Ζακελίνα, άπήτησε. Είχα ξεχάσει να στείλω κάποιο γράμμα και έπήγα να το τα-χυδρομήσω.

ZAN MARIA



ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΑΡΚΕΤΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΥΠΟ Φ. ΑΜΠΡΙΕΡ

Ένας άπρόοπτος έπισκέπτης

ΠΕΝΤΕ και είκοσι!... είπε ό Ίάκωβος Μπωκλαίρ. Αύτός ό καταραμένος ό Μωκδρ ποτέ του δεν έρχεται στην ώρα του. Κατερίνα, για να παρηγορηθώμε, φέρε μας ούξο...

Μέσα στην εύρύχωρη, χαμηλή σάλα, μερικές λάμπες του πε-τρελαίου συνεπλήρωναν τις άμφίβολες άσυνες λάμπες.

Όταν άραδιάστηκαν τα ποτηράκια επάνω στο παλιό δρύινο και μακρύ τραπέζι, που γύρω του καθόμαστε καμιά δωδεκαριά κυ-νηγοί, όλοι γέλασαν με εύθυμία. Περιμέναμε τον καθυστερημένο για να ξεκινήσωμε. Τρία χρένια τώρα —μιά μικρή συμμορία Πα-ρισινών— νοιμάζαμε την μικρή κυνηγετική έκείνη περιοχή. Κά-θε Κυριακή μαζεϋνόμαστε εκεί.

Η Κατερίνα άκούμπησε επάνω στο τραπέζι την υποτίλια με το ούξο, που πέρασε από χέρι σε χέρι. Εγώ καθόμουνα στην ά-κρη κοντά στο παράθυρο και σεβριόσθηκα τελευταίος. Την ώρα που άκουμπούσα την καράφα άκούστηκε από μακριά το κλάξον ένός αυτοκινήτου.

— Α! είπε ό Ντυμπάρ, ό κοσμηματοπώλης, έρχεται ό Μωκδρ.

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα. Τράβηξα την κουρτίνα του παραθυριού.

— Κυτίαγτε, είπα, ό Μωκδρ δεν είναι μόνος.

— Α! δεν είναι μόνος ; είπε ό Μπωκλαίρ που ήταν κοντά μου. Σε λίγο ή πόρτα άνοιξε. Από παντού άκούστηκαν φωνές και ό Μωκδρ όρθος στο κατώφλι, με μία κίνησι του χεριού έπέβαλλε σιγή.

— Κύριοι, είπε με τόνο εύθυμο, με την ύποδοχή που μου κά-νετε, χωρίς να το καταλάβετε, δώσατε μία ιδέα στον λαμπρό συ-νοήθειες που έχετε.

Παραμέρισε και άφησε να περάση ένας άνδρας ύψηλός, αδό-νατος, ό όποιος έχαιρέτση ευγενικά και με κάποια συστολή, την όμηγυρι.

— Σας παρουσιάζω τον φίλο μου Έρρίκο Βέλσινγκερ.

Έν σαφ γίνονταν οι συστάσεις, έξήτασα με μία ματιά τον νεοελθόντα. Φορούσε μία πολύ ώραία κυνηγετική φορεσιά, άρκε-τά πανούργια.

Τό πρόσωπό του μακρουλό και χλωμό με δυο μάτια μαύρα έν-φραστικά και φλογερά. Δυο χαλατηρηστικές γραμμές των χει-λιών του, μαρτυρούσαν κάποια κόυρασι και μυστική πιερία, άν-θρώπου που είχε ύποφέρει πολύ.

— Νά ή άφορη της άγοπορίας μου, είπε χτυπώντας στον ώμο το φίλο του. Μου είχε ύποσχεθί από καιρό νόρθη, και σήμερα το πρωί με πολλές δυσκολίες κατώρθωσα να τον πείσω. Ο κύριος δεν ήθελε να σας άνησυχήση!

Από παντού άκούστηκαν διαμαρτυρίες. Η Κατερίνα σεβριόσε στον ξένο το άπαραίτητο ούξο, ένθ το παλιό ρολόι του τοίχου με το έκκορμές, χτυπούσε έξη ώρες πρωί. Όλοι έξήτασαν τις φυ-σιγγιοθήκες τους και σε λίγο ό όμιλος βρέθηκε στην αύλή. Πίσω από το σπίτι ό Ραζύ, ό κυνηγετικός φύλακας, έαπολούσε τα σκυλιά.

«Νά σας συνοδεύσω εγώ ;»

ΣΥΝΗΘΙΖΑΜΕ να μοιράζωμε την ήμέρα σε δυο μέρη. Τόπρωί πηγαίναμε όλοι μαζί, το δε άπόγευμα ό καθένας μας έκανε ό-πως του άρεσε: ή πήγαινε μόνος, ή με κάποιον σύντροφο της προτιμήσεως του. Για να μη χάνουμε καιρό το μεσημέρι τρώ-γαμε στο σπίτι του δασοφύλακα. Τα βράδυ βρισκόμασταν όλοι μαζί σε άπόστασι δέκα χιλιομέτρων από την Μπουργκονιέρ στο πανδοχείο ό «Έρυθρός Ίππος».

Εκείνη την Κυριακή ως το μεσημέρι είχαμε σπουδαίες έπι-τυχίες. Πέδρικες, λαγοί, φασιανοί ήσαν στίβα στο δωμάτιο, που ό καθένας μας άδειάζε τον τουρβά του ποτού καθήση στο τρα-πέζι.

Ο Έρρίκος Βέλσινγκερ καθόταν πλάι μου. Όταν τον ρώτησα άν έμεινε εύχαριστημένος:

— Πώς να μην είμαι ; μου είπε. Όλοι οι κύριοι είναι τόσο εύγενικοί μαζί μου, και τα δάση σας είναι τόσο ώραία!

Κατά τα επιδόματα ό Μωκδρ σηκώθηκε:

— Φίλοι μου, έδήλωσε με τόνο άστειότητος, ως τη στιγμή αυτή σας άπέκρυψα μία θλιβερή είδησι: Σας άναγγέλλω με λύπη μου ότι πρέπει ν' άναχωρήσω... Ναι... ναι... και ό λόγος είναι σοδα-ρώτατος... Είμαι καλεσμένος σε δείπνο άρραβώνων, και να σκε-φθήτε ότι είμαι θεός της μνηστής! Άν άργούσα, ή γυναίκα μου δεν θά μου το συγχωρούσε ποτέ. Πρέπει να έπιστρέψω άμέσως στο Παρίσι.

Ο Βέλσινγκερ έκανε να σηκωθί.

— Όχι, όχι! είπε ό Μωκδρ, δεν θά σας πάρω μαζί, άγαπητέ μου φίλε. Επειδή εγώ φεύγω, δεν είναι λόγος να στερηθήτε σείς ένα τόσο ώραίο κυνηγετικό άπόγευμα. Είμαι δέβαιος πώς το βράδυ κάποιος από τον όμιλό μας θά το θεωρήση μεγάλη εύτυχία του να σας πάρη μαζί στο άμάξι του.

— Εγώ!... Εγώ!... Εγώ!... φώναξαν συγχρόνως πολλοί από μάς.

— Βλέπετε, άγαπητέ μου, είπε ό Μωκδρ με εύχαρίστησι. Θά μα-λώσουν ποίος να σας πρωτοπάρη στο αυτοκίνητό του.

Αλλά ό Βέλσινγκερ ψιθύρισε δειλά λίγες λέξεις, εύχαριστών-τας, και έπέμεινε στην άρνησί του.

Τότε επενέβη ό Μπωκλαίρ:

— Αλλά, κύριε, είπε με άσυνήθιστη έπισιμότητα, σας δεβαιώ ότι θά θεωρήσουμε προσβολή την άναχώρησί σας...

Μου φάνηκε πώς ό γείτονας μου κοκκίνισε έλαφρά. Και ά-πήτησε στον ίδιο σχεδόν σοδαρό τόνο:

— Εν τοιαύτη περιπτώσει, κύριοι, θεωρώ καθήκον μου, άρκε-τά εύχρίστον άλλωστε, να μείνω.

Την ώρα που σηκωνόμαστε από το τραπέζι, ό Ίάκωβος Μπω-κλαίρ έπλησίασε τον Βέλσινγκερ:

— Άγαπητέ κύριε, είπε, θά εύχαριστηθώ πολύ άν θελήσετε να σας συνοδεύσω εγώ το άπόγευμα στο δάσος.

— Η λεπτότης σας αυτή με συγκινεί έξαιρετικά, άπήνητσε ό φιλοξενούμενός μας.

Μιά σπαρακτική κραυγή

ΚΑΙ άπομακρύνθηκαν οι δυο προς την διεύθυνσι των έλδων. Επέφθηκα ότι ό Μπωκλαίρ και ό Βέλσινγκερ πήγαιναν να κυνηγήσουν άγριόπαπιες. Εγώ ήμουν ό μόνος από τον όμιλο που δεν έτυχε ποτέ να χτυπήσω ζαρκάδι και το επιθυμούσα πολύ. Ο Ραζύ με κάποιο πουρμπουάρ που του έδωσα, μου είχε το πρωί ύποδειξει κάποια γωνιά του δάσους που ύπήρχε έλπίς να πραγ-ματοποιησω την επιθυμία μου.

Προχώρησα με τη σκύλα μου τη Φρισών και επί δυο ώρες πε-ρπατιόμουνα ψάχνοντας για το άπιαστο ζαρκάδι.

Στο τέλος βαρέθηκα και τράβηξα επάνω σ' ένα φασιανό που έπεσε πενήντα μέτρα μακριά σε κάποια δενδροστοιχία. Έσπυφα να τον πάρω από το στόμα της Φρισών που μου τον έφερε, όταν άντήχησαν άριστερά μου δυο άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί, συνο-δευόμενοι από μία σπαρακτική άνθρωπινη κραυγή.

Έδωσα μία κλωτσιά στη σκύλα μου που άρχισε να γανυγίζει, και άφονγκράσθηκα. Άκουσα φωνές, μα δεν μπορούσα να κα-ταλάβω ποίος φώναζε, ούτε να ξεχωρίσω τί έσήμαιναν οι φω-

νές. Κατόπιν ακούστηκε ένα παρατεταμένο σφύριγμα του Ραζύ, που εσήμαινε συνήθως γενική συγκέντρωση. Αυτή όμως τη φορά οι σφυριγματίες ήταν τόσο διαπεραστικές και συνεχείς που έδειχναν ότι είχε συμβεί κάποιο δυστύχημα. Έβγαλα τις καρτούτσες από το όπλο μου και άρχισα να τρέχω προς το μέρος που ακούγονταν οι φωνές και οι σφυριγματίες.

Σε κάποιο ξέφωτο του δάσους, κοντά στο έλος, διέκρινα από μακριά τόν Ραζύ που κουνούσε άπελπιστικά τα χέρια του και γύρω του τρέξις απ' τους δικούς μας. Όταν πλησίασα άκουσα τόν Μπωκλαίρ που έλεγε:

—Δεν ξέρω πώς συνέβη... δεν ξέρω τίποτε...

Όταν με είδε να φθάνω, σάπασε. Άλλά δεν χρειαζόταν να τόν ρωτήσω για να πληροφορηθώ:

—Έκει, μέσα στο δάτο, είχε ο Ραζύ και μούδειζε κάτι με το δάχτυλο. Και οι δυο τουφεκίες τόν βρήκαν στο κεφάλι.

Έσκυψα στο πτώμα και άνεγγνώριστα τόν καλεσμένο του Μωκόρ. Τό σκάγια τόν είχαν βρή λίγο πιο κάτω απ' τόν άριστερό κρόταφο και όλόκληρο τόν έπάνω μέρος του κρανίου του άποτελούσε μία πληγή, παραδόξως όμως, τó πρόσωπό του είχε μείνει άθικτο. Τό στόμα του ήταν ακόμα άνοιχτό, λες και όλες οι δυνάμεις του δυστυχισμένου είχαν συγκεντρωθεί για να βγάλουν την τελευταία σπαρακτική κραυγή που άκουσα. Ένα μέρος από τόν εγκέφαλό του ήταν χυμένο κατά γης άνακατεμένο με τó αίμα. Τό δεξί του χέρι κρατούσε σφιχτά τó τουφέκι του.

—Δεν πρόφθασε να πη λέξι, μου είπε σκύθοντας ο Ραζύ, έμεινε στόν τόπο καθώς έβγαλε την τελευταία του κραυγή.

Σηκώθηκα, και πήγα στόν Μπωκλαίρ. Τού έπιασα τά χέρια:

—Φτώχέ μου φίλε!

Μου άπάντησε ξέπνοα:

—Είμαι φοβερό!...

Τό όπλο του και τó καπέλλο του κοίτονταν κατά γης. 'Ο ίδρωτας έτρεχε από τó μέτωπό του σταλαγματίες χονδρές που κυλούσαν άργά στά μάγουλά του. Τό κάτω χέλος του έτρεμε διαρκώς.

★
—Έπειτα γύρισα και είδα τούς δυο άλλους συντρόφους μας: τόν Ντυμπάρ, τόν κοσμηματοπώλη, και τόν Περντριέλ, τόν συμβολαιογράφο. Κυττούσαν τόν Μπωκλαίρ σάν χαμένοι με ύφος έξεταστικό. «Οί ήλίθιοι! σκέφθηκα, τί τούς περνά απ' τó μυαλό; Μοιάζουν σάν δικαστές μπροστά σέ δολοφόνο!...» Έπειτα κύταξα τόν Μπωκλαίρ και κάτι μου έκανε μεγάλη εντύπωση. 'Η στάσις του έμοιαζε αληθινά στάσις δολοφόνου μπροστά σέ δικαστές.

—Τήν ώρα που ήλθε, μου είπε με φωνή υπόκωφη, έλεγα στούς κυρίους, ότι δεν ξέρω πώς συνέβη τó δυστύχημα... Πού μίας ώρας ο Βέλσινγκερ είχε φύγει από κοντά μου. Απ' τήν άρχή τού άπογεύματος είμαστε στά έλη και ψάχναμε για άγριόπαπιες. Δέν σηκώσαμε φτερό. Έκείνος κορυβάστηκε και τράβηξε μακριά να κυνήγησε φασιανούς. Έπειτα από πολλή ώρα έφυγα κι' εγώ και ήρθα κατά δω. Είδα κάτι να σαλεύει μέσα σέ κείνη τή λóχη και νόμισα πώς είδα, να, ο μ ι σ α π ώ ς ε ι δ α —αυτό είναι πού δέν καταλαβαίνω— κάτι πού μοιάζει με ζαρκάδι. Τράβηξα και τις δυό μου καρτούτσες στόν όγκο πού σάλευε. Τίποτε άλλο. Πάω να χάσω τó νού μου!...

Σάπασε. 'Ο Ντυμπάρ και ο Περντριέλ έξακολουθούσαν να τόν κυτάνε στά μάτια, σάν να μη έπίστευαν στά λόγια του. Κι' εγώ ο ίδιος αισθανόμουν μια παράξενη ταραχή. Λίγα θήματα μακριότερα ο Ραζύ περίμενε σέ σεβασμό να τόν διατάξουμε.

—Κάτι πρέπει να γίνει, είπα τέλος.

—Ναί, συνεπλήρωσε ζωηρά ο Ραζύ. Πρέπει να ειδοποιήσουμε τη χωροφυλακή και να μην άγγίξουμε τó πτώμα ως πού να φθάση.

Στή λέξι «χωροφυλακή» ο Μπωκλαίρ σήκωσε τó κεφάλι:

—Έχετε δικίον, αυτό είναι τó καλύτερο. Μου φαίνεται ότι πρέπει να πάω εγώ να τούς καλέσω. Ποιός θέλει νάρθει μαζί μου;

—'Ο Περντριέλ και ο Ντυμπάρ συνεννοήθηκαν με μία ματιά και ο Μπωκλαίρ τó άντελήφθη.

—Εμπρός, έλάτε λοιπόν και οι δυό σας, είπε. "Αν θέλεις, άγαπητέ μου Περντριέλ, πάμε με τó άμάξι σου, εγώ δέν είμαι σέ θέση να οδηγώσω...

Μιά φωτογραφία

ΟΙ τρεις άνδρες άπομακρύνθηκαν κι' έμεινα μόνος με τόν Ραζύ να φιλάμε τó πτώμα. "Ημουν σέ πολύ καλές σχέσεις μαζί του, και όταν βρισκόμαστε μονάχοι, μου έλεγε ελεύθερα την γνώμη του για τó κάθε τι.

—Πολύ άσχημη τουφεκιά για τόν όμιλο! Και άπορώ πώς ο κ. Μπωκλαίρ πού είναι τουφεκί πρώτης τάξεως και πού ξέρει τόσο καλά τά μέρη, τήν έπαθε σάν άγράμματος.

—Έτσι λέμε όλοι κατόπιν έρωτης, άπάντησα. Βέβαια αν μού λεγαν γι' αυτό τó δυστύχημα, δέν θα μπορούσα ποτέ να υποθέσω ότι τώκανε ο Μπωκλαίρ. Είναι ο μεγαλύτερος κυνηγός απ' όλους μας. Μα ξέρει ποτέ κανένας πώς γίνεται ένα κακό;

—Πολύ σοστά!... πολύ σοστά!... είπε ο φύλακας. Έτσι λέω κι' εγώ. Αυτό όμως πού είπα τó είπα γι' αυτούς τούς κυρίους. Είδατε τόν κοσμηματοπώλη και τόν συμβολαιογράφο; Δέν πι-

στεφαν στά λόγια του.

Όποτε και ο Ραζύ κατάλαβε τήν έχθρική και φιλόπονη στάσι τού Περντριέλ και τού Ντυμπάρ!

—Δέν έχουν δικίον! φώναξα. Έγγυώμαι για τόν Μπωκλαίρ όπως και για τόν εαυτό μου τόν ίδιο.

—Ω, είπε ο φύλακας, τρομαγμένος, πάτε πολύ μακριά. 'Ασφαλώς δέν πάει τó μυαλό τους ως εκεί. 'Ηταν άρά γε παντρεμένος; Δέν φορεί βέρα, μα αυτό δέν έχει σημασία.

—Δέν ξέρω, είπα. Έκτός απ' τόν Μωκόρ πού έφυγε, κανείς μας δέν ξέρει τίποτε γι' αυτόν.

★

Η νύχτα —μιά νύχτα 'Οκτωβριανή ψυχρή— άρχισε να πέφτη. 'Ο άέρας φουσούσε δυνατά.

—Ακούστε, μου είπε ο φύλακας. Θα μάς χρειασθώ φώς. Μπορείτε να μείνετε μονάχος, κύριε; Θα πάω σπίτι να φέρω ένα φανάρι.

Και άπομακρύνθηκε βιαστικός. Έγώ κάθησα κοντά στόν σκοτωμένο.

Ποιός νάταν τάχα; Ποιός θα θρηνούσε τó χαμό του; Ποιός θα λυπόταν γι' αυτόν; Και ποιοι άνταγωνιστάι και έχθροί του θα χαίρονταν για τόν ξαφνικό θάνατό του; Δέν ήξερα τó παραμικρό από τήν περασμένη και τήν τωρινή ζωή του. Οί νεκροί δέν άπαντούν. Και όμως θα μπορούσα να ψάξω στις τσέπες του. 'Ασφαλώς θα είχε κάποια ταυτότητα, κάποια διεύθυνσι.

Αναψα τó κλεφτοφανάριό μου και τράβηξα σιγανά από τή μέσα τσέπη τού σακκακιού του, τó πορτοφόλι τού νεκρού. Έδί-στασα μία στιγμή και κατόπιν τó άνοιξα.

Βρήκα κάρτ - ντε - βιζίτ με τó όνομα 'Ερρίκος Βέλσινγκερ —χωρίς όμως διεύθυνσι και επάγγελμα— καθώς και κάρτες φίλων του. 'Ετοιμαζόμουν να τó κλείσω και να τó ξαναβάλω στή θέση του, όταν, σέ κάποια μυστική θήκη, κατάλαβα ότι υπήρχαν χαρτιά. Τήν άνοιξα και βρήκα μέσα μία δέσμη επιστολών με τόν ίδιο γραφικό χαρακτήρα. Διάβασα τις πρώτες γραμμές. Όλες άρχιζαν με τήν έπιγραφή «Άγαπημένο μου παιδί». 'Ηταν γραμματα της μητέρας του. Τά δίπλωσα να τά ξαναβάλω στή θέση τους, άπογοιτημένος, όταν ένα τετράγωνο καρτόνι, γλίστρησε κι' έπεσε χάμω. Τό σήκωσα, έβρεξα μία ματιά και λίγο έλειψε να φωνάξω. Αυτό πού κρατούσα στό χέρι μου ήταν μία φωτογραφία της κυρίας Μπωκλαίρ...

★

Θυμάμαι πώς έμεινα άρεκτη ώρα σάν άπολιθωμένος, κάτω από τó βάρος της καταπληξέως μου. Όποτε ο Ντυμπάρ και ο Περντριέλ ήταν πιο άνοιχτομάτες από μένα; Αυτό δέν μπορούσα να τó χωνέψω. Έπειτα ο θυμός μου υπέχωρησε μπροστά στόν πόνο πού ένοιωσα, με τή σκέψη ότι ο φίλος μου Μπωκλαίρ ήταν κατά πάσαν πιθανότητα δολοφόνος. Και όμως κάτι μου έλεγε μέσα μου ότι ή υπόθεσίς μου αυτή δέν μπορούσε νάναι σωστή.

Για να έχω πιο ελεύθερα τά χέρια μου, τακτοποίησα στό πορτοφόλι τά χαρτιά και τó ξανάβαλα στή τσέπη τού Βέλσινγκερ. Έβρεξα τó φώς τού ήλεκτρικού στή φωτογραφία της Σιμόνης Μπωκλαίρ πού κρατούσα και τήν κύτταξα με προσοχή.

Ήταν μία άρεκτη παλιά φωτογραφία. Ή σημερινή Σιμόνη με τά τριανταπέντε της χρόνια, δέν είχε τά νειάτα και τήν λεπτότητα πού έβλεπα στήν εικόνα. Στό πίσω μέρος της εικόνας υπήρχε ή υπογραφή της.

Άλλά και πάλι πώς μπορούσε ή παλιά αυτή φωτογραφία δέκα - δώδεκα χρονών να θεωρηθώ ως ένοχοποιητικό στοιχείο, έφ' όσον ο Μπωκλαίρ για πρώτη φορά έγνώριζε τó θύμα;

Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να βρω έλαφρυντικά στοιχεία για τó φίλο μου, όταν άκουσα πίσω μου κρότο θημάτων πού έπλησίαζαν άνάμεσα από τά δένδρα.

«Οί χωροφύλακες», σκέφθηκα και σηκώθηκα φωνάζοντας: «Απ' έδώ!» ενώ έχωνα μηχανικά τή φωτογραφία στήν τσέπη μου.

Οί χωροφύλακες επί τόπου

ΉΣΑΝ δύο. 'Ο ένωμοτάρχης υπέβαλε δυό - τρεις έρωτήσεις στόν Μπωκλαίρ. Τόν ρώτησε από ποιά σημείον είχε πυροβολήσει και σημείωσε σέ κάποιο διδύλιάρκι μερικές σημειώσεις για τή θέση τού πτώματος τού Βέλσινγκερ. Για τόν ένωμοτάρχη τó δυστύχημα δέν είχε κανένα έξαιρετικό ενδιαφέρον. 'Ηταν πολύ συνηθισμένο. Ήταν κάτι πού τώχε δη είκοσι τούλάχιστον φορές.

Όταν ο Μπωκλαίρ τού εξήγησε ότι κανένας δέν ήξερε για τó θύμα τίποτε άλλο εκτός απ' τόν όνομά του:

—Δέν έχει σημασία! είπε ο ένωμοτάρχης. Όταν τόν μεταφέρω στό τμήμα θα εξετάσω με τά χαρτιά του. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τó αυτοκίνητό σας;

—Ευχαρίστως, άπάντησε ο Μπωκλαίρ.

Τοποθέτησαν τó πτώμα στό πίσω μέρος τού αυτοκινήτου κι' εγώ πήρα θέση στό βολάν και πλάι μου ο Μπωκλαίρ.

Στή χωροφυλακή δέν βρήκαν τίποτε άλλο από ό,τι είχα βρή εγώ.

—Λοιπόν! είπε ο ένωμοτάρχης, ή υπόθεσις θα άναβληθώ για αύριο πρωί. Κύριε Μπωκλαίρ, με συγχωρείτε, αλλά σας παρακαλώ να μην άπομακρυνθής από τήν 'Ανγκιγιόν. Θα σας χρει-

ασθούμε για τις διατυπώσεις. Όσο για σας, κύριε, είτε γυρίζετε σέ μένα, θα κρατήσω τó όνομά σας και τή διεύθυνσί σας, και είσθε ελεύθερος.

Πήγα τόν Μπωκλαίρ στό ξενοδοχείο και σ' όλο τó δείπνο προσπάθησα να τόν διασκεδάσω όσο μπορούσα. Ήταν νευριασμένος και σκυθρωπός.

—Τό απλούστερο είναι να κοιμηθής έδω. Θέλεις να μείνω μαζί σου;

—Όχι, είπε. Έχεις τις δουλειές σου. Έπειτα δέν ξέρω πόσον καιρό θα είμαι από κράτησι. Ίσως αύριο όλη τήν ήμέρα. Μπορεί και μεθαύριο. Θα τηλεφωνήσω σπίτι μου για να ειδοποιήσω τή γυναίκα μου, αλλά κάνε μου τή χάρι να περάσης αύριο τó πρωί απ' τó σπίτι να τήν δής! 'Η έπίσκεψίς σου θα ής κάτι καλό.

—Συμφωνώ, άπάντησα.

Και τήν ώρα πού έβαχνα στήν τσέπη μου να βρω τόνάναπτηρα μου, τά δάχτυλά μου άγγιξαν τó τετράγωνο καρτόνι, τή φωτογραφία της Σιμόνης.

Έρωτικό παρελθόν

ΤΗΝ άλλη μέρα τó πρωί, όταν χτύπησα τήν πόρτα τού Μπωκλαίρ, είχα πάρει μία μεγάλη απόφασι. Τό καλύτερο ήταν να τó πώ όλα στή Σιμόνη και να έπιτύχω εκ μέρους της μία ειλικρινή εξήγησι. "Αν υποθέσωμε ότι ο δυστυχος ο φίλος μου υπήρξε εγκληματίας, έβρεπε να ξέρω μέχρι ποίου σημείου τó έγκλημά του ήταν άσυγχώρητο.

Δέν είχα χτυπήσει ακόμα δέκα. Ή Σιμόνη φορούσε τήν πρωινή της ρούπα, και με δέχθηκε έκπληκτη.

—Είσθε ένήμερος; τήν ρώτησα.

—Ναί, είπε. 'Ο 'Ιάκωβος μου τηλεφώνησε χθές βράδυ και σήμερα τó πρωί. 'Ο καϊμένος είναι άπαρηγόρητος. Είναι φρικτό...

—'Ο 'Ιάκωβος σας είπε τó όνομα τού... τού δυστυχισμένου πού σκότωσε;

—Όχι.

—Ήταν κάποιος πού ήλθε στήν παρέα μας για πρώτη φορά, έπανάβα, κάποιος καλεσμένος τού Μωκόρ. Τόν έλεγαν 'Ερρίκο Βέλσινγκερ.

Στό όνομα αυτό, τήν είδα πού κοκκίνισε έλαφρά.

—'Ερρίκο Βέλσινγκερ... είπα και πάλι. Τό όνομα αυτό δέν σας ένθυμίζει τίποτε;

—Ψάχνω να βρω, είπε τέλος. Ναί, είναι κάποιος πού μου φαίνεται πώς τόν έχω γνωρίσει.

—Άλήθεια, σ α ς φ α ί ν ε τ α ι ! φώναξα θυμωμένος. Πήγα κοντά της και της έπιασα τά χέρια.

—Σιμόνη, τής είπα, σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε για τó απότομο ύφος μου, αλλά πρέπει να μου άπαντήσετε ειλικρινά. Χθές βρεθήκα για λίγη ώρα μονάχος κοντά στό πτώμα τού Βέλσινγκερ. Ήθελα να μάθω ποιός ήταν. Έβρεξα τó πορτοφόλι του και βρήκα αυτή τή φωτογραφία.

Τή στιγμή πού τήν πήρε στά χέρια της, τήν είδα να τρέμει, έπειτα σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαινοέρχεται νευρικά μέσα στό δωμάτιο.

—Η φωτογραφία μου! έλεγε με φωνή γεμάτη συγκίνηση. 'Η φωτογραφία μου! Είλες φάξει τή φωτογραφία μου!

—Ναί, είπα, μονάχα τή φωτογραφία σας, μαζί με τά γραμματα της μητέρας του.

—Έβγαλε στεναγμό άνακουφίσεως, και ξανάρχισε τó πηγαινελα. Έπειτα έάφνου στάθηκε μπροστά μου και καρφώνοντας τó βλέμμα της στά μάτια μου:

—Δείτε σέ κανέναν τή φωτογραφία αυτή; Οί άστυνομικοί τήν είδαν; 'Ο άνδρας που τó ξέρει;

—Όχι... όχι...... μείνατε ήσυχη, Σιμόνη. Κανένας, εκτός από μένα, δέν είδε αυή τή φωτογραφία.

Μου έσφιξε τά χέρια με συγκίνηση.

—'Ο! είσατε φίλος, φίλος αληθινός, μου είπε. Σε σας μπορώ να τά πώ όλα...

Και μου διηγήθηκε τούς έρωτάς της με τόν 'Ερρίκο Βέλσινγκερ.

Δέν τόν περίμενε...

ΑΥΤΟ συνέβη έδω και δεκαπέντε χρόνια. Ήταν τότε είκοσι χρονών και κατοικούσε στή Λυών με τούς γονείς της. Έκείνος, ένα λεπτό και όραίο παλληκάρι τέσσερα - πέντε χρόνια μεγαλύτερός της. Κάποια μέρα βγαίνοντας απ' τó Πανεπιστήμιο γνωρίστηκαν. Έκείνη σπούδαζε φιλολογία, έτσι για να σκοτώνη τόν καιρό της, κι' εκείνος έτελείωνε τις σπουδές του στόν δικηγόρικό κλάδο. Αγαπήθηκαν άμέσως.

—Αυτός με διέπλεσε, συνέχισε ή Σιμόνη, γοητευμένη ακόμα από τó άλλοτινό της άσθημα. Όταν εκείνος έφυγε, πήρε μαζί του κάθε μου ένθουσιασμό πού ένοιωσα για τή ζωή. Πήρε μαζί του τήν καρδιά μου, πού αυτός τήν έμαθε ν' αγαπάω.

Η λαχτάρα της ήταν να γίνει δικός της, αλλά ο νεαρός Βέλσινγκερ δέν είχε περιουσία και οι γονείς της Σιμόνης, έφεραν μεγάλη έμπόδια στήν ένωσί τους. Έκείνη ήταν άποφασισμένη να τόν άκολουθήση και στήν άκρη τού κόσμου. Άλλά ο 'Ερρίκος για να άποφύγη μία περιπέτεια πού τόν τρώαζαν οι συνέπειες, μαρκάρισε για τήν 'Ινδοκίνα, χωρίς να τήν ειδοποιή-

ση, μ' ένα έμπορικό συμβόλαιο στήν τσέπη. Τής έγραψε από τó πρώτο λιμάνι, λέγοντας ότι έφευγε, για να ηη σταθή έμπόδιο στήν εύτυχία της, αλλά ότι δέν θα τήν λησμονούσε ποτέ.

—Και τά χρόνια περνούσαν, εξηκολούθησε ή Σιμόνη. Μετά πέντε χρόνια, συνήντησα τόν 'Ιάκωβο, ένα λαμπρό παλληκάρι, άγαθό, έντιμο, και έξυπνότατο. Τόν γνωρίζετε καλά όσο κι' εγώ. Ή άγάπη του είχε κατακτήσει τήν έμπιστοσύνη μου και δέχθηκα να γίνει γυναίκα του. Μαζί του δέν ριψοκινδυνεύει κανείς στή ζωή. Πάνε τώρα έπτά χρόνια πού είμαστε παντρεμένοι. Δέν θα σας πώ βέβαια πώς με τόν γάμο αυτόν έπήλαισα τήν ιδανική εύτυχία, αλλά ο 'Ιάκωβος ποτέ δέν διέφευσε τις έλπίδες μου, και ξέρω ότι ή άγάπη μου τόν κάνει ευτυχισμένο. Μη σας γελιά ή τωρινή μου συγκίνησης. Ξανάτρησαν όλα μου τά νειάτα σέ μία στιγμή. Έπειτα από τόσα χρόνια είναι ή πρώτη φορά πού κάποιος μου μίλησε για τόν 'Ερρίκο. Δέν ήξερα μάλιστα ότι είχε ξαναγυρίσει στή Γαλλία. Πιστεύω να δικαιολογήσει τώρα τήν συγκίνησή μου!...

Σάπασε μία στιγμή και κατόπιν ξανάρχισε με μία φωνή θαυμάσια πού έδειχνε όλη της τή ληστρία πού είχε για τόν 'Ερρίκο:

—Για τó μόνο πράγμα πού ήμουν βέβαια —τομώ να σας έ-ξομολογηθώ ότι σέ στιγμές μελαγχολίας τόν συλλογίζόμουν κάποτε— είναι ότι δέν με είχε λησμονήσει. Τώρα δά μου τó αποδείξατε...

Βυθίστηκε σέ μία θλιβερή όνειροπόλησι, πού από σεβασμό δέν βέλησα να διακόψω.

—Σιμόνη, είπα τέλος, ο άνδρας σας ήξερε αυτόν τόν έρωτα; Γύρισε και με κύτταξε με ειλικρίνεια.

—Ναί, είπε. Υπήρξε έρωσμένη τού 'Ερρίκου. Δέν μπορούσα να παντρευθώ τίμιας έναν άλλον, χωρίς να τού πώ τó παρελθόν μου.

—Όποτε ο 'Ιάκωβος ξέρει μέχρι ποίου σημείου είχαν φθάσει οι σχέσεις σας με τόν Βέλσινγκερ;

—Τό ξέρει. Δέχθηκε τήν περιπέτειά μου αυτή, δέχθηκε να γίνει άνδρας μου, μ' όσον ότι και ψυχικώς και πνευματικώς είχα δοθή σ' έναν άλλον, με τήν βεβαιότητα ότι ήταν κάτι πού είχε σβύσει για πάντα. Ή ένωσίς μας υπήρξε έντιμη.

—Μιά τελευταία έρώτησι, Σιμόνη. Είπατε τó όνομα τού... τού παλιού σας έραστου στόν 'Ιάκωβο;

—Όχι! γιατί να τού τó πώ; 'Ωφειλα να έξομολογηθώ τó παρελθόν μου, αλλά χωρίς να τού πώ και τó όνομα τού ανθρώπου πού αγαπούσα.

—Άρχισα να ελπίζω.

—Όποτε είσθε βέβαια ότι ο 'Ιάκωβος δέν άκουσε ποτέ να άναφέρουν τó όνομα τού 'Ερρίκου Βέλσινγκερ;

—Απολύτως βέβαια. Μετά τόν θάνατο των δικών μου, έφυγα από τή Λυών χωρίς να σκέπτομαι να ξαναγυρίσω ποτέ. Όταν συνήντησα τόν μέλλοντα σύζυγό μου ήμουν όρφανή. Δέν έγνώρισε ποτέ τόν κύκλο της πρώτης μου νεότητας.

—Λοιπόν, αν ο 'Ιάκωβος σκότωσε χθές εκείνον πού αγαπούσατε, είναι άρά γε αυτό μία φοιητή σύμπτωσης;

—Αναστέναξε και σήκωσε τó κεφάλι.

—Έξερτε τί σκέπτομαι; είπε έξαφνα σαστισμένη. Είναι ή τιμωρία πού μου στέλνει τó πεπρωμένο. Δέν περίμενα όσο έβρεπε τόν 'Ερρίκο...

Πάσο τόν άγαπούσε ακόμα έπειτα από δεκαπέντε χρόνια χωρισμό!

Σηκώθηκα και φιλώντας τó χέρι της νεαρής γυναίκας:

—'Ορεδουάρ, Σιμόνη. Είμαι βέβαια ότι πρόκειται περι δυστυχήματος.

Οί άμφιβολίες τού όμίλου

Ο 'Ιάκωβος Μπωκλαίρ επέστρεψε τó ίδιο βράδυ και μου τηλεφώνησε ότι όλα πήγαν κατ' εύχην. 'Ο 'Ερρίκος Βέλσινγκερ, δέν είχε στενούς συγγενείς και δέν υπήρχε κανείς ο όποιος θα υπέβαλλε μήνυσι. Ή υπόθεσις θα άκολουθούσε τήν κανονική της πορεία και θα τελείωνε όχι και με πολλές σκιστοφύρες.

Μετά δυό μέρες συνήντησα στή λέσχη τόν Μωκόρ.

—Τί περιπέτεια, έ; μου είπε. Τόν καυμένο τόν Βέλσινγκερ Ποιός να μου τώλεγε ότι τήν ήμέρα εκείνη τόν ώδηγούσα προς τó θάνατο...

—Τόν γνώριζες από καιρό;

—Πρό έξη - έπτά μηνών. Επέστρεψε από τήν 'Ινδοκίνα έπειτα από δώδεκα ή δεκαπέντε χρόνια. Ήταν έξαιρετος άνθρωπος! Είχε κάνει εκεί κάτω σπουδαία περιουσία ως νομικός σύμβουλος σέ κάποιο μεταλλευτικό κοινοβόρειο. Τόν έστειλαν στό Παρίσι για ν' αναλάβη τά συμφέροντα της κεντρικής εταιρίας.

—'Ο Μωκόρ χαμήλωσε τή φωνή:

—Εκείνο πού με στενοχωρεί είναι αυτά πού λέγονται για τόν Μπωκλαίρ.

—"Α! και τί λένε;

—'Ο Ντυμπάρ και ο Περντριέλ δέν ήλθαν να σέ βρούν;

Κούνησα άρνητικά τὸ κεφάλι μου.
—Μοῦ εἰδοῦσαν ὅτι μυρίζονται κάποια βρωμοδουλειά. Ξέρεις ὅτι ὁ Μπακλαῖρ εἶχε σπουδαία συμφέροντα σὲ κάποια ἐταιρία ἀντίπαλο πρὸς τὸ κοινοῦτοῦ τοῦ Βέλσινγκερ; Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶναι βέβαιοι, καὶ καταλαβαίνεις τί ὑπονοοῦσαν μ' αὐτό... Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θάρρουνε πιά στὴν κυνηγετική μας παρέα, ἐὰν ὁ Μπακλαῖρ δὲν ὑποβάλῃ τὴν παραίτησή του.

—Οἱ ἡλίθιοι! φώναξε. Κανένας δὲν θὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.
—Ἀπατάσαι, εἶπε ὁ Μωκόρ. Εἶδα πολλοὺς ἀπὸ τὴν παρέα μας, ποὺ ἔχουν κλονισθῇ σοβαρά. Θὰ γίνῃ συγκέντρωση τοῦ γκρουπ μας στὸ σπίτι τοῦ Ντυμπάρ στὴ λεωφόρο Γκομπέλν τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ. Τὸ ἀπόγευμα εἰδοποίησα τηλεφωνικῶς τὸν Μπακλαῖρ. Θὰ σὲ εἰδοποιούσα καὶ σένα ἂν δὲν σὲ συναντοῦσα.

—Ἦμουν τόσο θυμωμένος μ' αὐτὰ ποὺ ἔμαθα ὥστε πῆγα ἀμέσως νὰ δοῦν τὸν Ἰάκωβο στὸ γραφεῖο του. Δὲν τὸν εἶχα ξαναδῇ ἀπ' τὴ βραδυὰ τοῦ δυστυχῆματος. Μοῦ φάνηκε πολὺ καταβεβλημένος.

—Πῶς! φώναξε μόλις μὲ εἶδε, δὲν φοβήθηκε νάρθῃς νὰ ἐπισκεφθῇς ἕναν ἐγκληματία;

—Βλάκα! τοῦ εἶπα πιάνοντάς τον μὲ ἀγάπη ἀπ' τοὺς ὤμους. Ὁ Περντριέλ καὶ ὁ Ντυμπάρ εἶναι δυὸ ἡλίθιοι ποὺ κανένας δὲν θὰ δώσῃ πίστι στὰ λεγόμενά τους.

—Θὰ δοῦμε... ψιθύρισε.
Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ δὲν ἔλειψε κανεὶς.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς συνεδρίασεως μιὰ ἀτμόσφαιρα θυελλώδης βάραινε ἐκεῖ μέσα καὶ περίμενα τὸ ξέσπασμα τῆς καταγίδος. Μόνο ὁ Περντριέλ παρετήρησε ὅτι ἐπειτα ἀπὸ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ δυστύχημα ὁ Μπακλαῖρ θὰ ἀπέφυγε νὰ ἐμφανισθῇ στὴν Μπουργκονιέρ μέχρι διαλευκάνσεως τῆς ὑποθέσεως.

—Ζητεῖτε τὴν παραίτησή μου ἐκ τῆς προεδρίας τοῦ Ὁμίλου; φώναξε ὁ Μπακλαῖρ. Σὰς τὴν πετάω στὰ μούτρα!

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ κανέναν, ἐνῶ τὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου εἶχαν μείνει ἀποσβολωμένα.

—Μὴν τὸν ἀφήνῃς μόνο! μοῦ εἶπε ὁ Μωκόρ σκύβοντας στ' αὐτὴ μου.

Ἐτρεξε κατόπιν του καὶ τὸν πρόφθασα τὴ στιγμή ποὺ ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κλειδί τοῦ αὐτοκινήτου του. Ἐτρεμε δρόκλῃρος.

—Εἶδες; εἶδες; μοῦ εἶπε, ὅλοι τους πιστεύουν ὅτι ἐγὼ ξέκανα οἰκτιροῦν τὸν Βέλσινγκερ. Ἀκούς;

Μοῦ φάνηκε τόσο ἐξαγριωμένος! Προσπάθησα νὰ τὸν καταιπραυνῶ.

—Παραλογίζεσαι, φίλε μου, τοῦ εἶπα.

—Σοῦ λέω ὅτι ὅλοι τους ἔχουν αὐτὴ τὴν πεποίθησι! ἐπανελάβε ἐξω φρενῶν. Εἶναι κατενθουσιασμένοι ποὺ ἔφυγα χωρὶς νὰ τοὺς σφίξω τὸ χέρι, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθοῦν. Πούδς σφίγγει ποτὲ τὸ χέρι ἐνὸς δολοφόνου;

—Μὰ ἐγὼ, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, τοῦ λέω μὲ συμπάθεια, δὲν σὲ θεωρῶ δολοφόνου...

—Δὲν μὲ θεωρεῖς δολοφόνου; ἐπανελάβε ἀργά. Παράξενο! Ὅταν ξαναγύρισα στὸ σπίτι τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ, ἀπὸ τὴν ταραγὴ τῆς γυναίκας μου, κατάλαβα πὼς σοῦ εἶχε μιλήσει.

—Μοῦ μίλησε, τοῦ εἶπα ξεγάθαρα. Βλέπω πὼς σοῦ μίλησε καὶ σένα. Θὰ σοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε ἄθελα, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀγαπήσει. Ἀκριβῶς ὁμοῦ αὐτὸ ποὺ εἶπε, σὲ ἀθωώνει. Ἦξερες ὅτι τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ἔλεγαν Ἐρρίκο Βέλσινγκερ;

Ἐνας σαρκασμὸς διαγράφηκε στὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του.

—Μὰ εἶσαι τόσο κουτὸς νὰ νομίζῃς πὼς δὲν τὸ ἤξερα; Μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μὲ τραβήξε στὸ πεζοδρόμιο.

Ἡ κούρσα τοῦ θανάτου

ΑΚΟΥΣΕ! Πάνε τώρα δυὸ μῆνες ποὺ ὁ Μωκόρ, μὲ κάλεσε νὰ φάμε μαζί μὲ κάποιο καινούργιο φίλο του, ποὺ ἐπιθυμοῦσε πάρα πολὺ νὰ μὲ γνωρίσῃ. Τὸν ἔλεγαν Βέλσινγκερ. Τὸν ρώτησα πούδς εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Μοῦ μίλησε μὲ ἐνθουσιασμό. Οἱ λεπτομέρειες ποὺ μοῦ διηγήθηκε γιὰ τὴ ζωὴ του, γιὰ τὰ νεανικά του χρόνια ποὺ πέρασε στὴ Λυών, μοῦ κίνησαν τὴν προσοχή, γιατί μοῦ θύμναν τὶς ἐκμυστηρεύσεις ποὺ μοῦ ἔκανε ἡ Σιμόνη. Κάτι ποὺ μοῦ εἶπε ὁ Μωκόρ ἦταν ἀρκετὸ νὰ μὲ διαφωτίσῃ. Ὅταν μοῦ πρότεινε τὴν ἡμερομηνία τοῦ γεύματος, πρόσθεσε: «Ἡ Κα Μπακλαῖρ δὲν θὰ μᾶς τιμῇσῃ διὰ τῆς παρουσίας της; Ὁ κ. Βέλσινγκερ ἀνησυχεῖ. Φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ παρευρεθῇ καὶ ἡ σύζυγός σας». Δὲν εἶναι ὁ λεοφάνερος; Πῶς; Γύρισε ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα ὑπερπλουτος γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὴ Σιμόνη. Οὐ μᾶςαι κάποια Κυριακὴ τὸν περασμένο μῆνα, ποὺ δὲν ἦρθα στὸ κυνηγι; Ἐ, λοιπόν! ἡμῶνα στὴ Λυών. Πῆγα καὶ βρῆκα τὶς παλιές της γνωριμίες, καὶ τὶς φιλενάδες της. Κατάρθισα νὰ τοὺς κάνω νὰ μιλήσουν. Τὸ ἐνστικτὸ μου δὲν μὲ γέλασε. Ὅταν ξαναγύρισα στὸ Παρίσι προσπάθησα νὰ ὑπομείνω σιωπηλὰ τὴ δυστυχία μου. Τρεῖς φορὲς ἀνέβηκα, μὲ διάφορα προσχήματα, τὸ περίφημο ἐκεῖνο γεῖμα. Ὁ Μωκόρ, ὅταν πιά ἀπελπίσθηκε, ἔφερε τὸν Βέλσινγκερ στὴν κυνηγετικὴ ἐκδρομὴ μας. Ἐτσι βρεθήκαμε ἀντιμέτωποι μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ πρῶτος ἀπῆλθε στὴ Σιμόνη! Ἐπρεπε νὰ τοῦ τὴν παραδώσω ἀμέσως, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Ποτέ μου δὲν γελάστηκα γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔτρεφε ἡ γυναίκα μου ἀπέναντί μου! Ἦταν μιὰ καλὴ σύντροφος τῆς ζωῆς μου, τίποτε περισσότερο. Ἐὰν ὁ Βέλσινγκερ ἐμφανιζόταν ξανά στὴ ζωὴ της, ἦμουν κατεστραμμένος. Θὰ τὴν ἔχανα. Καὶ νὰ γιὰ ποῖο λόγο τὸν σκότωσα, συνειδητοῦσε ὁ Ἰάκωβος μὲ φωνὴ ὑπόκωφης.

Τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δείξω τὴν συμπάθειά μου, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του ἔγινε στυγνὴ.

—Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος. Εἶμαι νὰ μὲ λυπάσαι! μοῦ εἶπε μπαίνοντας στὸ αὐτοκίνητό του.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο ξεκίνησε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Τὸ αὐτοκίνητό μου ἦταν ἐκεῖ κοντά. Μπήκα μέσα καὶ ἀκολούθησα τὸ δικό του. Κατέβηκε τὴ λεωφόρο Γκομπέλν, γύρισε δεξιὰ καὶ ἀπὸ τὴν Πύλῃ τῆς Ἰταλίας ἔφθασε στὴν ὁδὸν Φοντενεύλ. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσα νὰ τὸν φθάσω. Ἐτρεξε σὰν δαιμονισμένος. Σὲ κάποιο στρίψιμο τοῦ δρόμου ἐξαφανίσθηκε.

Ὅταν εἶδα τὰ πίσω φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου του νὰ χάνωνται μέσα στὴ νύχτα, ἦμουν βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπα ζωντανό. Τρεῖς χιλιόμετρα μακρότερα βρῆκα τὰ συντρίμματα τοῦ αὐτοκινήτου του. Εἶχε πέσει ἐπάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου. Κοιτώταν πάνω στὴ γλῶσσι, μὲ τὸ κρανίον ἀνοιχτό, τὰ μυαλά του χυμένα ἐξω, ἀνακατεμένα μὲ αἷμα. Ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο τραῦμα ποὺ πέντε μέρες πρωτίτερα εἶχα δῇ στὸ πτώμα τοῦ Ἐρρίκου Βέλσινγκερ...

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

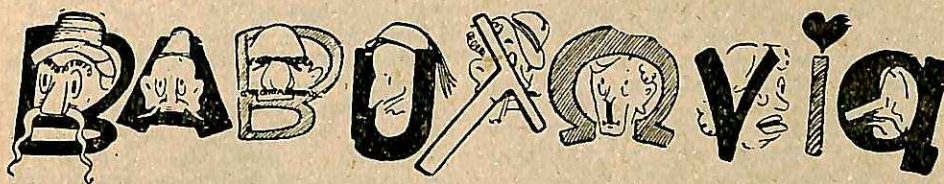
Μὴν παραλείψετε νὰ παρακολουθήσετε ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ γόητος συγγραφέως

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑ'ΙΓ

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ»

Πρόκειται περὶ ἐνὸς ἀσυγκρίτου ἱπποτικοῦ ἀριστουργήματος γεμάτου ἀπὸ αἱματηροῦς ἔρωτες, σαδιστικὰ πάθη, ἀγωνιώδεις περιπέτειες καὶ θαυμαστοὺς ἡρωϊσμούς.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙΝΗ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ



Σμυρνέϊκες κουβέντες Ο ΠΗΛΟΣ



Ἡ Ζαμφώ μὲ τὰ μικρά της καὶ τὴν Ἑλένη τοῦ Κουκὴ πῆγαν στὸ λουτρό τοῦ Πανκρατίου.
—Ἀχ! Ζαμφώ μου σὰ θυμηθῶ τοὺς λουτροὺς τοῦ Σιμόνης, κλαίει ἡ καρδιά μου. Καλέ, τί χαλέτι ἦταν ἐκεῖνο καὶ τί συντριβάνια! Καὶ οἱ τελέκισες τί σοῦ λέανε!

—Καλὰ εἶνε κι' ἐδὼ καὶ μὲν ἔλεγε τὸν ἄνθρωπο, νὰ λουστοῦμε κι' ἄς τοὺς γρίτες.

Μόλις μπήκανε στὸ χαμάμι ἡ Ἑλένη ξεφώνισε:

—Ἀχου! Ἦξεχασα τὸν πηλὸ στὸ σπίτι! Ἦδου! Ἐγὼ ποῦμαι συνθισμένη νὰ τριβῶμαι μὲ πηλὸ, ἀπὸ τὰ νεῖστα μου. Τὸν ἤξερα πάντα ἀπ' τὸν Τσεμέ, τρεῖς τοὺς περὶ σου καὶ γίνεσαι σὰν γάντι.

Ἦδου ἐδὼ κομμάτι καὶ τὸν ἔκρυβα μέσα στὸ μᾶτι μου. Εἶδες νὰ τὸν ἐξαχῶς, καλέ!

Ἡ Ζαμφώ εἶπε:

—Ἰππομένη, τί νὰ κάνῃς; Τρίψου μὲ λειόνη, τὸ ἴδιο κάνει. Ἐγὼ λούζομαι μ' ἕναν κορμὸ τ' αὐτοῦ καὶ γίνονται τὰ μαλλιά μου μαλλίρες!

—Σὺ πά καλέ, νὰ βρωμᾷ σύβουλιές. Ἐχτές ἦμουν στὴν ἐκκλησιά κι' εἶχα κοντά μου τὴ Στασὴ τοῦ Κάλτικου. Τί βρωμᾷ μαλ' ἂν ἦταν ἐκεῖνο καὶ τί κόνιδα. Ἠγάθηκα κομμάτι παπαζωτοῦ γιὰ τσιριπιτὸ νὰ τ' ἀλείψω νὰ ξεκονιδισθῇ; Φοῦχι!

—Καλέ, αὐτὲς τοὺς πρῶτες ὁ δρόμος. Ποδύρορο δὲν ἀποτάζουνε στὸ μισοφουστωτὸ της Πάντα Ἐφτωσμένος εἶνε.

Τὰ βάσανα τοῦ Καρζίτς
ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ!

Σήμερα μεσημέρι Σουρπουτίτσα πόρτα στεκόντασε ἐγὼ φορτωμένος ἡθουσιμένους ἑλκαστὰς ἡπανάνα.

—Ἐλα, Σουρπουτίτσα πιάσε πακέτος μου!

Ἄμα Σουρπουτίτσα ντὲν κουνάει χερίά του.

—Πιάσε ἄμα κουλά μένος εἶσαι; Λένω.

—Καραμπέτ ἕνα μυστ' κὼρ πρῶμας τὰ πῶ ἐσέν.

Ἐλα μέος, νιαβροῦμι. Στὸ κουζίνα μέσα Σουρπουτίτσα χερίά του ἐντεῖξε.

—Ἀμάν! Ἀμάν, ἡφώ-ναξ! Ἀγὰρ πᾶστρεψες; Τσεμπέρι ἡφᾶφες; Ἀγὰρ θαμμένος ἦκανες; Γιατί νύχια σου κόκκινος εἶνε;

Σουρπουτίτσα γέλασε.

—Μανακούρας ἦκανα!

—Βαί, βαί, τί ἡτελες μανακούρας νιαβροῦμι; τώρα ἡττο γανουμ Ντουτοῦ εἶσαι κινὰ θαμμένος νύχια σου, χαρέμι μοιάζεις μπε.

—Καραμπέτ μόντα ἔτσι ἵνεται τώρα.

—Καλὰ ἀφοῦ μόντα εἶνε, μανακούρας χαλάλ' ὅλοδον!

Φάγαμε ἡτραπέζι ἡξέστρωσε, ὕστερα εἶπε ἐμένα:

—Καραμπέτ τώρα τὸ πιάτα ἐσὺ τὰ πλένης, γιατί μανακούρας χαλάει μὲ ἀλουσιά.

—Τί λές, Σουρπουτίτσα! Ἐγὼ τὰ πλένω τὸ πιάτα!

—Ἄντε νιαβροῦμι Καραμπέτ, ντέκα ντρα μὲς ἡντῶσα γιὰ μανακούρας ἄμα ντάγκυλ' μου θάλω στὸ νερό, νύχια τὰ ξεζάφη πᾶει μόντα μου.

—Καλὰ ἀφοῦ τὸ τέλει Σουρπουτίτσα, τὸ πιάτα ἐγκὼ τὰ πλένω.

Ἐτσι γένηκε. Καραμπέτ λαντάρης κινὰ-μένος ἵνεται πιάτα πλένω τώρα!

Χύσε μου ἕνα τάσι νερό νὰ λουστῶ κι' ἄς λείψῃ κι' ὁ πηλός, τί νὰ κάνω.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Ζαμφώ εἶδε μιὰ νὰ λούζεται πὺρ πέρα μὲ τὸ μωρό της καὶ πῆγε κοντά. Σὲ λίγο ξαναγύρισε.

—Ἑλένη εἶσαι τυχερή, εἶπε, σοδέρα πηλὸ. Νᾶ, κῦτταξε αὐτὸ τὸ πᾶνι μὲ τὸν πηλὸ τὸν εἶχε αὐτὴ ἐκεῖ μὲ τὸ μωρό καὶ τὴν πέρσεψε φαίνεται νιατὶ ἦφε καὶ τὸν ἄφησε.

—Ἀχου! Τόσο καλὸ νύχης Ζαμφώ μου. Κίτρινος-κίτρινος εἶνε σὰν τσεμελιός καὶ μαλακός! Δῶσε μου νὰ τρίψω πρώτα τὴ μούρη μου.

Κι' ἄργισε νὰ τριβεῖται, ὅταν ἔβαλε κατὶ φωνῆς ποὺ σήκωσε τὸν κόσμο στὸ πόδι.

—Ἦδου! Καλέ τ' ἦτανε αὐτὸ ποὺ μωφε-ρες; Φοῦχι! Φοῦχι!

—Τί ἦπαθες, καλέ Ἑλένη;

—Ποῦφου! Μοῦ τὸ χροστοῦσε νὰ μοῦ τὸ κᾶνης αὐτὸ τώρα ποὺ λούστηκα καὶ παστρεύτηκα; Αὐτὰ καλέ, δὲν εἶνε πηλός φαίνεται πῶς εἶνε ἡ λερωμένη πάνα τοῦ μωροῦ. Ταμένο μὲ τῶν, χριστιανὴ μου, νὰ μὲ μωρ-νταρῶνῃς;

Ἡ Ζαμφώ θύμωσε.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ εἶπε, ποὺ ἦρε-ξα σὰν τὴ λαλὴ νὰ σὲ θάψω μὲ πηλὸ. Ποῦ ἦερα ἐγὼ πῶς ἔν εἶνε πηλός. Μὴ χειρότε-ρα!

Ἡ Ἑλένη ἔβαλε τὰ κλάματα.

—Ἐλα, ἔλα, χύνε μου νερό τώρα νὰ ξαναλουστῶ, γιατί μ' ἔκανες χάλια μὲ τὸν πηλὸ σου!

—Νὰ σοῦ πῶ κερά μου. Ἄς σοῦ λειπε καὶ ὁ πηλός. Ἄμα τάει κανεὶς στὸ λουτρό, ἔχει ματῆ τὸν ὅλῃ τὰ σεπρεπὲ καὶ δὲν ἐ-γίχῃ τὰ μισὸ στὸ σπίτι.

Ἡ Ἑλένη λούστηκε σκουφώθηκε καὶ σὰν ἐγῆκε πιά δὲς στὸ χαλέτι, εἶπε:

—Ἐννοια σου, μωρή καὶ θὰ μοῦ τὸ πῶ-ρώσης αὐτὸ ποὺ μούκανες, νὰ μὲ μωρνταρῶ-νης λαλο-Ζαμφώ!

ΣΥΝΑΒΙΟΣ

Ἐβρεϊκές ἱστορίες

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΜΗΙ

Ὁ Χαΐμης παρέδῃ τὴν διατίμησι τῆς Ἀγορανομίας καὶ τὸν ἔστειλεν στὸ φρέσκο.

Πρὶν τὸν πάνε μέσα τοῦ εἶπανε πὼς πρέ-πει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μπάνιο. Μέσα στὸ μπάνιο ἔβηκε τὸ Λεβὶ ποὺ πλυνότανε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ μεταφερῇ στὴ φυλακὴ.

—Γιατί εἶσαι τόσο λερωμένος, Χαΐμη; ρώ-τησε ὁ Λεβὶ. Ντὲν ντορῶς;

—Γιατί νὰ ντορῶς; ἀπήντησε ὁ Χαΐμης. Ἐγὼ ντὲν πῆγα ἄλλῃ φορὰ πρὸς φυλακὴ νὰ νὰ κάνω μπάνιο!

Σήμερα οἱ καρφίτες κατασκευάζον-ται ἀπὸ ἀτσάλουρα. Ἡ μηχανὴ παίρ-νει αὐτομάτως τὸ σῆμα, τὸ ἱσώνει τὸ κόβει καὶ τὴν μύτη καὶ τὰ κεφάλια καὶ θγάζει διακόσιες καρφίτες στὸ λε-πτό.

Ἐνας ἱστορικός ἀναφέρει ὅτι ὁ Μέ-γας Πέτρος τῆς Ρωσίας εἶπε σ' ἕναν πο-λὸ ἔξυπνο καὶ σαρκαστικὸν ὑπουργὸ τοῦ:

«Εἰσάστε σὺν καρφίτσα; χρήσιμα καὶ πρᾶκτικα». Ἡ ἱωσφίνα Βοναπάρτου, ποὺ ἦταν ἡ προσωποποίησις τῆς ἀταξίας ἐπαφίδεως ἔχοντας πάντα μαζί της ἕνα μεγάλο κουτὶ γεμάτῃ καρφίτες. Καὶ κάποτε ποὺ ἐμᾶλωσε μὲ τὸν αὐτοκρατο-ρικόν σύζυγόν της, ἀπέλυσε ὅτι θὰ τὴ κα-ταπῇ ὅλες Τέλος μιὰ ἀγγλικὴ παροι-μία λέει, ὅτι, ὅποιος βρῇ μιὰ καρφίτα, ἐρίσκει στὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς.

Ἐγὼ ἡ μητέρα, ἔρετε, καὶ ἦρε μὲ τὸ δίκιο της, νὰ διαμαρτυρηθῇ!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ

Ἀνάμεσα στὰ τόσα μικροπράγματα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ νοικοκυριὸ τῶν προ-ϊστορικών γυναικῶν, ἦταν ἀσφαλῶς καὶ οἱ καρφίτες. Ἐννοεῖται πὼς ἦταν κάπως διαφορετικὲς ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρησιμοποι-οῦμε σήμερα. Θὰ ἦταν ἕνα ἀγκάθι ἀπὸ αὐτὸ ἡ ἀπὸ ψάρι. ἕνα ὑπερὸ κόκκαλο ἕνα κομμάτι ἔξωλο καταλλήλως ἀκατε-ρῶ. Ἐνα κομμάτι τέλος πάντων ποὺ ἱ-νασμένο πρᾶγματα ἀπὸ κόκκαλο καὶ κέ-ρατο ταράνδου.

Οἱ γυναῖκες λοιπὸν ἐξετίμησαν τόσο πολὺ τὶς πρωτόγονες ἐκείνες καρφίτες, ὥστε ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες δὲν ἐσκέφθηκαν καθόλου νὰ τὶς ἀντικαταστήσουν μὲ ὅλ-λες πὺρ κοινὰς Ἀκόμη δὲ καὶ μέχρι τῶν περασμένων αἰώνων οἱ γυναῖκες τῶν Ἑσ-κίμων ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ καρφίτες μωρὰ κομμάτια ἀπὸ κόκκαλο καὶ κέ-ρατο ταράνδου.

Ὁ πολιτισμὸς παρέσυρε στὴν πορεία του καὶ τὶς καρφίτες τὶς ὁποῖες ἀπὸ ἀν-τικείμενα οἰκιστικῆς χρήσεως τὶς μετέβαλε σὲ κοσμήματα τὰ ὁποῖα ἐστόλινε κατὰ τὸν τρόπον φανταστικὸν καὶ πολυμρόν. Οἱ γυ-ναῖκες τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν πέμπτη δυναστεία κι' ἐπειτα, ἐστόλιναν τὸ κεφάλι τους μὲ πελώριες καρφίτες, μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες σῶνται ἀκόμη καὶ σήμερα στὰ μουσεῖα.

Οἱ ἄνδρες τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἐχρη-σιμοποιοῦσαν μεγάλες καρφίτες ἀπὸ ἐ-λεφαντίνου ποὺ εἶχαν γιὰ κεφάλαι μιά σφαῖρα σὰν αὐτὲς ποὺ μεταχειρίζονται σήμερα στὸ μπιλιάρδο.

Οἱ μεταλλικὲς καρφίτες στὴν Εὐρώπη ἔκοιμαν τὴν πρώτη τους ἐμφάνισιν τὴν ἐ-ποχὴ τῶν Σταυροφοριῶν. Στὰ 1365 ὁ-πῆρχε στὴ Νυρεμβέργη ἕνα ἀρκετὰ ση-μαντικὸ ἐργαστάσιον κατασκευῆς καρφι-τῶν. Καὶ ἡ πόλις αὐτὴ διέτηρε ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὰ πρωτεία τῆς βιοτεχνίας ἐκείνης. Μόνον στὰ 1866 ἐργάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Γερμανίαν ἕνα πρωτό-γονο μηχανήμα γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν μικροσκοπικῶν αὐτῶν ἀντικειμένων.

Τὸ πρῶτο δίωκε τέλειον μηχανήμα τοῦ εἶδους αὐτοῦ κατασκευάστηκε καὶ ἐλει-τούργησε στὴν Ἀγγλίαν στὰ 1812. Ἀκο-λουθῶσαν ἄλλα, ταχύτερα καὶ ἀπλούστε-ρα μηχανήματα τῶν Ἀμερικανῶν Χούντ (1817) καὶ Ράιτ (1824). Ἀπὸ τότε ἄρχισαν μιὰ ραγματικὴ βιομηχανία, οἱ καρφίτες ἐτελειοποιήσαν, ἔγιναν οἱ παρσιμένες, καὶ διαδόθηκαν σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Σήμερα οἱ καρφίτες κατασκευάζον-ται ἀπὸ ἀτσάλουρα. Ἡ μηχανὴ παίρ-νει αὐτομάτως τὸ σῆμα, τὸ ἱσώνει τὸ κόβει καὶ τὴν μύτη καὶ τὰ κεφάλια καὶ θγάζει διακόσιες καρφίτες στὸ λε-πτό.

Ἐνας ἱστορικός ἀναφέρει ὅτι ὁ Μέ-γας Πέτρος τῆς Ρωσίας εἶπε σ' ἕναν πο-λὸ ἔξυπνο καὶ σαρκαστικὸν ὑπουργὸ τοῦ:

«Εἰσάστε σὺν καρφίτσα; χρήσιμα καὶ πρᾶκτικα». Ἡ ἱωσφίνα Βοναπάρτου, ποὺ ἦταν ἡ προσωποποίησις τῆς ἀταξίας ἐπαφίδεως ἔχοντας πάντα μαζί της ἕνα μεγάλο κουτὶ γεμάτῃ καρφίτες. Καὶ κάποτε ποὺ ἐμᾶλωσε μὲ τὸν αὐτοκρατο-ρικόν σύζυγόν της, ἀπέλυσε ὅτι θὰ τὴ κα-ταπῇ ὅλες Τέλος μιὰ ἀγγλικὴ παροι-μία λέει, ὅτι, ὅποιος βρῇ μιὰ καρφίτα, ἐρίσκει στὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς.

Ἐγὼ ἡ μητέρα, ἔρετε, καὶ ἦρε μὲ τὸ δίκιο της, νὰ διαμαρτυρηθῇ!

ΠΟΣΤ- ΡΕΣΤΑΝΤ

Μοντέρνο διηγηματάκι
υπό ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΚΑΛΒΙΝΟ

Ο κύριος Μπλάν ήταν ένας άνθρωπος ρομαντικός και ταπεινός, που ζούσε ολομόναχος σε μία μεγάλη πολυτελεία.

Πολλές φορές, ο κύριος Μπλάν είχε σκεφθεί πως θα του άρεσε πολύ να βρή μια γυναίκα διατεθειμένη να τον παντρευτεί, μία καλή ρομαντική γυναίκα, όχι τόσο ταπεινή σαν αυτόν. Πολλοί άνδρες κατορθώνουν να βρουν μία γυναίκα όταν την θέλουν, αλλά ο κύριος Μπλάν ήταν πολύ ντροπαλός, και αυτό αποτελούσε το μεγαλύτερο εμπόδιο στην πραγματοποίηση του όνειρου του.

Και επειδή ο άσθενικός του χαρακτήρας τον εμπόδιζε να δράσει στην κατάλληλη στιγμή, ο κύριος Μπλάν γινόταν κάποιος που ντροπαλός, μένοντας πάντα μένος.

Μία μέρα, που ο κύριος Μπλάν έπηγε στο ταχυδρομείο να δώσει ένα συστημένο γράμμα υπηρεσιακό, παρέτρησε στη θυρίδα του «Πόστ-Ρεστάντ» ένα χαριτωμένο γυναικείο προσώπακι, που στεκόταν σαν σ' ένα παράθυρο μικροσκοπικού σπιτιού. Ο

κύριος Μπλάν έστάθηκε για μία στιγμή παρατηρώντας την νεαρά υπάλληλο και σκέφθηκε πως έτσι, όπως στεκόταν, της έλειπε μονάχα μία γλάστρα με βασιλικό και μία άλλη με γεράνια, για να δώσει την εντύπωση πως είναι πραγματικά μία γυναικούλα σκυμμένη απ' το παράθυρο του σπιτιού της.

Τότε η γυναίκα έσήκωσε τα μάτια και τον εκύτταξε.

Ο κύριος Μπλάν έγινε κατακόκκινος, σαν να τον έπιασαν απ' αυτοφώρω και άπομακρύνθηκε. 'Αλλ' απ' εκείνη τη στιγμή η εικόνα της γυναίκας, σκυμμένης απ' το παράθυρο, δεν τον εγκατέλειπε πιά.

Αν τουλάχιστον μπορούσε να την πλησιάσει και να της μιλήσει! 'Αλλά πως να πλησιάσει μία γυναίκα χωρίς να την γνarlίζει;

Ευτυχώς, η πινακίδα με το «Πόστ-Ρεστάντ» του ενέπνευσε μία πρώτη τάδεως ιδέα. Και την επομένη, ο κύριος Μπλάν παρουσιάστηκε στην θυρίδα του «Πόστ-Ρεστάντ» για να ρωτήσει αν υπάρχει κανένα γράμμα γι' αυτόν.

«Οχι... δεν υπήρχε γράμμα για τον κύριο Μπλάν».

Η νεαρά υπάλληλος είχε τα μάτια γαλανά και μία φωνή θερμή, μελωδική. Ο κύριος Μπλάν την ευχαρίστησε για τον κόπο που έκαμε να κυττάξει και έφυγε ευτυχισμένος.

Από την ημέρα εκείνη έπληγαν τακτικά, κατά την πρωινή και τη μεσημερινή διανομή της αλληλογρα-

φίας, για να ρωτήσει μήπως είχε κανένα γράμμα.

Ύστερα από κάμποσον καιρό, ο κύριος Μπλάν άρχισε να παίρνει λίγο θάρρος. Μία μέρα έτόλμωσε να της χαμογελάσει ντροπαλά, αλλά όταν έκαμε να προσφέρει μία φράση ή μία μόνη λέξη, η φωνή του έσβυνε και δεν μπόρεσε να θυάλη τον παραμικρό ήχο από το στόμα του.

«Θα της μιλήσω άλλη φορά», σκεφτόταν ο κύριος Μπλάν.

Κάποτε θα κατώρθωνε ίσως να της πη ότι το όνειρό του ήταν να της προσφέρει ένα πραγματικό παράθυρο, πτολισμένο με βασιλικό και με γεράνια, σ' ένα σπίτι αληθινό και όχι κουκιστικό σαν το κουβούκλιο εκείνο του ταχυδρομείου όπου έμενε κλεισμένη σχεδόν όλη την ημέρα. 'Αλλ' δεν θρήκε ποτέ το θάρρος να της το πη, παρά μόνο της χαμογελούσε ντροπαλά.

Τώρα όμως ήρθε η σειρά αυτήνης, που ήθελε να πη κάτι του κυρίου που έπληγαν τακτικά, δυο φορές την ημέρα και ρωτούσε αν έχει κανένα γράμμα. Η νεαρά υπάλληλος με τα γαλάνια μάτια είχε συχνά στο νου της τον ντροπαλό εκείνο κύριο που περιμένε ένα γράμμα και δεν το λάβαινε ποτέ. Γιατί δεν έγραφε κανείς σ' αυτόν τον κύριο που χαμογελούσε ντροπαλά σαν να ζητούσε συγγνώμη; Ήταν αυτή του έλεγε ότι δεν έχει τίποτε.

Έτσι, λοιπόν, μία μέρα, έντελώς άπροσδόκητα, ο κύριος Μπλάν έλαβε ένα γράμμα. Και ήταν τόσο η έκπληξή του, που έστριφογύριζε πολλή ώρα τον φάκελλο στα χέρια του, πριν τον ανοίξει, έναν στενόμακρο φάκελλο που είχε γραμμένη ολοκάθαρα την διεύθυνσή του.

Εκύτταξε την νεαρά υπάλληλο και αυτή του χαμογέλασε. Πότε έχαμογέλασε κι' αυτός, και σκέφθηκε πως θάταν κάποια φάρσα, με την όποιαν όμως θα μπορούσε να πιάσει κουβέντα. Κι' έπειτα θα γελοούσανε μαζί, φυσικά, γιατί ήταν πολύ άστειο το γεγονός ότι βρέθηκε κάποιος να του στείλη αυτό το γράμμα. Ίσως πάλι και να ήταν μία ερωτική έκμυστηρευσis της κοπέλλας προς αυτόν. «Ολα γίνονται».

Ανοίξε με κρυφή χαρά τον φάκελλο και θρήκε μέσα ένα διπλωμένο χαρτονάκι. Από το ένα μέρος ήταν τυπωμένο ένα γυναικείο όνομα και από το άλλο ένα ανδρικό. Και κάτω μία φράση: «Σας αναγγέλλουν τους γάμους των».

Ο κύριος Μπλάν έκουνησε το κεφάλι με απορία, κι' εκύτταξε ερωτηματικά την νεαρά γυναίκα. Τότε αυτή έσκυψε περισσότερο από τη θυρίδα και του είπε με φωνή που είχε γίνει ακόμη πιο θερμή:

—Εγώ σας τώστειλα. Σκέφθηκα ότι θα σας ευχαριστούσε να λάβετε ένα γράμμα. Είναι το αγγελτήριο του γάμου μου. Την Κυριακή παντρεύομαι....

Χιούμορ

ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΚΑΛΒΙΝΟ

ΤΙ Θ' ΑΜΕΝΑΝ

Στο δημοτικό σχολείο:

Ο δ α σ κ α λ ο σ: «Όταν από μία ομάδα αφαιρέσετε τέσσερα τέταρτα, τι μένει?»

Καιμία απάντηση.

Ο δ α σ κ α λ ο σ: Προσέξτε καλά να με καταλάβετε. Εάν κόψετε ένα καρπούζι στα τέσσερα κομμάτια και τα φάτε και τα τέσσερα, τι θα μείνει;

Οι μαθηταί όλoi με μία φωνή:

—Οι σπόροι, κύρ δάσκαλε!

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΕΙΤΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΕ

ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ:



3 λεπτά εάν...

...Εχετε γραμμένους κατ' αλφabetικήν σειράν τους αριθμούς τηλεφώνου των φίλων και γνωστών σας.

...Στερεώνετε άμέσως ένα κουμπί σας που κουνιέται, προτού πέσει.

...Σημειώνετε στα βιβλία σας την σελίδα στην οποία σταματάτε, για να μην ψάχνετε να την βρήτε.

...Τοποθετείτε τα διάφορα απαραίτητα σας αντικείμενα, πάντοτε στην ίδια θέση, γιατί έτσι θα τα βρίσκετε αυτόματα.



5 λεπτά εάν...

...Πίνετε το πρωινό σας ρόφημα εύθως ως σας σερβιρίσθη, αντί να διαθέτετε εφημερίδα, όποτε αυτό θα κρυώση και θα είθετε υποχρεωμένοι να το ξαναζεσταίνετε.

...Το βράδυ, γδυνόμενοι, τακτοποιείτε τα ρούχα σας σ' ένα μέρος για την επομένη το πρωί.

...Αγοράζετε πολλά μαζί γραμματόσημα, γιατί έτσι δεν θα υποχρεωμένοι να τρέχετε στα ταχυδρομικά γραφεία ή περίπτερα για κάθε γράμμα που θα γράψετε.

7 λεπτά εάν...

...Βράζετε το φαγητό σας σε μικρή φωτιά, διότι έτσι διευκολύνετε

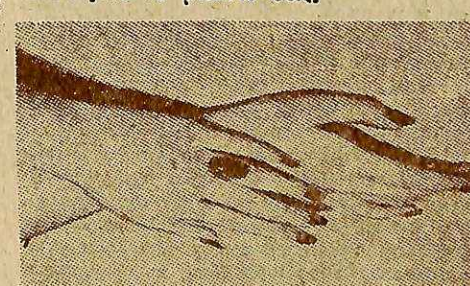
Τα χαμένα λεπτά δεν ξαναγυρνούν! Μπορούμε να πούμε ότι ο χρόνος είναι το μόνο πράγμα στον κόσμο που χάνεται για να μην ξαναγυρίσει. Γιατί λοιπόν, να τον αφήνουμε να χάνεται έτσι; Τι θλιβερό συναισθήμα κατοπτίσωσας θα πρέπει να έχει εκείνος που στο τέλος του βίου του ξαναγυρίζει, στα παλιά και αναμετρών τις ώρες κατά τις οποίες ούτε ένεργούσε, ούτε έσκεπτόταν, ούτε άγαπούσε που μ' έναν λόγο δεν έκανε τίποτε. Άντιθέτως πόσο θαυμάζουμε τους μεγάλους ανθρώπους που ήξεραν να «ζήσουν» τη ζωή τους! Ζούν τον ίδιο αριθμό μηνών, εβδομάδων και ημερών μ' έμας και βρίσκουν τον τρόπο να ναι συγχρόνως άνθρωποι δράσεως σκέψεως, άρχηνοι οικογενειών και δηγηταί κοινωνιών. «Πώς τα καταφέρνουν;» διερωτώμεθα. Μά, απλούστατα: υπολογίζοντας λεπτό προς λεπτό. Δεν χάνουν καθόλου καιρό. Γι' αυτός ο χρόνος είναι πραγματικώς χρήσιμος. Δοκιμάστε να τους μιμηθείτε και θα δείτε ότι δεν είναι και πολύ δύσκολο. Για να σας διευκολυνώμε παραθέτω μερικούς τρόπους με τους οποίους μπορείτε να κερδίσετε πολύτιμο χρόνο ιδίως έσεις κυρίες μου:

το πλούσιο των μαγειρικών σκευών σας.

...Πληρώνετε άμέσως το γκαρσόνι μόλις του δώσετε την παραγγελία.

...Βγάζετε τους λεκέδες των φορεμάτων σας εύθως ως δημιουργηθούν.

...Πλένετε τις κάλτσες σας όταν αδειάζετε το μπάνιο σας.



10 λεπτά εάν...

...Προετοιμάζετε τα νύχια σας, παίρνοντας το μπάνιο σας, γιατί θα έχουν μαλακώσει από το ζεστό νερό και η εργασία του μανικιού θα διευκολυνθι πολύ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ

Κατά την υπογραφή του συμβολαίου των γάμων. Ο μελλοντικός είναι ένας νέος ύμορφος ως είκοσιπέντε ετών, η δε νέα τέρας σωστό.

Το συμβόλαιο αναγινώσκεται και υπογράφεται.

—Δώστε την προίκα, λέγει ο πατέρας της νέας στον συμβολαιογράφο.

Αυτός ανοίγει το χρηματοκιβώτιό του κι' αφήνει επάνω στο τραπέζι πολλές δεσμίδες χαρτονομισμάτων. Καθώς γυρίζει όμως προς τον γαμπρό, για να του πη: «Ορίστε την προίκα», τα βλέμματα του πέφτουν τυχαίως στο πρόσωπο της νέας και λέγει:

—Κύριε, ιδού... η αποζημίωσή σας!

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΦΕ

Ο διάσημος συγγραφέας Σουίφτ, έζησε ένα πρωί τις μπότρες του από τον υπηρέτη του.

Έκείνος τις έφερε άμέσως καταλερωμένες κι' άγυάλιστες, λέγοντας:

—Βρέχει ραγδαία, κύριε, κι' έθεώρησα πεσιτό να τις καθαρίσω.

Ο Σουίφτ δεν έκαμε καμιά παρατήρηση στον τεμπέλη υπηρέτη του. Δέκα λεπτά αργότερα όμως, όταν αυτός του ζήτησε το κλειδί του μπουφέ για να φάη, του λέει με απόβεια:

—Γιατί να φας, Τζών, αφού σε λίγες ώρες θα ξαναπεινάσης;

...Πηγαίνετε στο γραφείο σας πρώτος, διότι έτσι αρχίζετε την εργασία σας, προτού ένοχληθήτε από την άφιξη των συναδέλφων σας.

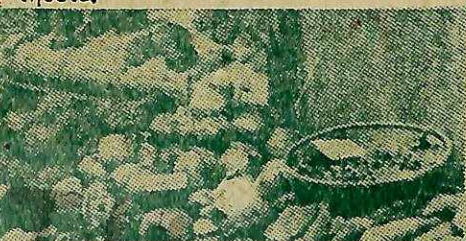
...Συνθίσετε να σηκώνεστε το πρωί την ίδια ώρα πάντοτε, διότι το σώμα σας θα το κάνει πιά μηχανικώς και δεν θα παρατείνει την παραμονή σας στο κρεβάτι.

20 λεπτά εάν...

...Προμηθεύσετε τα ψώνια σας, εί δυνατόν, από το ίδιο κατάστημα, γιατί θ' αποφύγετε άνώφελους περιπάτους.

...Παραγγέλλετε στο εστιατόριο όλο μαζί το μενού της έκλογής σας.

...Κλείνετε ραντεβού από πριν με όλους όσους σκέπτεσθε να συναντήσετε.



...Κάνετε τα ψώνια σας πολύ πρωί, γιατί δεν θα άργοπορήτε περιμένοντας σειρά.

30 λεπτά εάν...

...Παραγγέλλετε τηλεφωνικώς δια δεν απαιτούν προσωπική σας επίσκεψη στο κατάστημα.

...Προμηθεύσεθε έκ των προτέρων και σε αρκετή ποσότητα όλα τα της καθημερινής χρήσεως αναγκαιούνα.

...Κάνετε κάθε πρωί έναν κατάλογο των ραντεβού της ημέρας, για να κανονίζετε αναλόγως το δρομολόγιό σας.

...Αποφεύγετε κατά σύστημα να μιλάτε όταν δεν έχετε τίποτε να πητε.



ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟ



ΥΠΕΡ

* Ο χορός είναι μία από τις ανθρώπινες εκείνες ενέργειες που μπορούν να χαρακτηρισθούν ως θείες.

ΕΛΙ ΘΩΡ

* Ο χορός είναι μία αποκάλυψις της χαράς. Υπάρχει σ' αυτόν το θέλητρον και η ματαιότης η έσχαταζούσα γοητεία και το έφήμερον γόητρον.

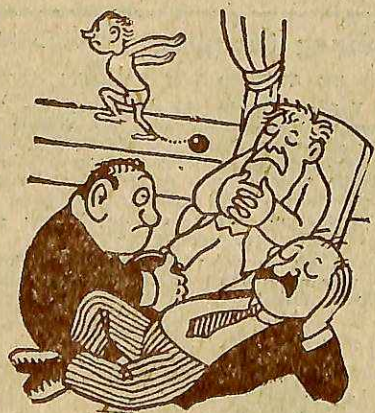
ΣΟΥΡΕ

* Οι χοροί μας εκφράζουν το θαύτερο ένστικτο της κοινωνικότητός μας. Ίδιως οι περισσότεροι των παλαιών χορών μας δεν ήταν παρά μία λεπτή άλυσσος χαριετισμών, υποκλίσεων, φιλοφρονητικών και ευγενικών χειρονομιών.

ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

* Όλες οι ανθρώπινες δυστυχίες όλα τα εαυτάκια όνειροπολήματα από τα όποια είναι πληρείς οι Ιστορίες, τα πολιτικά λάθη οι έλλειψεις των μεγάλων άρχων, όλα αυτά δεν προέρχονται παρά από την άγνοια του χορού.

ΜΟΛΙΕΡΟΣ



ΚΑΤΑ

* Το χορό πρέπει να τον ονομάσουν καλόν φίλο της άσωτίας, παρεκτροπής της εύσετίας έχθρον της σεμνότητος και τέλος κάτι το άνάξιον έντιμων ανθρώπων.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΑΓΡΙΠΠΑ

* Όνομάζουν «χορό» το σύγχρονον των κινήσεων που έκτελούν ο ένας άπέναντι του άλλου, δυο άνθρωπάφοι διαφόρου φύλου, για να εκφράσουν την πρόθεσί των ότι ευχαρίστως θα έτρωγε ο ένας τον άλλον.

ΠΩΛ ΑΣ ΣΑΡ

* Θα έλεγα για τους χορούς ότι οι γιοιτροί για τα κολοκύθια και τα μανιτάρια: τα καλύτερα δεν αξίζουν τίποτε λένε, και λέω κι' εγώ ότι οι καλύτεροι χοροί δεν είναι καθόλου «καλοί».

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΣΑΛ.

* Δεν άγαπάω το χορό: γίνεται μεγαλύτερη καταπόλσις τουσολετών και σάρκας παρά πνεύματος.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ.



Άριστουργηματικό άστυνο μικρό άνάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίση.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ο άστυνόμος Άνρϋ Ντοσίν, κάτοχος ενός άποκαλυπτικού γράμματος της Ματθίλδης ντε Βιλ, στο όποιο ή νέα άπομολογούσε το νεανικό της σφάλμα την επισκέπτεται λίγες μέρες προ της τελέσεως των γάμων της με τόν Ζάκ Ντενέ και έν πρόλογό της λέγει ότι από πολύ ρίξε κι' αυτή.

καρό την παρακολούθησε κι' ετόνιζε μάλιστα ότι ήταν θέβαιος πώς τόν γνώ—Μά, πού σάς συνήντησα, κύριε; ρώτησε έκπληκτη ή Ματθίλδη.

—Στό δρόμο, δεσποινίς με είδατε μάλιστα πολλές φορές.

—Άλλά, κύριε, στό δρόμο κανείς θλέπει τόνσον κόσμο. Είπε δυσπρόν να τούς θυμάτε όλους;

—Όταν τούς προσέηπ.

—Κι' έπρόσεξα έσας;

—Καταλάβατε τούλάχιστον, ότι σάς πρόσεχα έγώ, και μάλιστα όχι μία φορά, αλλά πάμπολλες).

28ον

Η Ματθίλδη ταραχθηκε. Μόλις τή στιγμή εκείνη κατάλαβε τί ήθελε να της πη ό Ντοσίν.

Και για να προλάβη κάθε του έρωτική έξομολόγησι:

—Όμολογώ, απήντησε, ότι δέν πρόσεξα αυτό πού δεβαιώνετε έσείς. Ίσως να νόμισα ότι είσθε κάποιος γνωστός, δικός μου ή του άρραβωνιαστικού μου και σάς κύτταξα καλύτερα. Ώστόσο ούτε αυτό δέν τό θυμάμαι...

Ο Άνρϋ Ντοσίν, από τόν όποιον δέν διάφυγε ή προσπάθεια της νέας να τού γνωστοποιήση ότι ήταν άρραβωνιασμένη, χαμογέλασε:

—Όστε έχετε άρραβωνιασθή; ρώτησε. —Μάλιστα. —Μήπως τάχα τόν κύριο Ζάκ Ντενέ; —Τόν γνωρίζετε; —Όχι.

—Άλλά θα ξέρετε τότε ότι αυτός εί- ναι άρραβωνιαστικός μου. Δέν είν' έτσι; —Όυτε.

—Πώς ξέρετε λοιπόν τ' όνομά του; —Τό υπέθεσα. —Από τί;

Ο Άνρϋ Ντοσίν, με την συναίσθησι της ύπεροχής, πού τούδιδε τό γράμμα πού κατείχε, άπέναντι της νέας, χαμογέλασε και πάλι κτηνωδώς, πράγμα πού έξώργισε την Ματθίλδη.

Μετά απήντησε:

—Πρός τό παρόν, επιτρέψατέ μου, δεσποινίς, να μη σάς τό πώ. Θα τό κάμω όμως όταν παρasti ανάγκη.

Η Ματθίλδη θέλοντας τότε να υποδεί- ξη στόν όληρόν εκείνον επισκέπτη της, ότι ήταν καιρός να φύγη, σηκώθηκε από τό καθισμά της.

—Συγγνώμη, δεσποινίς, είπε ό Ντο- σίν, χωρίς να σηκωθή από τη θέσι του. Μη φεύγετε, γιατί δέν σάς άνεκοίνοωσα άκόμη τόν σκοπό της επισκέψεώς μου.

—Μιλήσατε τότε, κύριε, αλλά πολύ νη- γορα, γιατί διάζομαι να θγώ έξω.

Ο Ντοσίν έάρωσε τα φρύδια του, δυ- σαρεστημένος για τήν όχι καλή ύποδοχή πού τούκαμε ή Ματθίλδη. Ώστόσο δέν

σας αυτή μπορεί να σας βλάψη, αφού έ- γώ έννοώ να κάμω εκείνο πού θέλω, κι' αφού είμαι σε θέσι να τό κάμω...

Η Ματθίλδη δέν ήξερε τώρα άν έπρε- πε να θυμώση με την έπιμονή του Ντο- σίν, ή να γελάση με τούς ισχυρισμούς του ότι ήταν σε θέσι να κάμω εκείνο πού ζη- τούσε, να της επιβάλη δηλαδή να τόν ά- γαπήση.

—Κύριε Ντοσίν, τού είπε, λυπούμαι πολύ αλλά βρίσκομαι στην ανάγκη να σάς πώ ότι μου γίνετε πολύ ένοχλητικός. Χαίρετε!

Και σοδαρή, άτάραχη, τράβηξε προς την πόρτα.

Ο Ντοσίν όμως προχώρησε προς αύ- τήν και της έφρασε την έξοδο.

—Δεσποινίς, της είπε, άκούστε μέχρι τέλους και φύγετε μετά.

—Δέν έχω ν' άκούσω τίποτε άλλο, κύ- ριε! απήντησε εκείνη άπότομα. Άκουσα για πού λόγιο ήλθατε έδώ και σάς ά- πήντησα. Δέν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο.

—Εύαρεστηθήτε, λοιπόν, ν' άκούσετε κ α τ ι α λ ο πού σάς ενδιαφέρει, εί- μαι θέβαιος, πάρα πολύ.

Και πριν δώση τόν καιρό στη νέα ν' απαντήσει:

—Ο πατέρας σας, έξηκολούθησε, στη διαθήκη του άνέφερε ότι, τότε μόνον θα παίρνατε ως κληρονομία την περιουσία του, πού άνέχρεται στο σεβαστό ποσόν των είκοσι εκατομμυρίων, όταν κατά την ήμέρα τού γάμου σας βρεθήτε άγνή, χω- ρίς κανένα νεανικό σφάλμα...

—Τό ξέρω, κύριε, απήντησε μ' άρκετά άπότομο ύφος ή νέα. Είναι περιττό να μου τό υπενθυμίσετε έσείς...

—Έστο! Μάθετε όμως ότι είναι και σε μένα γνωστό ότι δέν έτηρήσατε τις ύ- ποσχέσεις σας, και ότι έπομένως δέν έ- χετε κανένα δικαίωμα επάνω στη δια- θήκη τού πατέρα σας!..

Η Ματθίλδη ταραχθηκε. Άπαθής όμως πάντοτε ό άστυνομικός πρόσθεσε:

—Ένα πρόσωπο, πού δέν είμαι ύπο- χρεμένος να σάς άποκαλύψω, κατέχει στα χέρια του μια έγγραφη όμολογία της παρεκτροπής σας. Ένα σας γράμμα, ά- ποκαλυπτικό τού σφάλματός σας, βρίσκεται στα χέρια τρίτου.

Εκάρωσε θριαμβευτικά τό βλέμμα του επάνω στην καταρμαγμένη νέα και, χαμογελώντας τώρα:

—Έννοείτε, δεσποινίς, έσυνέχισε, ότι τό συμφέρον σας σάς πιθάλει να μη θυ- μώνετε. Μια συνεννόησις μαζί μου, δέν θα σάς βλάψη καθόλου, ένφ άπ' έναντίας οι θυμοί σας είναι δυνατόν να σάς προ- ξενήσουν καιό άξίως είκοσι όλοκληρών εκατομμυρίων.

Η Ματθίλδη είχε γίνει τώρα κάτωρη σαν νεκρή και έτρεμε όλόκληρη. Όταν ό Ντοσίν της έλεγε ότι ήταν σε θέσι να της επιβάλη τις απαιτήσεις του, ποτέ της δέν μπορούσε να φαντασθή ότι έννοούσε τό άποκαλυπτικό γράμμα, πού πράγματι ήταν δυνατόν να την άποξενώσει από την πατρική της κληρονομία.

Άλλά τί ζητούσε τάχα άπ' αυτήν ό Ντο- σίν;

Ποιους όρους θα της επέβαλλε και τί θ' απαιτούσε ως άντάλλαγμα της άποδό- σεως τού γράμματος εκείνου;

Στη σκέψη όλων αυτών ή Ματθίλδη κα- τατρόμαζε.

Ο άστυνόμος, πριν της μιλήση για τό γράμμα, της έκαμε λόγο για τόν έρωτά του και της είπε ότι τόν έρωτά τον αυ- τόν μπορούσε να της τόν επιβάλη. Υπήρ- χε λοιπόν καμιά άμφιβολία ότι σ' αυτό θα συνοφίονταν οι απαιτήσεις του; Έ-

πρεπε να άμφιβάλη ότι ό επισκέπτης της

εκείνος δέν της ζητούσε παρά ό,τι της είχε ζητήσει κι' ό λήταρχος Μπονώ;

Της τό είπε άλλοτε. Άπερίφραστα. χωρίς ντροπή, χωρίς να κρυφθή, χωρίς να δελήση να περιβάλη τόν έκδιασμό του αυτό με τόν πέπλο της εύγενείας, ό Ντο- σίν, σ' άντάλλαγμα της άποκρύψεως τού μυστικού της, ζητούσε τόν έρωτά της...

Στην περίπτωση όμως αυτή; τί έπρεπε ν' απαντήσει εκείνη;

Δέν είχε τη δύναμι ούτε να σκεφθή. Όπωσδήποτε όμως δέν έπρεπε να παρα- φέρεται, δέν έπρεπε να όργίζεται και ν' άποπέμψη τόν Άνρϋ Ντοσίν, τόν κάτοχο ενός τόσο σοδαρού μυστικού της.

Στάθηκε για μια στιγμή σκεπτική. Έ- δειξε έπειτα ένα καθισμα στόν επισκέ- πτη της και χωρίς να τού πη τίποτε, κά- θισε κι' αυτή στο δικό της.

Ο Ντοσίν, προσβλέποντάς την με βλέμ- μα θριαμβευτικό, προχώρησε με θήμα άρ- γό και ξανακάθισε στόν ίδιο καθισμα πού καθόταν πριν λίγες στιγμές.

—Δεσποινίς, ρώτησε μετά, είσθε δια- θεθειμένη τώρα, να συνεννοηθούμε σαν δυό καλοί φίλοι;

Περίτρομη όπως ήταν ή Ματθίλδη, ψι- θύρισε με φωνή πού μόλις άκούσαν:

—Μιλήστε.

—Όπως σάς είπα, επανέλαβε ό άστυ- νόμος, τό γράμμα σας βρίσκεται στα χέ- ρια κάποιου τρίτου, πού δέν θέλησε να σας καταστρέψη, πριν μάθη άν είσθε πρό- τυμη να συνεννοηθήτε μαζί του, για τα άνακαλλάγματα πού είσθε διατεθειμένη να παραχωρήσετε για την άπόκτησι τού ά- ποκαλυπτικού εκείνου γράμματος.

Με φωνή πούτρεμε από συγκίνησι και πού μόλις άκούσαν ή Ματθίλδη ρώτησε:

—Σείς είσθε άπεσταλμένος εκείνου πού έχει τό γράμμα;

—Μάλιστα!

—Μιλήστε τότε... Τί θέλει εκείνος για την έπιστροφή τού γράμματος;

—Ο άνθρως αυτός, δεσποινίς, απήν- τησε ό άστυνόμος, είναι τόσο άφωτισμέ- νος σ' έμένα, ώστε θα κάμω ό,τι τού πώ έγώ και θα δεχθή τις συμφωνίες πού θα κάμω έγώ μαζί σας...

—Θέλετε να πητε ότι έχετε άπόλυτη πληρεξουσιότητα;

—Κάτι περισσότερο. Ότι μπορώ να διαθέσω τό γράμμα πού κατέχει όπως έ- γώ θέλω. Να τό πουλήσω ή να τό έξα- φανίσω, να τό μεταχειρισθώ όπωσδήποτε ή να τό κρατήσω κρυμμένο.

—Μήπως ό κάτοχος τού γράμματος κι' έσείς είσθε ένα και τό αυτό πρόσωπο;

—Ίσως...

—Έν πάση περιπτώσει περιμένω την ύποβολή των όρων σας...

—Τών προτάσεών μου να λέτε καλύτερα δεσποινίς. Προτάσεις ήλθα να σάς ύπο-βάλω κι' όχι όρους.

Η Ματθίλδη χαμογέλασε ειρωνικά κι' απήντησε:

—Έστο... Άλλά λέτε, τί θέλετε;

—Σάς αγαπώ, δεσποινίς! απήντησε ό Ντοσίν. Έρχομαι να σάς ζητήσω τό χέ- ρι σας.

—Είμαι άρραβωνιασμένη...

—Αυτό δέν σημαίνει ότι δέν μπορείτε να παντρευθήτε έμένα, δεσποινίς!

—Μά δέν σάς αγαπώ!

—Θα με αγαπήσετε. Είμαι διατεθειμέ- νος να είμαι πραγματικός δούλος σας και να μη ζητώ τίποτε άλλο, παρά να μου δώ- σετε τόν καιρό να σάς κάμω να νοιώσετε για μένα, αυτό πού με τόσο εύκολία δε-βαιώνετε πώς δέν μπορείτε να κάμετε για μένα...

—Όστε αυτοί είναι οι όροι σας;

—Επαναλαμβάνω να σάς πώ, δεσποι- νίς, ότι δέν ήλθα έδώ για να σάς επιβάλω τούς όρους μου, αλλά να σάς έκθέσω τις

προτάσεις μου.

—Δέν μ' ενδιαφέρουν οι λέξεις, κύριε. Τόν έκδιασμό πού θέλετε να κάμετε όνο- μάζατε τον όπως θέλετε. Άλλά μιλήστε μου. Άλλ' άπαντήστε μου. Για να μη προβήτε σ' άποκαλύψεις ζητείτε τό χέ- ρι μου;

—Μάλιστα!

—Έν τιαυτότη περιπτώσει, απήντησε ή Ματθίλδη, επιτρέψατέ μου να φωνάξω τόν ύπνρέτη μου για να σάς δείξη την έξοδο.

—Άρνείσθε λοιπόν;

—Κατηγορηματικώτατα...

—Άλλά μπορώ να σάς καταστρέψω!

δρουχθήκη με συριστική φωνή ό άστυνόμος Ντοσίν.

—Τό ξέρω.

—Εκτός αυτού ή τιμή σας θα δια-συνεθί...

—Είμαι περιττό να μου τό υποδείξετε, γιατί τό ξέρω...

Ο Ντοσίν άνεπήδησε με μάτια πού ά-στραφταν.

—Δεσποινίς Ματθίλδη, φώναξε. Προ-σέξате στις άπαντήσεις σας και σκεφθήτε καλά τις συνέπειες πού θάχη για σας μία σας άρνησις... Θα καταστραφήτε.

—Είμαι προτιμότερο αυτό, από τού να κάμω σύζυγο μου έναν έκδιαστή και ά- ναιδή σαν κι' έσας...

Ο άστυνόμος έτρεμε από θυμό. Η Ματθίλδη, με την μεγάλη άπόφασι να κα-ταστραφή μάλλον παρά να άποκύψη στις απαιτήσεις του, όχηρ ήλθα ύπερήφανη, κι' άκατάβλητη, στεκόταν με τό κεφάλι ψηλά.

—Στις έκδιαστικές προτάσεις σας, έξη-κολούθησε, δέν θα ύποκύψω ποτέ. Θέλε-τε να έκμεταλλευθήτε τό γράμμα πού έχετε στα χέρια σας; Κάμετέ το. Θα χάσω ί-σως την κληρονομία τού πατέρα μου, δέν θα δυστυχίσω όμως και δέν θα χάσω έ-κείνον στόν όποιον έδωσα την καρδιά μου όλόκληρη...

Ο Ντοσίν σιγά-σιγά, επανέκτησε την ψυχραιμία του πού είχε κλονισθή από τις ζωηρές φράσεις της νέας και έπαισε να θυμώνη και να παραφέρεται. Και τό ει-ρωνικό του χαμόγελο, άρχισε να πλανάται και πάλι στα χείλη του.

—Δεσποινίς, απήντησε, συγχωρώ την παραφορά σας και δέν λαμβάνω ύπ' όψη τις ύβρεις πού μ' άπευθύνετε. Όπωσδη-ποτε όμως, επιτρέψτε μου να σάς παρα-τηρήσω ότι δέν σκέπτεσθε καλά. Είσθε πολύ νέα και δέν μπορείτε να καταλάβετε ότι ή εύτυχία της γυναίκας έγκειται στην άγάπη πού της έχει ό σύζυγός της. Τί φ-φρελεί άν αγαπάτε έναν άνθρως πού δέν σας αγαπά;

—Νομίζετε; έκαμε ειρωνικά ή Μα-τθίλδη.

—Δέν θέλω να πώ μ' αυτό, έξηκολού-θησε ό Ντοσίν, σαν να μην ήκουσε την έρώτησι εκείνη της νέας, πώς δέν σάς αγαπά ό άρραβωνιαστικός σας. Δέν έξρω τί αισθήματα έχει για σας. Είμαι όμως πεπεισμένος, κι' αυτό μπορώ να σάς τό διαβεβαιώσω με τόν πιο κατηγορηματικό τρόπο, πώς ή άγάπη του δέν φθάνει στο χλιοστό της δικής μου άγάπης.

—Η άγάπη σας, κύριε Ντοσίν, απήν-τησε ψυχρά ή Ματθίλδη, μου είναι έντε-λώς περιττή.

—Νομίζετε;

—Άλλά αφού σάς τό λέγω;

—Σας είπα. Και άν προσέχατε στα λό-για σας θα βλέπατε πώς δέν σάς είναι καθόλου περιττή. Όμολογείτε πώς ή ελ-τυχία της γυναίκας έξαρτάται από την άγάπη τού συζύγου της;

Η Ματθίλδη έκαμε κίνημα δυσφορίας. Κι' έπειτα, με ύφος πού φανέρωνε την έπιθυμία της ν' άπαλλαγ ή από την ένο-

γλητική παρουσία του:

—Άν ήλθατε έδώ, τού είπε, για να με διατάξετε, έκάματε πολύ άσχημα. Τις πε-ποιθήσεις κρατήσατε τις για τόν εαυτό σας. Έχετε να μου πητε τίποτε άλλο;

Ο άστυνόμος βλέποντας ότι άδικα έ-κοπιόζε προσπαθώντας να πείση την νέα, ότι θα ζούσε εύτυχιόμένος μαζί της, έπι-σείοντας έναντίον της τό φάσμα τού γράμματος:

—Έστο! είπε. Άς μιλήσωμε λοιπόν μάλλον άποκαλυπτικά τώρα.

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Ματθίλδη, παρ' όλη την σφοδρότη-τα των έκφράσεών της, πού φανέρωνε την κατηγορηματική άρνησί της και την άπόρριψι των προτάσεων τού Άνρϋ Ντο-σίν, δέν ήθελε να τεματισθούν στο σημείο εκείνο οι διαπραγματεύσεις τους.

Εάν ό άστυνόμος άπεκάλυπτε τό πε-ριεχόμενο τού γράμματος πού κατείχε, ή ζημία της δέν θάταν μικρή γιατί ή πατρι-κή της κληρονομία δέν ήταν καθόλου μι-κρή. Θα έχανε είκοσι όλόκληρη εκατομ-μύρια. Κι' αυτό δέν ήταν λίγο. Θάταν τρέλλα σχεδόν ν' άφηνε να καθή μία τό-σο μεγάλη περιουσία πού θα της έξησφά-λιζε την διαρκή άνεξαρτησία, την δάσι αυτή μιας συζυγικής εύτυχίας.

Άλλωστε ό συνομιλητής της, μπορεί να μην επέμενε στους πρώτους εκείνους όρους του και να ελάττωνε τις απαιτή-σεις του.

Δέν έπρεπε λοιπόν αυτή να φροντίση να συνεννοηθή μαζί του και να δεχθή μια θυσία πού κι' αυτήν δέν θα κατέστρεφε και τόν κάτοχο τού γράμματος θα ίκα-νοποιούσε;

Ετσι σκεπτομένη τώρα ή Ματθίλδη, κατάλαβε ότι είχε παραφερθή κι' είχε μι-λήσει προς τόν Ντοσίν με τόσο ζωηρές έκφράσεις ώστε διέτρεχε τόν κίνδυνο να τόν έξοργίση σε τέτοιο σημείο, πού ν' άρ-νηθή κάθε συνεννόησι μαζί της και να καταπούγη στην τόσο καταστρεπτική γι' αυτήν πραγματοποίησι της άπειλής του.

Σκέφθηκε για πολλές στιγμές αυτά ή νέα και μετρίασε την όργη της. Και σαν να ζητούσε συγγνώμη από τόν επισκέ-πτη της:

—Κύριε Ντοσίν, τού είπε σε ήπιο τόνο τώρα, είναι αλήθεια ότι παραφεθήκα. Οι όροι σας όμως ήσαν τέτοιοι, ώστε να με κάμουν να φθάσω στο σημείο πού έ-φθασα και να σας μιλήσω όπως ίσως δέν έπρεπε.

Τράβηξε κοντά της ένα καθισμα και ξανακάθισε. Τό ίδιο έκαμε κι' εκείνος πού δέν τού διέφυγε ή μεταβολή των δια-θέσεων της νέας.

—Σείς έχετε τό νοόμμα; τόν ρώτησε μετά.

—Μάλιστα!

—Πώς βρίσκεται στα χέρια σας;

—Μου τό έδωσε μια γυναίκα, με την όποιον επιτρέψτε μου να μη σας πώ τί με συνδέει.

—Και πώς δρέθηκε στα χέρια εκείνης;

—Δέν μπορώ να σας τό πώ.

—Δέν έπιμένω, αφού άλλωστε μου εί- ναι άδιάφορο. Άρκει ότι έχετε στα χέ- ρια σας ένα μου γράμμα. Έτσι δέν είναι;

—Άκριβώς.

—Μου είπατε ότι μ' αγαπάτε και σάς έδωσα την άπάντησι. Είμαι άρραβωνια-σμένη και την άγάπη τού μνηστήρος μου δέν την αλλάσσω μ' όλα τα εκατομμύρια τού κόσμου. Η άγάπη μου άξίζει πολύ περισσότερο από είκοσι εκατομμύρια.

—Και ή ύπόκληρις σας;

—Θ' άποκατασταθή αύριο, όπότε θα

παντρευτώ μ' εκείνον που αγαπώ.
—Ο κλονισμός της θα εξακολουθή να υπάρχει και μετά τον γάμο σας.
—Ισως. Η αφοσίωσή μου προς τον σύζυγό μου όμως, θα επανορθώσει ένα νεανικό μου σφάλμα... Όποσδήποτε άλλο θέλω να πώ.
—Σας ακούω.

—Δεν είμαι διατεθειμένη ν' ανταλλάξω την αγάπη μου και τον μνηστήρα μου μ' όλους τους θησαυρούς της γης. Προτιμώ αυτόν και ένα κομμάτι ψωμί από οίονδήποτε άλλον κι' όσοσδήποτε εκατομμύρια.

—Βεβαιωθείτε όμως πως θα μετανοιώσετε πολύ για την προτίμησή σας αυτή.

—Πιστεύω πως δεν θα βρεθώ ποτέ στη θέση αυτή. Έν πάση περιπτώσει, σήμερα, πριν παντρευθώ δηλαδή, έχω τις αντίληψεις μου που σας εξέθεσα προ δλίγου. Σείς γι' αυτό ενδιαφέρεσθε τώρα. Εάν θα μετανοιώσω αργότερα, θα είναι άργα και για σας και για μένα, κι' αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το παρόν, για το οποίον και μόνον μιλούμε.

—Εξακολουθήσατε.

—Εάν επιμένετε, λοιπόν, στους όρους που μου υποβάλατε στην αρχή, θα σας δώσω και πάλι την ίδια απάντηση. Ότι δηλαδή η αγάπη μου αξίζει περισσότερο από είκοσι εκατομμύρια.

—Και λοιπόν;

—Άδικα θα επιμένετε προσπαθώντας να με εξαναγκάσετε να δεχθώ το χέρι σας. Άλλωστε αυτό είναι άτιμοτικό για σας...

—Ατιμοτικό;

—Άλλα τί άλλο; Τη στιγμή που ξέρετε ότι έχω αποκτήσει παιδί με άλλον, πως θα δεχθώ να μ' ονομάσετε σύζυγό σας;

—Ο έρωτας, δεσποινίς, συγχωρεί τα πάντα. Κι' εγώ που αγαπώ, δικαιολογώ το σφάλμα σας, ένα σφάλμα νεανικό που έγινε τότε που δεν είχα κανένα δικαίωμα επιμέλειας στη ζωή σας, τότε που είχατε τέτοια ηλικία, ώστε να μη μπορούτε ναχετε ακριβή συναίσθησι των πράξεών σας...

Είδη να πλανώνται στα χείλη της Ματθίλδης ένα αδιόρατο ειρωνικό χαμόγελο, έμάνθησε την σημασία του κι' έξηκολούθησε:

—Ω, μη με ειρωνεύεσθε, δεσποινίς, και βεβαιωθείτε ότι δεν είναι η προίκα σας εκείνη που μ' αναγκάζει να σας μιλώ όπως σας μιλώ και να συγχωρώ το θαρρύ σας σφάλμα. Ό έρωτας! Αυτός με υποχρεώνει σ' αυτό.

—Περιττή ή θυσία σας. Κι' αν πρόκειται να συνεχίσουμε συζητώντας επάνω στη βάση που θέσατε έσείς, ή συζητήσής μας δεν θα φέρη κανένα αποτέλεσμα.

—Τι θέλετε να πείτε;

—Ότι είμαι διατεθειμένη ν' αγοράσω ιδ γράμματα που κατέχετε.

—Προσφέροντας χρήματα;

—Ακριβώς!

—Μα εγώ δεν εξήγησα χρήματα.

—Εκείνο που μου ζητήσατε, δεν το προσφέρω. Η καρδιά μου ανήκει σ' άλλον. Εάν αποκαλύψετε το περιεχόμενο του γράμματός, τί θα κερδίσετε; Τίποτε! Εγώ θα ζημιωθώ δέβαια, αλλά έσείς τί θα κερδίσετε;

—Τό πάνι!..

—Δηλαδή;

—Τά είκοσι εκατομμύρια του πατέρα σας...

Κι' επειδή η Ματθίλδη φάνηκε ν' απορη με τα τελευταία εκείνα λόγια του άσυνόμμου:

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΆΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ



ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΕΝΤΑ»

Εκτός από τα λακωνικώτατα «έπίσημα ανακοινωθέντα», με τα οποία οι έμπόλεμοι πληροφορούν τον κόσμο για την πρόοδο των επιχειρήσεών τους, υπάρχουν κι' ένα σωρό άλλα γεγονότα, που αν δεν συμπεριλαμβάνονται στα «έπίσημα» αυτά «ανακοινωθέντα» δεν είναι εν τούτοις λιγώτερο ένδεικτικά της τραγωδίας που εξαπλώνεται με την έκρηξη του πολέμου. Και όπως θα δούμε παρακάτω, η τραγωδία αυτή, έχει και την εθιμική πλευρά της.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ... ΕΚΠΤΩΣΙΣ

Σ' έναν δρόμο του Παρισιού υπάρχει ένα άσημαντο υποδηματοποιείο. Είς την μικροσκοπική προθήκη του ο ιδιοκτήτης έχει επικολήσει την εξής ειδοποίησι: «Γιά όλες τις οικογένειες των οποίων ο σύζυγος ή τέκνα έπεσπρτεύθησαν παρέχουμε έκπτώσεις 20% κάτω των κανονισμένων τιμών».

ΣΑΝ ΤΟΥΣ... ΣΚΥΛΟΥΣ

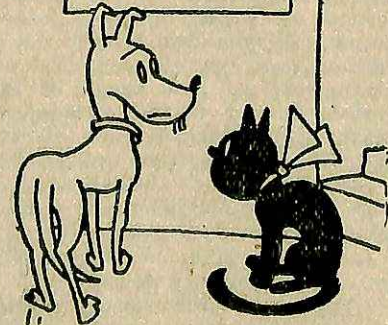
Ως γνωστόν ο Παρισινός παιδόκοσμος εγκαταλείπει καθημερινώς την πρωτεύουσα και τρέπεται προς το εσωτερικό της χώρας. Οι υπτέρες λοιπόν των παιδιών, κατά σύστασιν της αρμοδίας αρχής περνούν στους λαίμους των παιδιών των... πέτσινά περιλαίμια, επάνω στα οποία αναγράφεται το όνομα του παιδιού και ο τόπος προς τον οποίον κατευθύνεται.

ΤΑ ΖΩΑ... ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Σ τις μεγάλες πόλεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν έληφθησαν μέτρα μόνο για την άρραίωσι του πληθυσμού και την απομάκρυνσιν ιδίως των παιδιών που αποστάλησαν σέ ασφαλή μέρη αλλά και για τα κατοικίδια ζώα. Οι σκύλοι ιδίως των έπιστρατευθέντων, συγκεντρώνονται μακράν των πόλεων, σέ μέρη ασφαλή. Όσον άσφα ταύς νάτους, γίνεται...

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ
Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΕΠΙ ΠΟΙΝΗ
ΑΜΕΣ Ψ ΘΑΝΑΤΟΥ



—Τι λές, θα μπορούμε;

—Βεβαίως... Θα πούμε πως δεν ξέρουμε γράμματα...

τοι σκέψις να παραμείνουν στις πόλεις για την καταδίωξι των ποινικών. Το πάθημα της Μαδρίτης έγινε μάθημα. Στην ισπανική πρωτεύουσα άπεφασίσθη κατά την πολιορκία ή εξόντωσιν των νάτων πολλοί των οποίων μετεμορφώθησαν στά μαγειρεία... σέ λαγούς! Άλλά τό άποτέλεσμα ήταν να πολλαπλασιασθούν και ν' άποθρυσανθούν τά ποινικά και μάλιστα τών ύπονομων που άπειλούσαν κι' αυτούς ταύς ανθρώπους. Όποσδήποτε όμως άπαγορεύεται στους κατοίκους των πόλεων να παραλάβουν στά καταφύγια εν ώρα συναγερμού, και κατοικίδια ζώα επί ποινή άμέσου θανάτου σέως των.

ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ ΧΕΛΩΝΗΣ

Πρό ημερών στο Χάου Πάρκ, μια φιλήσυχη γελωνιά αναστάσας την άγυλκή πρωτεύουσα Ένψυ σωτόν άμερμνη στά χόρτα, έπάτησε ένα ηλεκτροφόρο σύρμα, όποτε προεκλήθη ένωση και άρχισαν να σημειώνουν οι σειρήνες του συναγερμού. Ο κόσμος έσπευσε στά άντισεπορορικά καταφύγια, για να πληροσθητή ένόπτητα ότι δεν έπρόκειτο περί έπιδρομής αλλά άπλως περί... άπρσεξίας μιας χελώνης!

...ΚΑΙ ΚΑΜΠΙΑΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ!

Την έπομένη του ως άνω, γελωνίου συναγερμού σέ μια μικρή πόλιν της περιφέρειας του Λανκαστέρσσιρ άρχισε έσφονικά να συρίξη ή σειρήνα του άντισεποροτικού συναγερμού. Οι κάτοικοι παράτησαν τίς δουλείας τους και έσπευδαν στά άντισεπορορικά καταφύγια. Η μικρή πόλις αναστάσθηκε. Γρήγορα όμως ή σειρήνα έπαυσε να ούρλιάξη. Τι είχε συμβή; Άπλούστατα, μια μικρή ποινή κάμπια—μικρού τεσσάρων μόλις έκατοστών—αναχτήτωντας άνετο μέρος για να μεταμορφωθή σέ χρυσάλλιδα, έτρεπτο σέ κατά τύχην μέσα στή σειρήνα στή βάσιν άνάμεσα στά σύρματα. Κουλουριάσθηκε και τό σώμα της έδημιούργησε έπαφην μεταξύ των δύο χαλκίνων έπαφών της σειρήνης ή οποία άρχισε να συρίξη. Σέ λίγο όμως σταμάτησε. Η ηλεκτρική ένωσις άπανθράκωσε την μικρή κάμπια... νέο κι' αυτή θύμα του πολιτισμού των ανθρώπων.

ΧΟΙΡΩΝ... ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

Σ τά γαλλογερμανολυσεμβουργικά σύνορα, οι Γάλλοι έφήρμοσαν τελευταίως ένα νέο έπολεμικό μέσον για την έκκαθρίσι των πεδίων της μάχης. Από τά διάφορα έκποικτικά μηχανήματα με τά όποια τά έχει ύπονομεύσει ο έχθρός, στις επικίνδυνες αυτές περιόχες έσπολύονται κοπάδια γουρουνιών που διακόμμενα περνούν από τά ύπονομευμένα μέρη και προκαλούν την έκρηξή τους. Άφού «καθαρίσουν» με τον τρόπο αυτόν τά δυστυχισμένα ζώα, τίς επικίνδυνες περιόχες, προχωρούν οι στρατιώτες, όφείλοντες έτσι δύο φορές την ζωή τους στά άτυχα αυτά ζώα δεδεμένου ότι τρέφονται και με την σάρκα των σωτήρων τους!

Ο Ζάκ Φεριάλ ήταν πενηντάρις, όταν συνήντησε, σέ μια κοσμική συγκέντρωσι, τη Σύλβια Μειγιάν, που ήταν μόλις είκοσι χρόνων.

Διάσημος ζωγράφος, με μεγάλη περιουσία, θαυμάζοταν από όλο τον καλλιτεχνικό κόσμο. Ο Ζάκ Φεριάλ, έκτός από την εξαιρετική θέσι που κατείχε μέσα στην καλλιτεχνία, είχε και τό πλεονέκτημα να είναι ένας πολύ ώριος άνδρας ακόμη και στην ηλικία που συνήθως σβύνει κάθε γοητεία.

Η γοητεία του Ζάκ διετρείτο άμείωτη έδώ και τριάντα όλόκληρα χρόνια. Η φήμη του ως Δόν Ζουάν δεν ύστερούσε διόλου από τη φήμη του ως καλλιτέχνη.

Η Σύλβια, κόρη πλουσίως άστικής οικογενείας, ήταν ένα εξαιρετικά όμορφο κορίτσι. Ψηλή, με άρμοκικές γραμμές, με πρόσωπο καλονικώτατο, δέρμα σάν βελούδο, μαύρα μαλλιά και μεγάλα σπιθοδόλα μάτια.

Ο Φεριάλ έθαύμασε αυτό τό εξαιρετικό αριστουργημα σαν καλλιτέχνης, αλλά και σαν άνδρας.

Όταν του την παρουσίασαν και κουβέντισσε μαζί της, είδε ότι ήταν ένα έξυπνο και καλλιτεργημένο μυαλό. Έκδόθηκε κοντά της όσο μπορούσε περισσότερο και στο τέλος διεπίστωσε ότι καμμία γυναίκα δεν τον είχε τόσο γοητεύσει ως τότε. Όποσδήποτε δεν θέλησε να εξετάσξη αν ήταν τά θέληγτρα της Σύλβιας που τον ετράβηξαν τόσο ή γιατί κατα θαύσος, λόγω της ηλικίας, είχε ανάγκη ενός σταθερού πιά έρωτος. Ξανάδε πολλές φορές τό θελκτικό κορίτσι, του έκαμε κόρτε με όλη την έρωτική πείρα που είχε, αλλά ταυτόχρονα και με μιάν ειλικρινεία που ποτέ δεν είχε δοκιμάσει ως τότε και στο τέλος την εξήγησε σέ γάμο.

Η Σύλβια, που είχε έναν σοβαρό χαρακτήρα και δεν της άρεσε ποτέ να φλερτάρη με νέους του σα λονιού και του τένις, στην αρχή αίσθάνθηκε κάποια ματαιοδοξία να βλέπη να την θαυμάξη ένας άνδρας τόσο διάσημος και τόσο γοητευτικός. Πολύ γρήγορα ωστόσο, αυτή τη ματαιοδοξία την συνώδευσε και κάποια συγκίνηση, που με γάλωσε και έγινε έρωτας. Άγαπούσε τον Ζάκ Φεριάλ, όσο και τον έθαύμαζε, όταν της έπρότεινε την παντρευτή. Γι' αυτό, τρέ-



Ένα φιλολογικό αριστουργηματάκι ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

μοντας από συγκίνησι και από υπερηφάνεια, είπε «ναί».

Όστόσο, ο Ζάκ, που υπήρξε αρκετά χρόνια Δόν Ζουάν, είχε την πείρα να καταλαβαίνει πως ένας τέτοιος γάμος δεν ήταν και πολύ φρονιμος. Τό παρόν ήταν θαυμάσιο... Τό μέλλον όμως... «Ω! τί σημασία είχε τό μέλλον; Έθεώρησε πάντως ωφέλιμο να έξηγηθή με την Σύλβια σέ ένα σημειον λίγο λεπτό, αλλά που έπρεπε όπωσδήποτε να τό ξεκαθαρίση, σάν έμπειρος άνδρας, αλλά και με έλεύθερες ιδέες.

—Άγαπημένη μου, της λέει, μισοσσεάρα μισογελώντας, έχω να σου πώ κάτι που έχει ιδιαίτερη σημασία. Σ' αγαπώ και ξέρω ότι μ' αγαπάς...

—Ω, ναί, τον διέκοψε. —Άλλά, Σύλβια, είσαι είκοσι χρόνων και είμαι πενήντα...

—Έκαμε να τον διακόψη. —Άφησέ με να σου μιλήσω, άκούσέ με. Άν μια μέρα πάσης να μ' αγαπάς και αγαπήσξη ένα άλλον...

Μη διαμαρτυρεσαι, άκούσε: «Αν αυτή ή μέρα έλθη, μη με άπατήσξη, μη μου πής ψέματα σάν τις άλλες. Όπως κάνουν τόσες άλλες. Είδοποίησέ με ειλικρινά και τίμα. Δεν είναι κανείς υπεύθυνος για τους χτύπους της καρδιάς του. Ούτε όταν τά νειάτα θέλουν τά νειάτα. Είναι ωστόσο υπεύθυνος όταν ή ψυχή του ζη μιάν διπλή ζωή, όταν τό στόμα του λέη ψέματα. Λοιπόν, Σύλβια, αν αυτό συμβή ποτέ, έχω την άξίωσι να φανήξ

άνωτερη και να μου τό πής. Θα σου δώσω την έλευθερία σου. Φιλοσοφώ αρκετά στη ζωή, ώστε να μην ύποφέρω πολύ. Θα σ' εύχαριστήσω μάλιστα, που φέρθηκες ειλικρινής απέναντι μου. Θα εξακολουθώ να ενδιαφέρωμαι για σένα. Θα ζούμε σάν δυο καλοί φίλοι, ένωμένοι με μιάν φιλία πιά διαρκή και πιά δυνατή ίσως άπ' τον έρωτα... Με ένιωσες, Σύλβια; Θα τό κάμης αυτό;

Τόν άκούγε με προσοχή. Τόν έκύτταζε κατάματα και του άπήνησε με σταθερότητα:

—Δεν είχα τό κάμω αυτό. Σ' αγαπώ και θα σ' αγαπώ πάντα με τό ίδιο πάθος. Άν όμως αυτό που ύποθέτεις συμβή ποτέ... Όχι, δεν μπορώ να τό παραδεχθώ.

—Αν όμως συμβή ποτέ; έπέμεινε.

—Τότε μάλιστα! Μισώ τό ψέμμα και τη διπλή ζωή. Θα ντραπώ να σέ προδώσω. Και για σένα και για μένα, θα στο πώ...

Έξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο και έπρόσθεσε:

—Τί άστείο! Σκέψου πόσο σ' αγαπώ. Θα μπορέσω ποτέ ν' αγαπήσω άλλον! Τί κουταμάρες!

★

Όταν ή Σύλβια έγινε κυρία Φεριάλ, ένιωσες, έκτός από την εύτυχια που της έδινε ή αγάπη της για τον Ζάκ, να ξαναζη μέσα της και όλη ή υπερηφάνεια που της προξενούσε ο ρόλος της ως συζύγου ενός εκ των διασημότερων καλλιτεχνών. Δοκίμαζε γι' αυτό τον μιάν άπέραντη εύγλω-

μοσύνη. Κάθε μέρα τον άγαπούσε και περισσότερο. Έπί δύο όλόκληρα χρόνια ή Σύλβια είχε την άνησυχία ότι δεν ίκανοποιούσε τον άνδρα της ενώ συγχρόνως ή αγάπη της και ο θαυμασμός της για τον Ζάκ μεγάλωναν.

Άφού έπέρασε αυτό τό χρονικό διάστημα, ή Σύλβια δεν ένιωθε πιά άνησυ, χίες. Ο θαυμασμός και ή αγάπη της για τον Ζάκ ήταν πάντα σταθερά.

Μόνον μετά έξη χρόνια από τό γάμο της, ή Σύλβια κατάλαβε πως δεν άγαπούσε πιά τον άνδρα της. Άγαπούσε έναν άλλον. Αυτός ήταν ένας μαθητής του Φεριάλ. Δεν μπορούσε να συγκριθί με την άξία του άνδρός της και ακόμη δεν ήταν τόσο όμορφος όπως εκείνος... Άλλά ο Ζάκ ήταν όμορφος τώρα όσο μπορούσε να είναι ένας άνδρας πενήνταετής χρόνων. Ο άλλος ήταν ειλκοσιέξη, ακριβώς όσο και ή Σύλβια. Μάταια προσπαθούσε να καταπνίξη τον καινούργιο αυτόν έρωτα και να μην ξαναδη έκείνον που της τον ένέπνεε. Εκείνος επέμενε στις έρωτικές του έξομολογήσεις και να παρακολουθί πάντοτε τη Σύλβια. Ήρθε ή μέρα που ένέδωσε, όχι χωρίς τύψεις. Άμέσως, ή τιμότης της της επέσβαλε να σκεφθί: «Θα πώ την αλήθεια στον άνδρα μου. Τού τό όρκίσθηκα και για μένα και για κείνον...»

—Ζάκ, του είπε τό βράδυ, έχω κάτι να σου πώ... Την έκύτταζε εκείνος στά μάτια και κατάλαβε.

—Όχι, όχι, έφώναξε κάνοντας μιάν χειρονομία με τά δυο χέρια για να της σταματήσξη. Όχι, δεν έχεις τίποτε να μου πής. Δεν πρέπει ποτέ να πής κάτι που δεν όφείλει. Ποτέ! Ποτέ!

—Έξαφνα, τον είδε να γερνά, να γίνεται όχρως σάν τό θειάφι, τό στόμα του να τρέμη. Τό ήξερε; Έσχημάτισε την βεβαιότητά πως τό ήξερε. Ένοιωσε γι' αυτόν ένα μεγάλο όίκο. Αυτός ο ήττημένος στεκόταν μπροστά της και την Ικέτευε να μην του πη κάτι που ήθελε να τό άγνωθί. Τί έγινε, λοιπόν, ο εξαιρετικός Φεριάλ των παλιών ημερών, ο τόσο θέβαιος για τον έαυτό του;

Δεν ήθελε πιά να μάθι ώρα πως ή ώρα ήρθε... Η Σύλβια εσώπασε. Θ' άποφάσιζε, παρ' όλη την άσποστροφή της, να ζήσξη τη διπλή ζωή, να λέη ψέματα, σάν τις άλλες...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ
τόν μιάν άπέραντη εύγλω-

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ ΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 67

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Δάσος αποτελούμενος εξ αυτών των δένδρων θεωρείται ε-
ξόχως υγιεινόν μέρος. — Το ανή-
κον εις άλλον, το εξ άλλης χω-
ρας καταγομένον ή προσερχόμε-
νον.
- 3) Καθιστώ πόλιν νέον τι, το
όποσον επαλαιώθη, μεταρρυθμίζω.
- 5) Μεγάλη θεά της αρχαίας
ελληνικής θρησκείας. — Μικρά
έκτασις γόνιμος και κατακημένη
έν μέσω έρημου εκτάσεως.
- 6) Άρχαίον άμυντικόν όπλον.
- 7) Ποσοτικόν επίρρημα —
Σφαίρα παιχνιδίων από ύφασμα
δέρμα ή συνήθως ελαστικόν (δη-
μοτική).
- 8) Είδος θήκης εκ χονδρού ύ-
φάσματος ή δερμάτος ως και το
περιεχόμενον αυτής.
- 9) Τροφή απαραίτητος εις κά-
θε άνθρωπον, πτωχόν ή πλούσιον.
— Τοπικόν επίρρημα.
- 10) Νόμιμα μικράς αξίας.
- 11) Ό πολλά υποφέρων, έ-
θλος δυστυχής. — Κτίριον χρη-
σιμεύον κυρίως ως κατοικία.
- 13) Κατάστημα παρέχον ένοντι
πληρωμής κατάλυμα εις έξνοον,
μετά ή άνευ τροφής.
- 15) Νησίς του Ίονίου πελά-
γους, παρά την είσοδον του κόλ-
που του Αΰλωνος. — Φονεύω από-
κρίτων τών λαών διά τέμνοντος
όργάνου, ίδις διά μαχαίρας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Καρποφόρον δένδρον ως
και ό καρπός αυτού. — Σύνολον
άνθρώπων άνηκόντων εις το αυτό
κοινωνικόν επίπεδον.
- 2) Όνομα πολλών βασιλισσών
ποδ Βυζαντίου.
- 3) Το συνείσημα της συμπα-
θείας, της φροντίσεως εις τι πρό-
σωπον ή πράγμα φίλια, ένδιαφέ-
ρον. — Επί ύφασμάτων και ένδυ-
μάτων, ό κατεσκευασμένος εκ λι-
νου.
- 4) Κατά τόν Όμηρον κόρη
του Βασιλέως τών Φαίακων, ή ό-
ποία εύρωσα τόν ναυαγίσσαντα

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 65

Οριζοντίως

- 1) ΠΕΜΠΤΟΣ. 2) ΚΑΤΑΝΗ
— ΟΞΙΡΙΣ. 3) ΝΥΝ. 4) ΙΣΩ
— ΦΥΣΙΣ — ΑΡΑ. 5) ΛΑ —
ΟΝ. 6) ΙΣΟΒΙΑ — ΩΣΑΝΝΑ
7) ΝΑ — ΛΑ. 8) ΓΕΕΝΝΑ —
ΩΡΑΙΟΙ. 9) ΟΝ — ΠΟ. 10)
ΣΗΜ — ΚΑΤΙΑ — ΔΑΣ. 11)
ΧΑΜ. 12) ΣΙΜΟΝΗ — ΟΠΑΙ-
ΟΝ. 13) ΝΗΣΑΙΟΣ.

Καθέτως

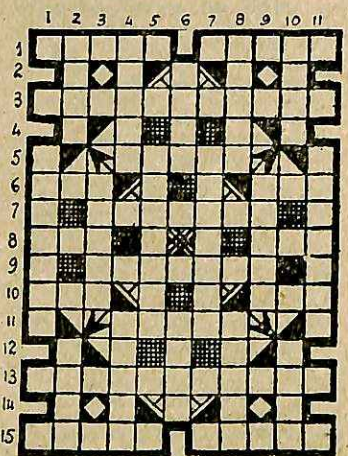
- 1) ΙΑΙΠΓΟΣ. 2) ΚΑΝΣΑΣ
— ΕΝΗΛΙΣ. 3) ΟΝΕ. 4) ΠΑΣ
— ΑΒΑΝΑ — ΙΟΝ. 5) ΕΝ —
ΝΗ. 6) ΜΗΝΥΜΑ — ΑΠΛΗΣ
7) ΥΣ — ΤΑ. 8) ΤΟΝΙΣΩ — Ω-
ΡΙΜΟΙ. 9) ΟΣ — ΠΟ. 10)
ΣΙΑ — ΤΑΛΑΣ — ΡΑΣ. 11)
ΝΑΙ. 12) ΠΙΚΡΟΝ — ΟΠΑ-
ΔΟΣ. 13) ΑΝΑΣΙΟΣ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 66

Οριζοντίως

- 1) ΠΕΝΙΑ — ΡΙΠΤΟ. 3) ΛΕ-
ΚΑΝΟΠΕΔΙΑ. 5) ΑΝΙΣΑ. 6)
ΣΑΛΡ — ΝΟΥΣ. 7) ΚΑΠΝΑ.
8) ΣΤΟΛ — ΠΛΑΣ. 9) ΔΑΝΙΑ
10) ΑΝΤΙ — ΥΔΩΡ. 11) ΑΠΑ-

- 1) Όδυσσέα ένέδυσεν αυτόν και τόν
παρεκίνησε να ζητήσθ βοήθειαν
και ένειαν εις τά άνάκτορα του
πατρός της.
- 5) Πολύτιμος λίθος. — Ό τι
άποκομίζει τις εκ της προσωπικής
του εργασίας ή εκ της άκινήτου
περιουσίας του.
- 6) Μία από τις καλύτερες μάρ-
κες αυτόκινήτων.
- 7) Οι έχοντες κόμπη χρώμα-
τος ώριμών σταχυών. — Ό παρα-
βαίνων την συζυγικήν πίστιν ύ-
πανδρος (άνηρ ή γυνή).
- 8) Αι άνήκουσαι ή άναφερόμε-



- 9) Πάσα ανώμαλος κατάσταση
του όργανισμού. — Άμαρτημα,
παράπτωμα, δυστύχημα, αδικία,
άτυχία.
- 10) Κατά τόν Μεσαίωνα εύγε-
νης μαχόμενος έφιππος· νύν δέ
άνθρωπος εύγενής λεγέται τούς
τρόπους και έντιμος (πληθυντι-
κός).
- 11) Τμήμα ξηράς περιεβαλλό-
μενον υπό ύδάτων. — Δέν γνωρί-
ζω, δέν ήξεύρω τι.

Α. Δ.

- Κι' έτσι τόν ξελιγώσανε·
γιαχνί φασόλια τόν πρώτ
φασόλια σρύπα τόν θραδάκι
και ούτε ένα καφεδάκι
νεράκι σκέτο άντι κρασί.
- 3) Ξυεί την σοφή του κεφαλή
κανένα τρόπο νάβρη
άπό τή φυλακή να θυγή
λίγο ψητο για να γευτή
και κανα κατσάρι.
- 4) Έτσι ένα θράδυ σκοτεινό
άπ' τόν καλλι του τόν στενό
μέ τρόπο ξεγυλισσάει,
τό έσκασε και πάει
χωρίς κακό σκοπό.

- 5) Με τόν ρινέ κοστούμι του
ντεκαμινέ της φυλακής!
έμοιρς με ζέδρο άγριο
τραβάει για τόν άγριο
ταξέρνας κομική.
- 6) Ούο! για δρ-ντ-εξρ θαλασσινά,
και μία μακαρονάδα
σούπα γούρτα και ψητό
σαμπάνια, φρούτο και ποτό
Θέ μου τί νοστιμάδα!
- 7) Άφορ καλά την έφτιαξε
γυρίσε στο καλλι του,
γαρίς ένόχλησι καμιά
ούτε γάτα ούτε ζημιά
κωνώντας την κεφαλή του!

Β. Π.
δόν Βραδείον : ΑΝΝΑ Γ.
ΣΕΡΡΑ (Πειραιεύς). Η άνα-
γνωστρία μας αυτή μοιράζεται τόν
δόν Βραδείον μετά του άναγνώ-
στου μας Κ. Υφαντίου. Τό ποι-
ήμα της είνε τόν άκόλουθον:

- 1) Τόν Μαθίο μας τόν καυμένο
τόν έκλεισαν φυλακή
άσχημο φοιτ του δώσαν
δέν τ' άρέσει και πολύ
και άμέσως έδωσθη
σε μεγάλη συλλογή.
- 2) Μιάν άπόφασι έπήρε
άπ' τόν παράθυρο να θυγή

Νέος διαγωνισμός του «Θησαυρού»

ΔΕΚΑ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

A=1	1=9	P=17
B=2	K=10	S=18
Γ=3	A=11	T=19
Δ=4	M=12	Y=20
E=5	N=13	Φ=21
Z=6	Ξ=14	Χ=22
H=7	O=15	Ψ=23
Θ=8	Π=16	Ω=24

Βασίζόμενοι στούς αριθμούς
που άνατιστοιχούν σε κάθε γράμμα
του άλφαβήτου στόν άνωτέρω δη-
μοσιευόμενον πίνακα προσπαθή-
σετε να άνακαλύψετε ποιοι ήθο-
ποιοι κρύβονται πίσω από τούς
κατωτέρω δημοσιευόμενους αριθ-
μούς:

- 1) 11313 — 11216 — 51111
- 2) 19913 — 15171 — 518189
- 3) 18117 — 11121 — 61520
— 1395
- 4) 29291 — 13171 — 51211
— 318
- 5) 61131 — 35191 — 21101
— 31915 — 13111 — 1319
- 6) 12918 — 51112 — 15173
— 10113
- 7) 17151 — 21651 — 719520
— 111517
- 8) 13199 — 11311 — 31911
— 71216 — 913

- και στο ρεστοράν να πάη
για να φάη και να πιή.
- 3) Την άπόφασι του ταύτη
την εύρηκε Ικανή
και ό Μαθίος μας ό νεναίος
άρχίζει να την έκτελή.
Πράγματι στο δρόμο έδηγέκε
και μπροστά του ρεστοράν εύρη-
(κε.
- 4) Νήπκε μέσα σάν άφέντης
πήγε άμέσως στόν μπουφέ
και παρήγγειλε άμέσως
μπύρα και καλό μεζέ
Και άφοδ έφαγε και ήπιε
σκέφθηκε ν' άναπαυθή
κι' άπορημένο όπως είνε
μήπκε ξανά στη φυλακή

ΑΝΝΑ ΣΕΡΡΑ
7ον Βραδείον: ΧΡ. ΠΕΡΤΣΕΜ
ΑΗΣ (Νέα Έλβετία)
8ον Βραδείον: ΘΕΟΧΑΡΗΣ
ΠΕΡΤΣΕΜΑΗΣ (Νέα Έλβετία).
9ον Βραδείον: ΤΑΚΗΣ ΠΑ-
ΠΑΖΟΓΛΟΥ (Μυτιλήνη).
10ον Βραδείον: α) ΕΛΛΗ ΜΠΕ
ΛΕΧΑΚΗ (Άθήναι).
10ον Βραδείον: β) ΚΟΥΛΑ
ΣΥΡΙΓΟΥ (Άθήναι).
Έπίσης άρκετά καλά ποιήμα-
τα μας άπέστειλαν οι κάτωθι ά-
ναγνώστες μας:

- 40) Εύάγγελος Καλουτάς (Σύ-
ρος). 41) Μαρία Στεφάνου (Σύ-
ρος). 42) Παναγ Χαρολαμπίδης
(Μυτιλήνη). 43) Κούλα Άντανο-
πούλου (Άθήναι). 44) Στέλλα
Πολυκανδρίτου (Σύρος). 45) Ί-
ωάννης Σπύρης (Άθήναι). 46)
Ρωσάτος Γαζαλάς (Άθήναι).
47) Πίπης Οικονόμου (Άθήναι).
48) Κάρολος Κιλιάς (Δαφνί).
49) Κωνσ. Δημητριάδης (Λά-
ρissa). 50) Νίκη Παπαγεωργίου
(Άθήναι). 51) Λυλή Ξέλη (Ά-
θήναι). 52) Μαρία Γαλανού (Ν
Φιλαδέλφεια). 53) Καίτη Παπα-
στεφάνου (Άθήναι). 54) Βασιλ.
Παρασκευόπουλος (Άθήναι). 55)
Λεάνδρος Τούμπας (Άθήναι). 56)
Βούλα Πετράκη (Γλυφάδα).

ΤΕΛΟΣ



ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η έκλεκτή λογοτέχνης που
κρύβεται υπό τόν ψευδώνυμο
Ρέα Ρ. άπαντά σ' όσες από
τις άναγνωστρίες μας της ζη-
τούν συμβουλή για έναν ψυ-
χικό τους πόνο ή μίαν αίσθη-
ματική τους περιπέτεια.
Κάθε έρώτηση, για να τό-
χη άπαντησώ, πρέπει να συ-
νοδεύεται από 5 δραχμό γραμ-
ματόσημο.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ ΝΕΟΝ ΘΑ

Έσκέφθηκα πάρα πολύ σε θε-
βαιώ, για να έρω την άπάντησι
που άρμοζει στήν περίπτωσι σου.
Και κατέληξα στο λυπηρό —
για σένα ιδως — συμπέρασμα να
σε άποτρέψω μικρό μου φίλε από
την περιπέτεια που έχεις έμπλα-
κη. Όχι δέν άξίζει την άγάπη
σου το τρελλοκόριτο που έποδο-
πάτησε τόσο τόν εγωισμό σου!
Μη της δώσης περισσότερη σημα-
σία γιατί νασαι έξέχων όστι δά
σε πικράνη πολλές φορές και στο
μέλλον. Τώρα που είνε ναρς ά-
κόμα, θυλάε την έντελώς άπ' τόν
μυαλό σου, άπασχολήσου με κάτι
άλλο. ό τιδήποτε και θα ός όστι
θα όγης κερδισμένος.

«ΖΟΡΖΕΤ»

Τό αίσθημά σου είνε κάτι να-
σοπάνω από πυρηνικό και —γι'
αυτό— συγκινητικό και ώραίο.
Γαλουχησε το άκόμα μέσα στήν
καρδιά σου, κρύψε το θαθεία όσο
μπορείς και μην τό έκδηλώσης.
Έχεις πολύν καιρό μπροστά σου
ως που να ξεπεταχτή σάν άνθος
μυροδόλο, Ικανό να μεθύσει έκεί-
νον για τόν όποιον προσορίζεται.
Μη φοβόσαι πως θα τόν χάσης.
Σέ κάνει να τό νομίζης αυτό ή
μεγάλη σου και άβώτοπη άγάπη.
Περιμένα, περιμένα —αυτή είνε ή
συμβουλή σου έχω να σου δώσω

ΥΒΕΤ

Αν δέν θέλεις να πιστέψης στίς
συστάσεις που έλασες ή κι' αν
παρ' όλες αυτές τις συστάσεις
νοιώθεις ότι τόν άγάπης πραγμα-
τικά μία λύσις ύπάρχει μόνο έ-
κείνη. Νά περιμένεις την
πρότασι του, να δεχθής χωρίς
σαφή συγκράτηση, να τόν πλη-
σιάσης για να ψυχολογήσης μό-
νη σου τί είδους άνθρωπος είνε.
Πολλές φορές οι διαδόσεις και ή
φήμη είνε άναληθείς ή και κακό-
δουλες.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ Κ.

Έφ' όσον δέν θα ύπάρξη κίν-
δυος να έκτεθής μετοχευρίσμε-
νη να όνομα της φίλης σου, δέν
έλλειψω τό λόγο γιατί να μην ά-
λληλογραφή μαζί του Πάντως ε-
ίνε κακό τό να μην του άπαντή-
σεις, γιατί θα τό έκλάσθ — και με ό-
λο τό δικη του — ως άδιαφορία.

ΜΙΜΟΖΑ Κ.

Μπορείς κάλλιστα κι' εσύ να
έφορμώσης την ίδια τακτική με
την φίλη σου Μαντελέν Κ. Γιατί
όχι;

ΜΑΡΤΣΙΑ ΜΟΡΝΕΥ

Θα προσπαθήσης να δημιουργή-
σης μία άφορη ώστε να άν-
ταλλάξεται λίγα λόγια. Περνά-
τας π.χ. από μπρός σου θα άφή-
σης να σου πείθι κάτι που αύτς
θα τό σηκώση και θα σε φωνάξη
να σοβ τό δώση. Η κάτι άλλο.

Οι άδελφοί του Γερο-Παρατατικού

ΑΧ, ΑΥΤΑΙ ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΚΟΥΚΛΑΙ!

Ημην έξόχως εύτυχής καθ' όσον ή καρδιά μου
έγοιγουρίζετο σφοδρώς εξ έρωτος τρελλόδους
και είχαν θέρμην παλαβήν παρά την ήλικία μου
ώσπερ να είχαν προσβληθή εκ πυρτός έλόδους.
Αχ, έρωσ άφιλότης, που δέν κυττάζεις έτη!

Αχ, έρωσ τζιναμπέτη!
Αλλ' ίνα μη πολυλογώ, έρίτιμοί μου φίλοι,
άσκόπως κι' άφροσύνης
δηλώνω έπισήμως
ότι έλάτρευον δεινώς έν ζαχαρώδες θήλυ.
Ό, ήτο κάτι σπάνιον, έκείνο τό κοράσιον!
άξίζον να έκτιμηθή
πλήν και να ύμνηθή

από τόν Βίκτωρα Ούνκν ή από τόν Φιλίστιον.
Τό έβλεπον συχνότατα έντός μοδιστραδικού
όσας φορές ένύγχανον έκείνην να δαδίσω
και δια μέσον δραστηκού, άδίκου ή ένδίκου
έπόθουν έξαντλητικώς να τό πολιορκήσω.
Τό έβλεπον ιστάμενον ως δραμα όνειρου
πλήσιον παραθύρου

έν τη ίδια πάντοτε χαριτοβούτρω θέσει
και είχαν γίνει ό πτωχός άπ' την άγάπη φεσι.
Όσάκις την άντίκρυζον, ό ναί, και τόν Ατόλλωνα!
κατέρυθρος έκόλλωνα.

Αυτή δέ ως με έβλεπεν, ό ναί, και με τόν Δία!
άφθόνως έμειδία.

Δέν χάνω ούν ποσώς καιρόν και μίαν μεσημβρία
εμβαίνω εις τό μαγαζί τά μέγιστα θρασύς
και λέγω εις τινά χονδρέν και λιπαράν κυρίαν·
—Φωνάξτε μου, παρακαλώ, αυτήν την κορασίς.
Μοί έκαμεν έντύπωσιν τρανήν και παταγώδη
και, άχ μανδάμ!, την άγατώ με έρωτα όγκώδη.
Και ταύτα λέγων έδειξον ένγυς του παραθύρου
την μειδίσσαν νεαράν του πλάνου μου όνειρου.
Τότε εις γέλωτας ξεσπά τό σύμψαν έκεί μέσα.
Γελώσιν όλοι άφειδώς, γελώσιν δίχως μέσσα
και ή κυρία ή χονδρή μοι λέγει τολμηρά:
—Αυτ' είνε... κούνιλα έξύληνη, δρε γέρο φουκαρά!..

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Μία ώρα που θα είνε αυτός στήν
πόρτα του ή στο παραθύρου, θα
έγης έαφνικά και θα τόν ρωτή-
σης αν είδε προς ποιάν διεύθυνσι
επήγε ένας μικροπωλητής που ά-
κουσες να διαλέχθ τό τάδε εμπό-
ρευμα. Τά πρώτα αυτά έλαχίστα
έστω λόγια που θα ανταλλάξεται
μία φορά, θα σοβ δώσουν τό δι-
κάωμα να τόν χαϊρέτης φιλικά
από την άλλη κιάλας μέρα. Θα
εξανδημιουργήσης άλλη μία άκό-
μη άφορη τυπικής κοινότητας. Στο
έξης θα γνωρίζεσαι πού περισ-
σότερο και οι νέες άφορμές θα
παρουσιάζονται μόνες τούς. Αδ-
τές θα σάς φέρουν σε στενότερη
γνωριμία και κάποτε θα έρθη ή
κοινότητα και στο αίσθηματικό έ-
πίπεδο. Δοκίμασε Άρχισε. Και
για τή συνέχεια, θα τα ξαναπού
με.

ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Τόν νοιώθω τόν πόνο σου, άδελ-
φή μου μικρούλα! Άλλά έλα
που δέν ύπάρχει δυστυχώς συν-
ταγολόγιο για την άλλαγή τών
χαρακτήρος. Στο δικό σου τό
γέρι είνε να επέλθης στόν έαυ-
τό σου και να δώσης άλλη τροπή
στή ζωή σου. Άγνόησε, κατά τό
δυνατόν, τό περιβάλλον σου, μη
σκέπτεσαι καθόλου ως έαβόρους τό
οικογενειακό παρελθόν και άφισσε
την σκέψι σου να περδεί έκεί που
θα την οδηγήσουν τά έυγενή έ-
δανικά σου. Πίσε τή συνείδησι
σου να μην τά παίρνει όλα επί πό-
νου κι' άφισσε έστω και ψευτικά,
ν' άνθίξη στα γελάκια σου λίγο
χαμόγελο. Θα συνήθισης έτσι με
τόν καιρό κι' ύστερα θα πιστέψης
κι' ή ίδια πως είσαι ένα πλάσμα

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ -ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τή σελ. 29)

την τραγικότητα της περιστά-
σεως, έχαμογέλασε με την ά-
φρημάδα του:

—Τί άφρημένος που είμαι!

Κρατώ άκόμη τόν ψεκαστήρα
των δένδρων μου!

Και λέγοντας αυτά, έκάθη-
σε κοντά στο κρεβάτι πετών-
τας τόν ψεκαστήρα στα πόδια
του και άρχισε να της ζητά
πληροφορίες για τούς γονείς
της. Ό Σούμερ, χωρίς να λή-
λέξη, παρακολούθησε τό πόδι
του Μάρτεν Ντάλ, που με τρέ-
πο έπείξε την λαστιχένια φού-
σα του ψεκαστήρος. Ύστερα
από λίγο, ό Σούμερ ένιωσε
κάποιαν άκαθόριστη άδιαθεσία
και έαφνικά τινάχθηκε πανι-
κόβητος:

—Πυρκαϊά!
—Καιόμαστε!, έκαμε και ό
Μάρτεν Ντάλ τινάχμενος από
τό καθίσμα του.
Πραγματικώς, τό δωμάτιο
όλο, τοίχοι, έπιπλα, κρεβάτι,
έξώστηκαν από φλόγες. Οι ύ-
διες φλόγες έξωσαν και τόν
Σούμερ και τόν Μάρτεν Ντάλ
και την μίσης Στήβ, ή όποία
σάμπως ναγινε κάποιο θαύμα,
τινάχθηκε μισόγυμνη από τό
κρεβάτι της και, ζωσμένη ά-
πό φλόγες, τώβαλε σάν τρελ-
λή στα πόδια, αφήνοντας γοε-
ρές κραυγές. Ό Μάρτεν Ντάλ
όμως την έπρόλαβε και την ύ-
πεχρέωσε να καθήση σε ένα
φλεγόμενο καθίσμα.

—Μή φοβάστε, μίσης. Δέν
είναι πυρκαϊά. Είναι ένα φωσ-
φορούχο άέριο της έφευρέσε-
ώς μου που θεαπέυει όσους
πάσχουν από παραλυσί τών
κάτω άκρων! Σούμερ, φίλε
μου, φέρε έκείνο τό ώραίο
θραχιόλι που έχεις στην τσέπη
του...

—Τόν Κένεντυ; Αφσέ τον
τόν άνθρωπο με τις μπαλαρι-
νούλες του! Τόν Κένεντυ της
μοτοσυκλέτας τόν κρατάς!
Είναι ή μίσης Στήβ! Μεγάλο
κόλλω, Σούμερ! Όπως έπληρη
φορήθηκε, από την έπομένη
τών γάμων του άτυχου Στήβ,
ή ώραία αυτή γυναίκα είνε
μια γκανγκστερίνα του Σικά-
γου! Πούδς θα μπορούσε να
υποψιασθή μια ώραία και πα-
ράλυνη νέα γυναίκα; Την με-
ταφέρουν σ' ένα προσάειο, ό-
που άποκαλύπτεται άπελπιστι-
κά ιδιότροπη! Δέν δέχεται στο
δωμάτιό της... παρά όταν βρί-
σκεται μέσα! Βγαίνει χωρίς
να γίνεται άντιληπτή, από τό
παραθύρο! Για να έπιστρέψη
στο κτήμα μετά τό έγκλημά
της, μεταμφιεσμένη σε άνδρα,
νοικιάζει μία μοτοσυκλέτα
δίνοντας τό όνομα του ένοικια-
στού του τρίτου πατάματος!
Σε λίγες μέρες, θαφείνε για
την Αμερική έπάνω σ' ένα φο-
ρεϊο και έκεί, θα ξεκοκιάλεις
την περιουσία του Στήβ, γιατί
θα άνέθετε τά συμφέροντά της
στόν Αμερικανό πρεσβετή!
Και τώρα, δρόμο για την Σκό-
τλαντ Γυάρδ. Πού πάς;

—Στό τηλέφωνο.

—Οά τηλεφωνήσης στην
Σκωτλαντ Γυάρδ; Περιτό!

—Όχι. Θα τηλεφωνήσω τού
Μπλιγκ! Να ξεσάνη τόν
λαγό! ΤΑΣΟΣ ΑΥΛΑΝΙΤΗΣ

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει
την τριχόπτωση κι' ή
τριχόπτωσης τη φαλά-
κρα. Σταματήστε τό κα-
κό έγκλημα. Ίνστι-
Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ.
Έρμολ 35 - Τηλ. 22-0-88



ΖΩΡΟΣΚΟΠΙΟΥ ΖΩΟΥ ΘΗΝΑΥΡΟΥ

Οι απευθυνόμενοι διά παση, συμβαλλόντες πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀ- παραίτητος νὰ γράφουν τὴν ἀκριβή ἡ- μέραν, μὴνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύονται μὲ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς 13ης μέχρι καὶ τῆς 19ης Ὀκτωβρίου εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

Κατάλληλοι ὥραι διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας εἶναι ἡ 6-7 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (14) καὶ ἡ 9.30-11 π.μ. τῆς Πέμπτης (19).

Ἀντιθέτως καλὸν εἶναι νὰ ἀποφύγετε τὰς ὥρας 6.30-8.15 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (13) καὶ 11-1 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (15).

Διὰ τοὺς γεννηθέντας κατὰ μῆνα Ὀκτωβρίου εἶναι εὐνοϊκὴ ἡ ὥρα 6-7 μ.μ. τῆς Τετάρτης (18).

Διὰ τὰς χρηματικὰς ὑποθέσεις σας θὰ προτιμήσετε τὰς ὥρας 12-1 μ.μ. τῆς Τρίτης (17) καὶ πρωίαν τῆς Τετάρτης (18).

Κατάλληλος ὥρα διὰ τὴν ἀγορὰν λαλείων εἶναι ἡ 9-11 π.μ. τῆς Τετάρτης (18).

Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια ἐπιφεληθῆτε ἀπὸ τὰς κάτωθι ὥρας:

3.15 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (14), 2-3.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (16) καὶ 6-7 μ.μ. τῆς Πέμπτης (19).

Ὅροι εὐνοῦσαι τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις εἶναι αἱ ἑξῆς:

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου (14), 9-10.45 μ.μ. τῆς Δευτέρας (16), 4-7 μ.μ. τῆς Τρίτης (17) καὶ 2-4.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (19).

Μία ὥρα εἰννεοῦσα τοὺς νόμους καὶ ἀγαθὰς εἶναι ἡ 5-7 μ.μ. τῆς Δευτέρας (16).

Επικίνδυναι ὥραι διὰ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ζωὴν σας εἶναι ἡ 8.30-10 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (13) καὶ 6-7 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (15).

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δόκτορος ΚΑΜΑ

Αἱ ΠΑΝΤΑ-ΛΕΙΛΑ-Ν Κ. Χαλκίδα. — Καμμία ἀνθυμία δὲν δι- καλοῦνται. Τὸ αἰσθηματικὸν σας ἀρχίσει ἀρκετὰ καλὰ — ἂν καὶ πολὺ πρόωρα — καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ θά εἶνε καλὴ. Σας προλέγω ὅμως ὅτι περὶ τοῦ συντόμου νόμου δὲν ὅσους, εἴθε φῶς ἀρκετὰ αἰσθηματικὴ καὶ δυστυχὴς εἶνε ἀρκετὰ πρὸς τὴν ζωὴν σας. Ἡ ζωὴ θὰ εἶνε εὐνοϊκὴ ἀρκετὰ πολὺ καὶ πῶς νὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα.

ΤΣΙΛΙΑΝ. — Θὰ οὐκ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς ἀφοῦ ἐξέτα- στω ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ μοῦ δι- βετε.

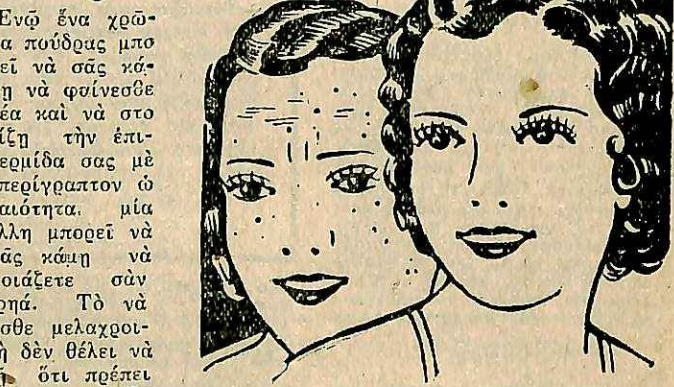
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΜΑΘΗΤΡΙΟΥ ΛΑΝ Μ. Δ. — Ἡ πρώτη μου ἀ- πάντησις εἶνε ὅτι ἐκίστατε πολὺ ἀσχηματῶς νὰ περιπλάκητε σὲ περιπέ- τεϊας ἀπὸ τὰς. Περιπτώσεις γὰρ μου πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει, ἀλλωστε καὶ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον. Πολὺ ἀργότερα. Δὲν κα- τὰρθύνετε νὰ δημιουργήσετε πρᾶ-

τὸ περιβάλλον σας. Αἰτὶ νὰ δυν- ητοποιήτε τὴν κεραυνόβολον ἐπιτυ- χίαν. εἶνε προτιμότερον νὰ ἐργα- σθῆτε δι' αὐτὴν, ἢ νὰ ὄσας τὰς δυσχερείας ποὺ παρουσιάζονται. Ἡ φύσις σας εἶνε προικιστὴ με- ἀρκετὰ προσόντα διὰ νὰ εἴσθε ἕ- να, καλὸς ἀγωνιστὴς. Μὴν ἐπι- ρεάζεσθε ἀπὸ τὸ δυσμενὲς περιβάλ- λον, ἀλλὰ κάμετε σὲς ὅτι πρε- πει. Πάντως σας προλέγω ὅτι ἡ ζωὴ θὰ εἶνε πολὺ καλὴτερη γιὰ σας εἰς τὸ μέλλον. Ἡ τυχή θὰ πᾶς εὐνοϊκῇ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ περιμένετε τίποτε τὸ ἀπρόοπτον. Ἀποφύγετε ὅσο μπορεῖτε τὰς αἰ- σθηματικὰς περιπέτειας.

ΚΑΤΩΝΑ. Πάτρας. — Ἡ ζωὴ σας ἐκτείνει κατὰ μίαν δυομι- νουστὴν ἐπιδράσιν. με ἐλαττωσας μόνον φαινεῖται ἐκλάμψαι. Τὰ ἐπι- πλοῖα σας συνέτρεψαν. Ἐπαλαί- σατε, ἀλλὰ χωρίς θάρρος καὶ πρωτοβουλίας. Ἡ φροντίς σας ἵ- τω νὰ παραμερίσετε τὰς ἐναντιο- τητας ἀλλὰ δὲν ἐδείξατε καμμί- αν δημιουργικότητα. Κατὰ θάθος εἴσθε ἀρκετὰ μικρόψυχος. Σὺς συνιστῶ νὰ ἐναρμονίσετε τὴν ζωὴν

Βασίλισσα Εὐγενία Κωνῆ 35 Κατεύσινα. Μαρίκα Κ. Π., Ψύ- χραιος χαρακτήρας, Ἀνεμίων, Πόλις, ΣΟΚΙΝ Κων/πολις, Σό- νια Σ. Φίρος-Μάννα, Φάρος- Βέκας. Φάρος-Σέπλ, Ντόροθυ — Ἀθῆναι Τρελλή Ἀμαζών Κων- σταντινουπολίτισσα, Τρισεύγην, Ἀγριοπούλου Ρ., Τρελλὰ ἑρω- τισμῶς «Δυστυχισμένη Καρδία Χ. Π. Χίος», Ξένος, «Δάφνη», «Βαρσοβία 35», «5. Ε. 5».

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβον μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μὴν νὰ φαίνεται 10 Χρόνια Μεγαλύτερα



Ἐνὸς ἑνὸς χρό- νου πούδρας μπο- ρεῖ νὰ εἶναι κα- μὴ νὰ φαίνεται νεῶ καὶ νὰ στο- λίσῃ τὴν ἐπι- δερμίδα σας με- ἀπερίγραπτον ὡ- ραῖότητα, μία ἄλλη μπορεῖ νὰ εἶναι καμὴ νὰ μοιάζετε σὺν γοργά. Τὸ νὰ εἴσθε μεγαλύτε- ρη δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζε- σθε μία πούδρα διὰ μελαχρὸν- νες ἢ ῥασὲλ σκούρα ἐὰν καὶ εἴσθε ξανθὴ τίποτε δὲν ἐπι- βάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ῥα- σὲλ ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστε- ρος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρῶμα ὅπου σας πηγαινέι κα- λύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσετε εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἕξ διαφόρους χρωματισμούς καὶ νὰ δῆτε ποῖ- ος σας πηγαινέι καλύτερα. Δύνα- σθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρῆσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πούδραρίζεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε καθε πού- δρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσ- θέσετε σὲ καθε κουτί ἑνα κου- ταλάκι τοῦ καφέ μοῦς ντὲ

ΚΥΡΙΑ ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας ΠΡΙΝ ἀγοράσετε καινούργιον καπέλλο, ἐπισκεφθῆτε τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥ- ΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΛΑΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑ- ΖΑΚΟΥ (Ἀγίου Μάρκου 1, 1ος ὁδὸς τοῦ 25173). Θὰ εὑρετε ἑτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλὰ κ.λ.π. με τὰς καλύτερας γράμμες, τῆς πρὸς τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος καὶ με τὰς λογικώτερας τιμὰς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικό σας ὅψο- σμα σύμφωνα με τὰ πλέον μοντέρνα παριζιότικα μοντέλα.

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας



Κόσμος πνὶ τὸν Ἀθῆναι. — Χαρακτήρ ἑταίος, ὁρμητικὸς ἀλλὰ καὶ πολὺ αἰσθηματικὸς συγχρό- νως. Ἰσχυρὸς ἐγωϊσμὸς. Διάθε- σις ἀνεξάρτητος. Σας ἀρρεῖ νὰ κυριαρχήτε ἐπὶ τὸν ἄλλον ἀλλὰ πολὺ δύσκολα μπορεῖτε νὰ ὑποτα- χθῆτε. Πολὺ ὑπερήφανος. Αἰσθη- ματὰ θαρραλέα καὶ τολμηρὰ. Ἡ ζωὴ σας θὰ ἀφοσιωθῇ ἐπὶ ὁλοκλή- ρου σὲ ἑνα μεγάλο αἰσθηματὶ. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁμοῦ θὰ χρειασθῇ νὰ παλαίσετε πλὴν με τὸν ἑαυτὸ σας γιὰ νὰ ὑποταχθῆτε σ' αὐτό. Με- ρικαὶ οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι. Ζωὴ ὅχι πολὺ ἡρεμῶς.

Βέτε Ε. Τ. Χανιά. — Τὸ κυ- ριότερον γνώρισμα τοῦ χαρακτή- ρος σας εἶναι ἡ μικρολογία καὶ κάποιος σκληρὴ διάθεσις. Θερί- σθε σὲς λεπτομέρειας καὶ θέλετε σὲ ὅλα μὰ πᾶσι καὶ μὰ σφιγι- ναι, πρὸς ποῦδαι ὅτι δὲν θὰ τὴν συναντήσετε σὲ τὴν ζωὴν. Ἐλλείψι- θεν, πρωτοβουλίας καὶ ἀπο- φασιστικότητος Αἰσθηματικὴ ἀπά-θεια. Ὁ φίλος σας εἶνε περισσό- τερον ἀποφασιστικὸς χαρακτήρ. Ἀνθρώπος μαλακὸς ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἰδιώτης καὶ κάποι- ος πείσμων. Περίπτωσιν συντόμου γάμου δὲν ἔλεπε.

Παράξενος ἀματῖα. — Ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ τρυφερότης εἶνε ἐμφαντα στὸν χαρακτήρα σας. Ἡ ντροπαλότης δὲν εἶνε ἐλάττω- μα, ἀλλὰ προτέρημα ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν φθάσῃ στὰ ἄκρα. Ἐξου- κειωθῆτε περισσότερο με τὴ ζωὴ, γὰρ ὁμοῦ νὰ καταστρέψετε τὴν ἀνιότητά τοῦ ψυχικοῦ σας κό- σμου. Δὲν σας συνιστᾷ νὰ ἀφήσε- τε τὸν ἑαυτὸν σας νὰ παρασυρῇ σὲ ἐρωτικὰς περὶπτείας. Εἴθετε ἀπὸ τῆς φύσεως ποὺ ἀγαποῦν μὴ φορὰ καὶ πού. Αὐτὴ ἡ ἐποχὴ δὲν ἔφθασε γιὰ σας ἀκόμη. Θὰ συμ- εῖ πολὺ ἀργότερα. Ἐν τῷ μετα- ξὺ ὁμοῦ μερικὰ μικροαἰσθηματὰ ὑπάρχει φόθος νὰ σας δημιουργή- σουν ἀπογοητεύσεις. Ὁ φίλος σας εἶνε χαρακτήρ ἐγωϊστικὸς καὶ βί- ασιος. Θὰ προσδεύσῃ, ἀλλ' ἡ ζωὴ του δὲν θὰ ἔχῃ κανένα ρυθμὸν. Δυστυχῶς, δὲν ἔλεπε τίποτε τὸ σοφὸν μαζὶ του. Εἰς τὴν σημε- ρινὴν ζωὴν σας καμμία ἀξιοση- μείωτος μεταβολή.

Ζά ν ν τ' Ἀρκαδ. Δ. — Οἱ παρατηρήσεις μου δὲν σταμα- τοῦν στὴν ἐπιφάνεια τῆς ζωῆς, ἀλλὰ σὲ πρᾶγματὶκά βάθος τῆς ζωῆς σας. Νομίζω ὅτι σ' αὐτὸ ἔ- χω δίκαιον. Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ στέλνεται προδίδει ἀνθρώπων μετρη- μένων τακτικῶν, ἀρκετὰ σταθερὸν καὶ εὐλαχρὴν. Εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θεοδίζουν μεθοδικὰ στὴ ζωὴ. Τὰ αἰσθηματὰ του εἶνε ἀρκετὰ θαθεῖα ἀλλὰ ἐρίσκεται σὲ ἀδυνα- μίαν νὰ τὰ ἐκδηλώσῃ. Ὅπως ὁμοῦ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ

μπορεῖ νὰ παρασύρουν ἑνα ἄνθρω- πον καλὴν σταδιοδρομίαν ἀλλὰ χωρὶς μεγάλαν ἀπορροπία. Ταξίδι σὲ σας δὲν ἔλεπε.

Βί κ τ ω ρ α φ ρ α ν σ ἔ ν. — Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σας ἀπαντή- σω σαφῶς ὅν δὲν ἔχω μίαν ἐπιστο- λὴν τοῦ προσώπου γιὰ τὸ ὅπου μοῦ γράφετε. Ἰσως δὲν σας εἶνε δύσκολον νὰ βρῆτε κατὰ δικὴν τῆς Πάντας δὲν διακρίνῃ συντομον καὶ καλὴν ἐκθέσιν αὐτῆς τῆς ὑπο- θέσεως. Μπορεῖτε ἴσως νὰ ὑπολι- γίσετε ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀλλὰ τίποτε πρὸς τὸ παρὸν.

Συλλέξιαν Δ. Ε. Σ. — Χαρακτήρ πολὺ εὐαίσθητος καὶ τρυφερός. Ἀλλὰ συγχρόνως ἀτολ- μος καὶ ἀδέξιος. Ἀπηρεάζεσθε ἀ- πὸ τοῦ ἄλλου ἀλλὰ δὲν ἔχετε καμμίαν δική σας πρωτοβουλία. Ἐλλείψις καλοαίσθησις καὶ φιλα- ρεσκεῖας. Καλλιτεχνικὰ διαθέ- σεις, ἀλλὰ πολὺ ἀόριστοι καὶ σὺν κεχυμένοι. Προσέχετε στὴν αἰσθη- ματικὴν σας ζωὴν. Ὑπάρχει φόθος νὰ γνωρίσετε ἀρκετὰ ἐμπόδια καὶ δυσχερείας στὰ πρῶτα σας θήμα- τα. Ἀργότερα θὰ συναψετε ἑνα καλὸν γάμον.

Λά ο υ ο α. — Χαρακτήρ ἀνῆσυχος ἐσωτερικὸς. Κατέχεσθε ἀπὸ πόθους καὶ ἐπιθυμίας ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὰς ἀντιληφθῆτε. Ὁ χαρακτήρ σας ὁμοῦ σας κάνει νὰ μὴν ικανοποιήσθε εὐκολα καὶ νὰ ἀπογοητεύεσθε με τὸ παραμικρὸν. Δὲν εἴσθε ἱκανὴ γιὰ μίαν συνεχῆ προσπάθειαν καὶ γι' αὐτὸ φοβοῦ- μεν ὅτι θὰ ἀφήσετε ἀνεμετάλ- λους τὰς καλλιτεχνικὰς σας κλίσεις ποὺ ἔχετε. Καὶ ὁμοῦ θὰ μποροῦσατε νὰ κάμετε κατὰ τὴν αἰσθηματικὴν σας ζωὴν θὰ εἶνε πο-

Ν. Χατζόπουλος Κων/πολις. Μις Ντέ- ρα, «Τρία Ἀγριοπούλου Α. Β. Γ.», Ἀντιμονοῦσα. Μις Ἀπό- κληρη 23, «Α. Κ. Π. Ω.», Νάυ- συ 14, Δώρα Σοφία, Ἰουλιέττα, Ἀλφά-Κάπα, Καίτη, Ἰριαντά- φυλλο τῆς Ἀνοῖξας Ἀθῶνα παι- δοῦκα Μαρία Κ., Ἑλπίς, Ἀμε- ρικανὸς Χ, Μαθητὴς Π. Ρ. Σ. Καίτη Τρίπολις, Ἀφροῦλα, Κάτια Χ, Πάτρας Βίκτωρ Φρανζὸν Νο- σταλγός, Ποιμένην Καρδούλα — Ἡράκλειον, Σὺλβια Χέρμαν, Φλο- ρανς.

ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ

Η ΝΕΑ ΑΝΕΥ ΦΑΡΜΑΚΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Διὰ τῆς ἐπαναφοράς τὸν ἡμικεκοινομένων σπονδύλων εἰς τὴν φυσιολογικὴν τὸν θέσιν ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξέφυ- γον, ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπελευθέρωσις τὸν πεπιεσμένων νεύρων, ἐξερχόμενον τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ οὕτω ἐπαναφέρεται ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ὁργανισμοῦ, ἡ ὕγεια, εἰς τοὺς πάσχοντας ἐν νευρολογικῶν καὶ ἄλλων χρόνιων καὶ μὴ παθήσεων.

Ὁ κ. Θ. Μούτσιος, πτυχιούχος τοῦ Ἀνατολικοῦ Κολ- λεγίου Χειροπρακτικῆς τῆς Νέας Υόρκης καὶ μόνος ἐκ- πρὸς τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐν Ἑλλάδι, δέχεται 9-12 καὶ 4-7 πλὴν Κυριακῶν.

Τὸ ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα «Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ» Μουτσίου, περιέχον πολυτίμους οδηγίας διὰ τοὺς πά- σχοντας καὶ μὴ, πρὸς τιμὰν δραχ. 75 εἰς τὰ διάφορα βι- βλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως, Σό- λωνος 128, Ἀθῆναι. Τηλ. 24.119.

Διατηρήσατε τὰ μαλλιά σας
με τὸ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ
ÉTROLE
HAHN



Βάφετε τὰ φορέματά σας με χρώματα «ΙΡΙΔΑ» (εἰς φακέλλους). Χρῆσις ἀπλουστάτη. Ἐπιτυχία ἐξησφαλι- σμένη.

ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, ΚΟΜΜΩΤΑΙ, ΜΥΡΟΠΩΛΑΙ, ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΙ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ !

Σᾶς παρουσιάζομεν τὴν μεγάλην
αὐριανὴν σας ἐπιχείρησιν :

ΤΗΝ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ - ΔΥΝΑΜΙΚΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ !

(Ἡδη ἐν χρήσει εἰς ὅλας τὰς πεπολιτισμένας χώρας)

Ἐν ἐπιστημονικὸν
ἀπαράμιλλον
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ
ἀνεγνωρισμένον
παρ' ὅλων τῶν ἀνω-
τέρων καὶ εἰδικῶν
σχολῶν.



Ἀποτοξινώνει, ἀπο-
κηλιδώνει, καθαρίζει,
λειαίνει, στιλπνώνει
καὶ φρεσκάρει τὸ δέρ-
μα καὶ τοῦ ἀποδίδει
τὴν φυσικὴν χροιάν
του.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τὸ πρόσωπον λαμποκοπᾷ

Ἐνθουσιώδης πελατεία

Ὑψίστη ἐξυπηρέτησις

Ἡ χρῆσις τῆς προσωπίδος διαρκεῖ ὅσον καὶ μία κόμμωσις ἢ μία κοπὴ μαλλίων.

Ἐνας ὁλόκληρος κόσμος σπουδαστῶν ἐκπαιδεύεται πρὸς τοῦτο εἰς τὰς εἰδικὰς σχολὰς, ἡ δὲ Ἀνωτάτη τοιαύτη τοῦ Βερολίνου διδάσκει ἐπιστημονικῶς τὴν χρῆσιν καὶ ὠφελιμότητά της.

Πιστοποιήσιν τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Βερολίνου θέτομεν εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς βουλομένου.

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΜΕΝ :

ΔΙΑ ΧΡΗΣΙΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ :

Μίαν κομπὴν κασσετίναν μὲ 60 προσωπίδας, μετὰ πλήρους σειρᾶς ἐξαρτημάτων (λαβίδες, θερμόμετρον, χροάνη ἐκ πορσελάνης), καθὼς καὶ διασφαριστικὰς ὁδηγίας.

ΔΙΑ ΧΡΗΣΙΝ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ :

Τὴν ἰδίαν κομπὴν κασσετίναν μὲ 12 προσωπίδας, μετὰ πλήρους σειρᾶς ἐξαρτημάτων, καὶ ὁδηγίας.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ :

Γενικὴν ἀντιπροσωπείαν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ παντοῦ: περιφερειακοὺς ἀντιπροσώπους.

BIOLOGISCH - DYNAMISCHES LABORATORIUM, ZÜRICH - UETIKON

NEUHAUSSTR. 48



Θεαυρός



Μυρτίς Μωυζήν